ROCKPOINT

מגזין מוזיקה אחר

גליון מס' 7, ספטמבר 2010

לחלוקה בלבד - לא למכירה

SALEM

מכים בעור התוף באלבום חדש

איך להקים אולפן ביתי

פרטים בעמוד 15

Ensiferum

מגיעים לישראל!

אלמנה שחורה
THE FADING
FINNTROLL @ SWALLOW THE SUN
OZZY OSBOURNE
GORGOROTH
TRIDENT
AND OTHERS...

קראו בגליון זה:
CRASHDIET
TRISTANIA
NEVERMORE
MASTERPLAN
GRAVE DIGGER
DARK TRANQUILLITY
ARALLU

BPM מציגה: מגוון קורסים ליצירה והפקה באולפן הביתי

חולם על אולפן הקלטות ביתי, פרטי ומקצועי? כזה שיותאם לצרכים המיוחדים שלך? מכללת BPM, המכללה המתקדמת והגדולה בישראל ללימודי סאונד ומוסיקה, מציעה לך את כל הכלים הדרושים לך לתכנון, הקמה וניהול אולפן ביתי. בחר את הכלים שמתאימים לך.

סאונד וטכנאות אולפן | בחירת ציוד | אקוסטיקה | הקלטה | הפקה מוסיקלית | יצירה באולפן ביתי | **ועוד...**

עושים את התעשייה!

bpm
המכללה לסאונד ומוסיקה מתקדמת

מוקד מידע טלפוני: 1-700-500-881
רח' בן אביגדור 3, תל אביב.
חדש! לימודים גם בשלוחה החיפאית
האשלג 22 צ'ק פוסט, חיפה.

www.bpm-music.com

דבר עורך

Society - What Have You Done To Me?

כשהייתי בן 16 ב 1992 היה אפשר לזהות מטאליסטים לפי החולצות, אהבת מטאל? היית בקטע? אין מצב שהיית לובש משהו אחר פרט לטי שירט של אחת מלהקות הטראש של התקופה, קטע שנחרט לי בראש מאז הוא שיטוט ברחובות רעננה בלילה עם חבר ו"אחת מהשיחות ההן" על המטאל, על מי יישאר בקטע ועד מתי, עבור מי זה רק סטוץ עם המוסיקה ואיך ניראה בגיל 40.

אני זוכר בבירור שאמרתי לו "אין סיבה שלא תראה אותי בגיל 28 לובש חולצה של Kreator בדיוק כמו שאני לובש עכשיו", גיל 28 היה נראה רחוק כמו המרחק מרעננה לבית של Mille Petrozza סולן הלהקה ממערב גרמניה, אבל אני זוכר את ההבעה הטבעית על פני לעומת ההפתעה בפניו של הבחור, זה היה אחד הרגעים שהבנתי שלא קורצנו מחומר זהה.

השנים רצו להן יותר מהר מהמוסיקה של Marduk ואני בן 34 ועדיין עם אותן חולצות של Kreator ושאר הרכבי המטאל האהובים עלי, ואתם יודעים מה? הכעס שהיה לי כלפי החברה בגיל 16 הוא כלום לעומת מה שאני מרגיש בגיל 34, אני צריך ללבוש תכלס גם תחתונים של Exodus אבל גם לי יש גבולות...:-)

זו הצהרה שאתה מצהיר כילד, כנער, כמתבגר "אני לא אוהב את מה שאני רואה מסביב, העולם נראה לי בדיוק כמו המפלצות שאתם רואים על החולצה הזו, המציאות שלכם הרבה יותר מפחידה מאדי של איירון מיידן או מאיזה שיר של Slayer, ההבדל הוא שאצלי זו אומנות שמונעת מפחד ואצלכם זו מציאות שמונעת מהיותכם תאבי בצע/אלימות/פשע/מחק את המיותר.

בגיל 34 אתה מבין שגם הבן שלך ייאלץ להתגייס לצבא כי כן יהיו מלחמות וכן יהיה טרור, אתה מבין שקש/ה מאד לעשות שלום כשרוצים מנגד לעשות דה לגיטימציה לקיומך, אתה מבין שהאלימות ברחובות רק גוברת, שהשוחד חלחל כל כך עמוק עד כדי כך שבמקום לזכור מי קיבל שוחד קל יותר לזכור מי לא קיבל, אתה מבין שהאלימות בבתי הספר שהיתה כשהיית בן 16 היא עצרת שלום ופציפיזם לעומת מה שהולך בימינו, אתה מבין שאנשים דורסים ובורחים, מכים ילדים, אונסים, משחדים, משתינים על החוק בקשת ומערכת המשפט פשוט פותחת פה גדול ושותה, העיקר שימשיכו לקבל משכורות עתק ולשבת על הכסאות לעוד כמה שנים, אתה מבין שהמדינה תשלח אותך להלחם ואם יקרה לך משהו אז יש דם יקר יותר ויש יקר פחות, אתה מבין שגלעד שליט נרקב בשבי של הטרוריסטים האלו כי לממשלת ישראל אין ביצים, אתה מבין שהעולם נהייה "לייק" אחד גדול קר ומנוכר ואתה מבין שאתה לא רוצה להיות חלק מכל זה.

ואז מגיעה המחשבה ומגיע הרצון לעולם שמהווה אלטרנטיבה לזה, עולם שלך, שלי, של כל מי שלא רוצה את החולי הזה בחיים שלו, כי להלחם בזה הרי אי אפשר.

זוכרים את החולצה ההיא של Kreator? הנה היא באה, זה בדיוק המקום בו נכנס לתוך המערכת קול שמהווה יותר ממוסיקה, מהווה אמירה, הצהרת כוונות אישית, חדה: "אני לא רוצה להיות חלק מזה", "עולם הערכים שלי אחר".

אני לא בא לומר כאן שכל מטאליסט או מטאליסט מבוגר הוא בנאדם ערכי, אני לא בא לומר שכל פקיד בנק ששומע בבית פופ מעפן הוא אדם מושחת, אני בא לספר את הסיפור האישי שלי, כישי שוורץ, המטאל מחזק אותי נגד כל החולי בעולם הזה, אני מדבר על עצמי ועל עצמי בלבד.

כי השינוי מגיע תמיד מלמטה, ממך, מהאיש במראה, מהמעגל הקרוב, מהאנשים שכן יש לך השפעה עליהם, פעם האמנתי ששינוי כזה הוא אפשרי ברמה החברתית הרחבה, אני מודה היום שהייתי נער נאיבי.

יש אותי, אותך, ואת העולם הפנימי והקטן אך גדול כל כך שלנו, ומבחינתי זה עולם ומלואו.

גליון חדש של רוקפוינט - עוד נקודה קטנה בעולם הפנימי הזה - תהנו.

קריאה מהנה

ישי שוורץ

עורך ומו"ל

תוכן

עורך ומפיק בפועל: ישי שוורץ, רייבן מיוזיק
גרפיקה ועיצוב: עמית הלחמי
מודעות ופרסום, צלם מערכת: ירון נחום
אימייל: rockpointmag@gmail.com

מגיעים לישראל. ב-5 לנובמבר בת"א

ללא ספק הקצפת של הפולק מטאל הסקנדינבי, להקת Ensiferum מפינלנד נוחתת בישראל להופעה אחת ב-5 לנובמבר בתל אביב, תפסנו את בסיסט הלהקה, ויקינג נחמד ומשעשע בשם סמי הינקה לשיחה

אהלן סמי, מה שלומך בימים אלו?
מצויין, ציפיתי לראיון הזה, כבר כמה חודשים שאני יודע שאנחנו בדרך לישראל ושמעתי דברים מדהימים מהמנהל שלנו על ישראל ועל הקהל בישראל ואני מת כבר לדבר עם מישהו מתל אביב ולשמוע ממקור ראשון איך העניינים אצלכם, שמעתי המון דברים טובים על ישראל, שמח שיוצא לנו סוף סוף להגיע אליכם.

כשאני מסתכל על הלהקות הפיניות אז למרות שהנטייה היא לקטלג את כולם תחת אותה קורת גג של "ויקינג/פולק מטאל" יש הרבה שוני ביניכם, אני חושב ש Finntroll למשל הרבה יותר מושפעת מבלאק מטאל, Korpiklaani יותר מושפעת משירי בירה ואפילו בהרבה מובנים מפאנק ואתם יותר שואבים את ההשפעה ממטאל מסורתי, אפילו מ Power Metal ועל כל ההשפעות האלו כל אחת מהלהקות שמה את הרובד של הפולק מטאל, דעתך?
אני מאד מסכים עם האבחנה הזו, יש נטייה לקטלג את כולנו תחת אותה קורת גג ולמרות שכולנו להקות פיניות הקיטלוג הזה לא כל כך נכון, אני לא רואה אצלינו בלהקה נגיעות של פאנק למשל שיש ב Korpiklaani או נגיעות של בלאק מטאל שיש ב Finntroll, כולנו חברים טובים, אבל הלהקות די שונות מהבחינה הזו, אני אוהב את ההגדרה של פולק מטאל כלפינו כי היא לא מגדירה בדיוק את מה שאתה עושה, כשאתה אומר "ויקינג פגאן מטאל" או משהו בסגנון אז די ברור איך העניין נשמע, כאן זה קצת יותר פתוח לפרשנות ואנחנו אוהבים את זה כך, יש לנו סגנון מוגדר אבל אני לא רוצה להכנס לתוך קופסא.
לגבי ההשפעות המוסיקליות שלנו אתה צודק לחלוטין, אני אישית אוהב הרבה סגנונות של מוסיקה, אני יכול לשמוע בבוקר את ביורק, שעה אחר כך את אנטראקס ואחר כך את דארק טראנקוויליטי, שלושתם אהובים עלי מאד, כמובן שבעיני איירון מיידן היא הלהקה האהובה והחשובה מכולם, אני חושב ששומעים את זה אצלנו, מרקוס מאד אוהב את ינגווי מלמסטין, את כל זה אנחנו משלבים עם הצבע שלנו, אנחנו גם מאד אוהבים את Amorphis שלדעתי הקדימו את זמנם וכבר ב 1994 שחררו אלבום פולק מטאל שעד היום הוא עמוד התווך של הסגנון בעיני, לכן גם עשינו גרסת כיסוי ל Into Hiding שלהם במיני אלבום שיצא לנו, וזה מצחיק כי אנחנו חברים טובים ושותפים באותו חדר החזרות, כך שאני חושב שזו הפעם הראשונה בה להקת מטאל לא חושבת אגו ופשוט עושה קאבר לשיר של חברים שלהם.... , הרבה מעריצים שלנו שלא מכירים את האלבום הזה התחילו לגלות ולהתעניין בהם בגלל הקאבר, בעיקר הקהל הצעיר יותר, אבל מבחינתנו זה היה לעשות שיר מעולה שחברים שלנו כתבו ב 1994, זה הרעיון, סוג של מחווה כייפית.

ומהיכן החיבור לשורשים הפינים?
באופן טבעי כשאתה גדל במדינה עם מסורת כזו כמו שיש בפינלנד, עם מזג אוויר כזה שמתחבר מעולה עם המסורת שלך כעם, הכל מתחבר לך באופן טבעי, החברה הפינית אף פעם לא היתה סגורה או אטומה לדברים חדשים כך שלא היה בנו צורך לשיר מחאה כנגד השלטון או משהו, דת לא מעניינת אותי, אנחנו רחוקים מאד מדת ופוליטיקה בכלל לא מעניינת אותנו, מה שרצינו לעשות כמוסיקאים זה לחבר את האהבה שלנו למטאל שתיארתי בתשובה הקודמת, עם משהו שמייחד אותנו כלהקה, שטבעי לנו, משהו שהוא באמת אנחנו ולא נשמע כמו להקה שמעתיקה השראה מאזור אחר של העולם, זה האזור שלנו, גדלנו פה וזה הכי טבעי לנו להתעסק בזה, מה שכן אני יכול וגם רוצה לומר לך זה שדרך הטקסטים שלנו אנחנו מעבירים הרבה חוויות אישיות וסיפורים אישיים שלנו, כשאנחנו שרים על מאבק עם החרב כנגד מי שבא לפגוע בביתנו בארץ הקרח אני יכול באותה מידה להתכוון למאבק שאני עובר בחיי האישיים מול תקופות קשות, משברים, ואת העוצמה שלי אני מעביר דרך רוח הקרב כנגד מה שבא כנגדי בעולם הזה, מבחינתי יש לטקסט שני רבדים, הגלוי, והרובד השני הוא מה השיר אומר לגביך, Aces High של איירון מיידן יכול להיות שיר מאד אישי על קריאה לאי כניעה מול משהו שבא להשמיד אותך, למרות שבמקור הוא נכתב על משהו שונה, זו הגדולה שבעניין לטעמי.

אז אין במוסיקה שלכם שום גוון לאומני או פוליטי, לחלוטין?
ממש אבל ממש לא, פוליטיקה לא מעניינת אותנו, אנשים נלחמים בגלל כסף או בגלל אגו ושאיפות לשלטון ופנאטיות דתית, זה לא מדבר אלינו ואני לא מתעניין בזה, המוסיקה שלנו רחוקה מפוליטיקה.
לאומני? אני לא אוהב את המילה הזו כי היא באה בהקשר שלילי, אני אוהב את המסורת הפינית, זה נכון, אני שר עליה ואני אוהב את פינלנד, זה נכון, אבל אם אני חושב שהמסורת הפינית יותר טובה או יותר חשובה מהמסורת היהודית או האיטלקית? ממש לא, אני כותב על המסורת הפינית כי אני מפינלנד, לא כי אני רואה בה משהו יותר טוב ממסורת אחרת של עם אחר, לכל עם יש את הפולקלור התרבותי שלו ובעיני זה מה שנותן צבע ועניין לעולם, יש הבדל בין לאהוב את המסורת שלך לבין לשנוא או לתעב מסורת של מישהו אחר, אני בנאדם מאד פתוח וכולנו בלהקה אנשים כאלו, אוהבים מאד לגלות וללמוד על תרבויות חדשות, על מנהגים של עמים אחרים שאנחנו לא מכירים, בכל מדינה שאנחנו מבקרים בה זה מעניין אותנו מאד, ישראל מאד מעניינת מהבחינה הזו, ואני מחכה לחוות בעצמי כמה מנהגים שלכם ולבקר במקומות מעניינים שמייחדים את המדינה שלכם, זה מעשיר אתי כאדם, מסקרן מאד, אלו הדברים שאני אזכור מישראל, את הטיול המיוחד שנעשה, את האוכל העממי שיש לכם, את הנופים, האווירה, זה מה שהופך את הטיולים האלו בעולם עם הלהקה לכייף גדול אם אתה בנאדם סקרן מטבעך ואני כזה.

יצאתם לסיבוב הופעות עם Orphaned Land המקומית איך היה?
היה מצוין, הם להקה טובה מאד ומיוחדת, הבסיסט שלהם היה נורא נחמד, הסתדרנו מצוין, הוא תמיד דאג שיהיה מצב רוח טוב אצל כולם ולעשות צחוקים ואווירה טובה, מאד נהנתי מהסיבוב הופעות הזה, שוב: זה חשוב לצאת לסיבוב הופעות עם אנשים שאתה יכול להסתדר אתם, להיות אתם כמה שבועות באוטובוסים ובדרכים בלי לטרוף אחד את השני, הקטע האישי מאד חשוב לנו בסיבובי ההופעות, שיהיה כייף, בשביל זה אנחנו פה.

את הראיון הראשון שלכם נתת עוד ל"מטאל האמר ישראל" בשנת 2001 עם צאת האלבום הראשון שלכם, הרבה השתנה מאז
המון השתנה, גדלנו כלהקה, התחלפו נגנים, הפכנו מלהקה פינית ללהקה בינלאומית עם מסעי הופעות בכל העולם, התפתחנו מוסיקלית, אנחנו מופיעים טוב יותר, מנגנים טוב יותר, בונים את עצמינו צעד צעד, זה חשוב מאד, הדור של הלהקות שפורצות בבום על ההתחלה עבר מהעולם, היום הבנייה היא איטית ונעשית בשיטה של עליית מדרגות, בעיני זה עדיף, זה הופך את העניין להרבה יותר טבעי ונכון.
עוד דבר חשוב שקרה הוא שהחלטנו לעזוב את העבודות הרגילות שלנו ולהתמקד רק בלהקה, זו מלחמת קיום קשה כי צריך להתפרנס, אבל זה עובד לנו מצוין בינתיים, מאפשר לנו להופיע הרבה יותר בעולם ולמעשה למכור יותר אלבומים, חולצות, ולהשיג יותר מעריצים, אני רואה את כל העניין הזה כתהליך, סוג של מסע, החלטנו שאנחנו צועדים במסע הזה מבלי להסתכל הצידה ולפזול להזדמנויות אחרות שיש לחיים להציע, אלא מתפקסים על המטרה שלנו.

ואתם חיים מזה כיום? בניתם את עצמכם לאט ובטוח וזה מעולה בעיני
כן, בשנתיים האחרונות אנחנו חיים מזה ולשמחתי אני לא צריך לחזור לתקופה בה הייתי מסיים הופעה ב 3 בלילה, ישן שעתיים והולך לעבודה מול איזה בוס טיפש יותר או פחות, לשמחתי אני מצליח להנות מהזכות של לחיות ממוסיקה כיום.
מה שכן אני חייב לומר בהקשר הזה הוא שהבאלאנס מאד חשוב, כלומר, אני מודע לזה שמי שגורם לי להיות במצב בו אני חי ומתפרנס מהמוסיקה שלי זה הקהל, הקהל הוא זה שבזכותו אני כאן, ולשמור את הרגליים על הקרקע בעיני זה דבר מאד חשוב, אני לא מתנשא ולא שומר מרחק מהמעריצים, ההפך.
כשיש הזדמנות אנחנו תמיד נשמח לעשות מפגש מעריצים וסשן החתמות וצילומים, יש הרבה מקרים שזה לא מתאפשר בגלל לוח הזמנים ואז ברוב המקרים תמצא אותנו מסיימים את ההופעה ויורדים לקהל כדי להצטלם עם מי שרוצה, לחתום, וגם סתם לפטפט ולשתות בירה טובה עם מישהו מהקהל, אנחנו לא נאכזב את המעריצים שלנו ואת מי שמשלם כדי לראות אותנו, אני לא אוהב שלהקות מתנשאות מעל הקהל שלהם, אין דבר יותר נורא מבחור שמעריץ להקה מסוימת, הוא זוכה סוף סוף לפגוש אותם, ואז הם מתייחסים אליו חרא ועושים לו טובה שמדברים אתו, זה מגעיל בעיני, אני יכול להבין אם אותו בחור פשוט יאבד כבוד אליהם ויפסיק להקשיב להם כתוצאה מדבר כזה, אצלנו דברים כאלו בחיים לא יקרו, גם אם אני עייף ועצבני אני אהיה תמיד סובלני וחברי כלפי הקהל שלנו, יש לי המון כבוד והערכה אליו.

איך זה לעבוד עם קלידנית כחלק קבוע מהלהקה בסיבובי ההופעות? היא מרגישה נוח בחברת ארבעה שתיינים ליצנים שיכורים?
אנחנו כבר פחות שיכורים מבעבר... (צוחק) אתה לא יכול לנגן הופעה מקצועית ולנגן מדוייק אם אתה עולה לבמה מסטול ושיכור, את השתייה אנחנו משאירים לאחרי ההופעה, התבגרנו קצת.. לא הרבה... ליצנים כן נשארנו.. (צוחק) אבל האווירה טובה ואני תמיד הרגשתי שהקלידנית מסתדרת מאד טבעי בלהקה, היו לנו חילופים בעמדת הקלידים אבל זה בגלל שהיא רצתה לחזור לאקדמיה וללמוד, לא היו שום חילוקי דעות או ריבים או משהו כזה, כיום את עמדת הקלידים מאיישת בחורה בשם איימי סילבנוינן והיא חלק מאיתנו לכל דבר, אני לא חושב שהיא מרגישה אאוטסיידרית, ההפך, אנחנו מתנהלים כיחידה אחת, היא מאד מעורבת, מאד בתוך העניינים.

From Afar הוא האלבום הכי מושקע שלכם, עבודת סאונד והלחנה מדהימה, אני אוהב מאד גם את האווירה של האלבום הראשון, איך אתה מסתכל על התהליך שעברתם?
אתחיל באלבום הראשון, גם אני מאד אוהב אותו, אמנם ההפקה פחות טובה אבל השירים ממש טובים ואני שלם אתם לחלוטין, יש בו בוסר אבל במובן החיובי, האווירה הזו אהובה גם עלי מאד כך שאני מסכים עם הדעה שלך לגביו.

From Afar לוקח אותנו למקומות שלא היינו בהם קודם, זה האלבום הכי אמביציוני שעשינו, ללא ספק הכי מושקע, ההפקה בו היא הכי טובה, יש בו המון אקסטרות, מקהלות, כלי נגינה עממיים, שילובים מיוחדים, סאונד מעולה, עד כה זו ההפקה הכי טובה שהיתה לנו, אני אוהב את כל האלבומים כך שאין לי "אלבום מועדף" אבל מבחינת ההפקה והעניין זה בטוח האלבום הכי מופק והכי מוסיקלי שעשינו עד כה, בלי ספק, שומעים אותנו מנגנים הכי טוב מאי פעם, השירה היא הכי טובה שהיתה לנו, אבל אני רואה את הלהקה כתהליך ולכן גם בהופעות אנחנו מנגנים שירים מכל האלבומים, מכל התקופות.
From Afar הביא אותנו לכתוב שירים כמו The Longest Journey או Heathen Throne שזו בעיני התפתחות, ההשפעה היא מהשירים הארוכים והנפלאים שאיירון מיידן כתבו באייטיז, אבל הסגנון הוא שלנו, אני מאמין שאנחנו מביאים משהו שנשמע מיוחד ולכן אני פתוח לדבר על ההשפעות שלנו, הדבר הכי חשוב בעיני הוא שאנחנו נהנים מאד ממה שאנחנו עושים ואוהבים את סגנון המוסיקה הזה, זה יותר חשוב מהכל.
אנחנו מגיעים בשנתיים האחרונות למקומות חדשים, מנגנים במדינות כמו קנדה, דרום אמריקה, והנה גם אצלכם בישראל.

ואיך היו ההופעות האלו? אתה מרגיש שאתם תופסים הרבה קהל חדש בהופעות?
בקנדה היה מדהים, לא ידעתי למה לצפות ולכן לא פיתחנו ציפיות, ביום ההופעה אמרו לנו שכל הכרטיסים נמכרו והולך להיות מופע מפוצץ באנשים, מאד שמחנו אבל חשוב לי להדגיש שאנחנו נותנים מאה ועשר אחוז בכל הופעה בלי קשר לכמה אנשים מגיעים, אנחנו נופיע בכל מקום וניתן את המקסימום.
אני מרגיש בהחלט שאנחנו תופסים קהל חדש בהופעות ושדרך ההופעות הרבה קהל נחשף אלינו, בלי ספק זה כך ואני מאד שמח על זה.

מה שמעת מחבריך לסצינה על ההופעות בישראל ועל הקהל הישראלי?
המון, שמעתי הרבה המנהל שלנו שהיה אצלכם ביחד עם Finntroll ועם Swallow The Sun, הוא סיפר לנו המון דברים מקסימים על ישראל ועל קהל המטאל בישראל, אני כבר יודע די הרבה על המטאל בישראל יחסית למישהו שלא ביקר בישראל מעולם, גם הלהקות הפיניות שציינתי שהם חברים טובים שלנו ואנחנו ביחד המון סיפרו לנו כל הזמן כמה כייף היה להם בישראל ושאנחנו חייבים להגיע להופעה ואסור לנו לפספס את הקהל אצלכם, כולם אמרו לי שהם מתים כבר לחזור ולהופיע שוב בישראל ואני מאד מצפה כבר לנובמבר להופעה שלנו, אתם הולכים לקבל מאה ועשרים אחוז של Ensiferum נותנים לכם את כל הנשמה על הבמה, נתראה בקרוב !!

Ronnie James Dio

Lock Up The Memories

ישי שוורץ על רוני האיש ודיו הזמר - מיוחד.

Do You Like The Dark?

אני זוכר את חנות התקליטים הזו בקצה הרחוב המוביל לבית הספר, תמיד נראתה לי אפלה משהו, ילד בן 12 בשנת 1988 שמגלה מוסיקה בהתמכרות חסרת מעצורים, אהבתי ללכת לשם, להתבונן בקלטות ובתקליטים על המדפים ותמיד לצאת עם משהו הביתה, שם קניתי את Theatre Of Pain של אהבת חיי המוסיקלית Motley Crue, שם קניתי את התקליט (!!) של Live After Death הכפול של איירון מיידן בכל הכסף שהצלחתי לאסוף ושם קרץ לי מהמדף אלבום עם עטיפה מפחידה, מישהי שוכבת במיטה ודמות של שטן מפחיד משלב ידיים מביט בה מבעד לחלון.

Dream Evil קראו לאלבום, חלום רע, סיוט לילה, הסתכלתי שעה בעטיפה, לא ידעתי כלום על הלהקה ולא על האיש, ביקשתי לשמוע. שיר ראשון, Night People, מהיר, רץ קדימה, מי זה הסולן המכשף הזה שלידו גם דיקינסון והלפורד עומדים גאים בצמרת? Dream Evil השיר השני כבר הצמיד אותי לאוזניות מוקסם, קניתי.

בור ועם הארץ שהייתי סיפרתי לחבר על להקת D.I.O (בהגייה כמו D.R.I) שקניתי קלטת מדהימה שלה, במשך חודש קראנו לה כך, עד שפגשנו חבר שקצת מבין עניין..., אינטרנט לא היה, הכל גילינו לבד, גם זה, אז מאותו רגע דיו, רוני ג`יימס דיו, להקה זה לא, אבל למי אכפת.

חוץ מ Overlove הגרוע שאר שירי האלבום התנגנו אצלי ללא הפסקה, את כתה ז כבר ביליתי עם דיו בווקמן (???) הפכנו חברים אני והמכשף, All The Fools Sailed Away היה היהלום שבקצפת, סאגה אדירה, דרמטית, עם המון משפטים נכונים, עד היום בעיני זה אחד השירים שהכי נוגעים בי עמוק בפנים.

חיפשתי עוד חברים ששומעים את דיו, נשבע לכם, לא מצאתי, בשנים שלאחר מכן החברים שלי גילו את המטאל הקיצוני שרק התחיל לצאת החוצה, האלבומים הראשונים של Deicide, Morbid Angel, Obituary ו Napalm Death, באותה תקופה לא התחברתי לקיצוניות הזו, לא בשבילי, Scum? Slowly We Rot? עזבו אותי מהחרא הזה, תנו לי את דיו עם Dream Evil וזה הרבה יותר אפל ויודעים מה? זה גם ברמה הרבה יותר גבוהה, עם השנים התאהבתי גם בטעם המאסיבי והאקסטרימי אבל כשדיו היה פותח הפה זו היתה פתיחת פה לשטן על באמת, וזה תמיד "עשה לי זה" הרבה יותר ודיבר אלי יותר.

In This Corner Of The World

"דיו הביא לתקליט החדש גיטריסט מדהים בן 18, ילד, לא שמעת דבר כזה"....

השנה כבר 1990 ואצלי Slayer עם South Of Heaven ו Testament עם Souls Of Black נותנים את הטון, שנה קודם יצא And Justice For All המופלא אבל הסינגל החדש של מטאליקה Enter Sandman נשמע די מעפן, דיו? משתתף בחגיגה אצלי בפלייליסט אבל קרי קינג ודייב מאסטיין של Rust In Peace עוקפים אותו באותה שנה, חושבים שלא רצתי באותו יום לקנות את האלבום החדש? פעם מכור תמיד מכור.

Lock Up The Wolves היה אמנם פחות מרשים לעומת Dream Evil ו Holy Diver או The Last In Line שהכרתי בינתיים, אבל היה לו סאונד מדהים, גדול, הטוב ביותר של דיו עד כה, אווירה מיסטית ואיטית, ושירים שחלקם נחרטו עמוק במוח כמו שיר הנושא (למה התכוונת לעזאזל רוני?) או Between Two Hearts המרגש ובעיקר My Eyes, השיר שסוגר את האלבום, שומע אותו שהעיניים של המכשף הזה אכן מסוגלות לראות לתוך המחר. אה, והגיטריסט החדש, הילד, באמת מנגן מדהים.

It's Heaven And Hell

קפצנו בזמן, 16 שנה קדימה, בן 30, בתוך המטאל עד צוואר, ספוג בזה עד הסוף, בנקודה אחרת בחיים, עם משברים בחיי הנישואין, קריסת החלום, תחושה שהכל מטלטל סביבי, שכל היסודות לפני קריסה, ובמקביל, אין מאושר ממני בעולם, אבא טרי, מאוהב עד מעל לראש בבת התינוקת ורק מייחל לטוב, גרנו ברמת גן, עיר שגדלתי בה עד גיל 8, רחובותיה ספוגים בזיכרונות הילדות וכעת גם בזיכרונות שנות נישואי, יש לי תמונה בראש שלא אשכח, היינו מטיילים בבוקר, אני והקטנה בעגלה ברחובות רמת גן, רק שנינו, בעולם שלנו, בשקט האוהב שלנו ובכל פעם שנרדמה בצהריים הייתי דבוק לשני שירים ברצף, Children Of The Sea ו Heaven And Hell של Black Sabbath עם דיו כסולן, הקול של דיו העביר בי רעד בכל פעם שיצאתי לטיול בוקר ב 7 בבוקר עם ילדתי, in the misty morning, on the edge of time, ואתה רואה את השמש מתחילה לחמם ואתה אב טרי עם כל האהבה שבעולם לבתך, רגעים של רגש אהבה טהור והקול שלך רוני ברקע.

ו Heaven And Hell כי כך נראו החיים שלי, מול האושר הכאב של הגירושין, החרדה, הטראומה, והאהבה הענקית, הנתינה האינסופית לילדה, לא היה שיר טוב מזה שיתאר את מצבי ב 2007, שיר שכתבת רוני ב 1980, תמיד ידעתי למה קניתי את הקלטת שלך אז, ואתה צודק: the moon is just a sun at night.

We Rock

כשהגעת סוף סוף להופעה בישראל הייתי חלק מעובדי ההפקה, התרגשתי כמו אותו ילד שקנה את Dream Evil כמעט 20 שנה קודם, והאמן לי רוני, ראיתי מאות הופעות בחיי, אתך זה משהו אחר, שנינו יודעים את זה.

ההופעה הייתה מהמדהימות שהיו בארץ אי פעם, הקהל הנפלא, האווירה, ובעיקר אתה, באמצע שנות השישים שלך, מקפץ ושר ועושה בית ספר לכל העולם, אוזי הוא פרסונה, הוא הסקס דראגס אנד רוקנרול, אבל רוני, אתה הקול של המטאל, שנינו יודעים את זה.

יש לי את התמונה בראש מול העיניים כאילו זה היה אתמול, סיום ההופעה, הטיסה שלך היא עוד שעתיים, אתה חייב אבל באמת חייב לעוף למלון ולהגיע לשדה התעופה, כל אמן אחר היה מתקפל כמו טיל, נעלם כמו בלעה אותו האדמה, איפה רוני? עם הקהל באמצע האולם.... חותם לאנשים, מדבר, מצטלם ומתחבק עם כל מי שרוצה ורק מבקש, היה קשה לקחת אותך משם, "תנו לי להיות אתם, בגללם אני פה ולא אכפת לי הארוחה במלון, אני רוצה להיות כאן עד שכולם ייקבלו את מה שהם רוצים" לא התווכחנו, באותם רגעים ראיתי אותך זורח, מאושר, מלא חיים, גם אני הייתי מאושר, ראיתי במו עיני את האדם שאתה, שמחתי לראות את האישיות החמה והלבבית שלך שהיא כל כך הפוכה מרוב האמנים שזכיתי להכיר, איש קטן (מטר ששים?) עם קול ענק ונשמה ענקית לא פחות, You Rock.

בכיתי כשראיתי את ההודעה, הייתי בטוח שתצא מזה, אשתך סיפרה לי שבועיים קודם שאתה בסדר גמור, מכרים משותפים אמרו אותם דברים, המציאות הכתה בכולנו ובעיקר בך איש יקר, קשה לי לכתוב את השורות האלו, קשה לי לדבר עליך בלשון עבר, בלתי נתפס.

בשבילי תמיד תהיה דוגמא, מודל לאישיות ייחודית וצנועה, איש אמיתי שעם הקול הנפלא שלו מרעיד את העולם ואת הלבבות של כל כך הרבה מאיתנו, שם, מעבר לקשת בענן, בשערי בבל, יחיה לעד הרוק אנד רול שאתה יצרת, לא ימות לעולם, ובכל פעם שנראה ברק בשמיים, אתה יודע, זה תמיד יעציב אותי, אותי ואת כל ילדי הרוק אנד רול שגידלת, שוב אנחנו לבד, וממש כמו בשיר, לפחות יש לנו את המוסיקה, שתחיה לעד.

נוח על משכבך בשלום איש יקר, זמר ענק, אוהבים אותך תמיד.

RAVEN MUSIC

AFM RECORDS Presents

AFM RECORDS

ALL FOR METAL - AFM RECORDS HIGHLIGHTS 2010

MASTERPLAN

Time To Be King

הלהקה האגדית חוזרת באלבום חדש ומשובח עם הסולן הענק Jorn Lande וכובשת מחדש את מעמדה בצמרת המטאל האירופאי. מומלץ!

FEAR FACTORY

Mechanize

אלבום הקאמבק של הלהקה מארה"ב שחוזרת בהרכב המקורי ובחומר כבד וברוטלי ביותר, על התופים התוספת החדשה האגדי Gene Hoglan שמביא את החומר הכי עוצמתי מאז ימי Demanufacture.

Magica

Dark Diary

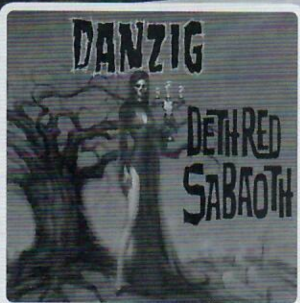
מטאל סימפוני גותי משובח, מומלץ מאד לאוהבי Nightwish, Epica, Within Temptation ומטאל מלודי באשר הוא - אלבום חדש!

kissin' dynamite

Addicated To Metal

הארד רוק/גלאם מצויין מגרמניה, למי שמתגעגע לימיהם הגדולים של Guns N Roses, Motley Crue, Skid Row ומוכן לתת צ'אנס להרכב המבטיח מגרמניה שכובש בימים אלו את אירופה - חדש!

DANZIG

Deth Red Sabaoth

אלבום חדש לגלן דנציג הסולן האגדי של המיספיטס שמקיים מזה שני עשורים קריירת סולו מצליחה, האלבום חוזר אחורה לאלבומיו הראשונים של גלן הנחשבים לפסגת היצירה שלו - מומלץ!

ALSO AVAILABLE

Korzus - Decipline Of Hate
Great Thrash Metal in the veins of Exodus and old Slayer

Triosphere - The Road Less Travelled
Fantastic Progressive Metal with Lead Female Singer

Neverland - Ophidia
Melodic Power Metal

Crystal Viper - Defenders Of The Magic Circle
Traditional Heavy Metal for fans of Manowar and Iron Maiden

הפצה בלעדית בישראל: www.ravenmetal.com

Wicked

על Ozzy Osbourne של האייטיז ועל מאורע היסטורי

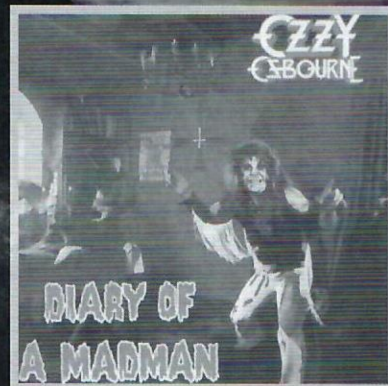
"השנה 1983, כל כך שמחנו שאוזי ושרון בחרו בנו כלהקת החימום שלהם לטור בארה"ב, הרגשנו על גג העולם, החלטנו שנראה לאוזי מי יותר מופרע, מי יותר משוגע, אחרי הכל אף בריטי לא יצליח לעצור את החבורה שלנו מדאון טאון לוס אנג`לס, כמובן שהפסדנו, בגדול" (טומי לי, מוטלי קרו).

Blizzard Of Ozz
1980

בתודעה הישראלית אוזי מוכר בעיקר בזכות שתי תקופות מרכזיות: תקופת Black Sabbath בסבנטיז ותקופת זאק ויילד מ 1988 ועד ממש לאחרונה.
הכתבה הזו תתעסק בעיקר באוזי שבישראל לא נגעו בו מספיק וחבל שכך, באוזי של האייטיז.

תחילת שנות השמונים ומהלכן מבטא את התקופה המטורפת ביותר בחייו של אגדת המטאל של כל הזמנים, אוזי יצא מלהקת האם שני

Diary Of A Madman
1981

Speak To The Devil
1982

אלבומי פתיחה חזקים ועם אלבום הופעה פנטסטי תחת שמו כאמן סולו, אלבומו הראשון Blizzard Of Ozz נחשב עד היום לקלאסיקת על, ההתעסקות עם הצד האפל המשיכה בשירים כמו Mr Crowley ו Suicide Solution אך בד בבד החלו להגיע לאיש סממני הרוק של האייטיז, שירים כמו Crazy Train ו Bark At The Moon ואתם שאר סממני ה"גדול מהחיים" קרי הר של סמים, אלכוהול ואיבוד חושים מוחלט.

Mr Crowly הביא הן לאוזי והן לאליסטר קראולי הרבה מאד יחסי ציבור, שניהם הואשמו ע"י הכנסייה הקתולית בשטניזם, דבר שהוכחש ע"י אוזי ואושר ע"י קראולי עוד בחייו כשנחשב לפילוסוף שטני ידוע, שטן או חתן, ב 1981 הוצמדו לשניים כינויים נצחיים: "החיה השחורה" לקראולי ו"נסיך האופל" לאוזי.

שערוריית היונה ב 1981 עשתה גלים בכל העולם שנים אח"כ והיתה סממן לטירוף של האיש, אוזי במעמד חתימת חוזה בלוס אנג`לס התכוון לשחרר יונה לאוויר כסממן של שלום, בפועל ועקב כמויות סמים מטורפות, הוא עקר בנשיכה את ראש היונה והביט כשדם על פניו באנשי חברת התקליטים ההמומים.

"שרון שמרה על אוזי כמו אמא ששומרת על ילד, היא אסרה עליו להכנס לאוטובוס של מוטלי קרו שכמובן היה מפוצץ בסמים ואלכוהול מכל סוג שהוא, היא השגיחה עליו ואני מלא כבוד כלפי האשה הזו, בדיעבד הסתבר שהיא צודקת ואנחנו טפשים" מספר טומי לי "אנחנו היינו אחרי הוצאת האלבום השני שלנו Shout At The Devil ואוזי היה אחרי האלבום השני שלו כסולן עצמאי, לילה אחד הוא הצליח לחמוק ולהכנס לאוטובוס שלנו וחגג אתנו כל הלילה עם הר של סמים, בבוקר המחרת הבסיסט שלנו ניקי סיקס, אני ואוזי החלטנו לעשות תחרות בלובי של המלון מי יותר מופרע, החלטנו ש"נראה לו" מה זה, אחרי הכל אף בריטי לא יצליח לעצור את החבורה שלנו מדאון טאון לוס אנג`לס..., כמובן שהפסדנו...."
"אני ירדתי ללובי לבריכה עירום עם משקפי שמש ומקלות תופים, וניקי פשוט עשה את צרכיו על שפת הבריכה, הבטנו באוזי והרגשנו שהבסנו אותו, לפתע, אוזי לקח משפת הבריכה את המקל תופים שהיה מלא בצואה ולאורך המקל טיילה לה שורת נמלים ארוכה, הוא הביט בנו ופשוט הסניף את הכל פנימה, היינו בשוק מוחלט, "אוקיי אוזי" "זה... זה דפוק על באמת...., ניצחת" "היינו המומים" מספר טומי.

עם כל הכאוס טומי לא שוכח לאוזי ולשרון את העזרה בתחילת הדרך "מוטלי קרו תמיד תגיד תודה גדולה ואוהבת לאוזי ושרון, הם האמינו בנו מהרגע הראשון, זיהו בנו משהו אמיתי, תמיד ניתן כבוד עצום לשניהם, היינו כמו הילדים הקטנים שלהם, אוזי הוא מלך המטאל ואשתו היא האור ששומר עליו" אומר טומי.

באותן שנים אוזי הוא האיש השנוא ביותר על ידי הכנסייה הקתולית בארה"ב ועל ידי ארגון ה PMRC האחראי לצנזורה, כמובן שממש באותן שנים אוזי הוא האיש האהוב ביותר על קהילת המטאל והרוק הכבד, עניין של השקפה חברים....:-)

נגינת הגיטרה של רנדי רואדס היא שנתנה לאלבומיו הראשונים של אוזי את הצבע החדש, בביוגרפיה שלו סיפר אוזי ש Diary Of A Madman מ 1981 זה האלבום האהוב עליו, מתוכו בלטו הסינגלים Flying High Again, Over The Mountains וכמובן שיר הנושא.
עטיפת האלבום המחישה אף היא יותר מכל שערורייה את הטירוף המוחלט בה נמצא האיש.
ב 19 למרס 1982 נהרג בתאונה טראגית הגיטריסט האגדי רנדי רואדס, עבור אוזי העניין היה טוטאלי, הוא שקע בדכאון עמוק וצלל לבור השתייה והסמים בכמויות מסוכנות במיוחד.
יש הרבה ממעריציו האדוקים של אוזי הטוענים כי תקופת רנדי היתה הטובה בקריירה של אוזי ושהאיש מעולם לא התגבר על אובדן חברו הטוב והגיטריסט הענק.
בסוף אותה שנה יוצא Speak Of The Devil, לדעת עורך מגזין זה מדובר בהקלטה הכי טובה ופסיכית של אוזי מעולם, אלבום הופעה

Bark At The Moon
1983

פנטסטי בו אוזי בשירי בלק סאבאת, מסטול למוות אבל מטורף על באמת, בשיא הדיכאון על רנדי רואדס, אוזי עצמו טען בביוגרפיה שלו

No Rest For The

ש"אני לא שם זין על האלבום הזה, סתם קאברים לסאבאת`" – אנחנו חושבים שהוא טועה ומדובר ביצירת מופת.

ב 1983 מצטרף הגיטריסט ג`קי לי (לשעבר מלהקת Ratt) ומביא עמו את המגע הגלאמי של הלהקות מ Sunset Strip קליפורניה, העסק מגיע עם Bark At The Moon, אלבום שהיה הצלחת ענק, על העטיפה אוזי שרוע על גזע עץ כאיש זאב עם שיני זאב (עד היום מסתובבת שמועה על שיניים מושתלות בתקופה ההיא), שיר הנושא הצלחת ענק ושתי הבלדות מהאלבום So Tired ו You're No Different היה דביקות אך קורעות לב, השילוב של המוסיקה השמאלצית בכוונה עם שירתו מפוצצת הכאב והפסיכוזה של אוזי יצרה את שתי בלדות הנטישה האולטימטיביות של המטאל באותה שנה, עד היום הם מכווצים לי את הלב.
"אומרים שאני עובד שטן, אני רק מורד של רוק אנד רול" שר שם אוזי.

The Ultimate Sin
1986

1985 מביאה את "תביעת ההתאבדות" המפורסמת של הורי הצעיר ג`ון מקולין שטענו כי שירו של אוזי Suicide Solution מ 1981 הביא את בנם לשים קץ לחייו, השופט פסק לזכות אוזי וטען כי אין קשר בין השיר המדבר על הסכנה שבהתמכרות לאלכוהול לבין התאבדותו של מקולין שסבל מדיכאון קליני, כמובן שהעיתונות הכתובה בישראל עטה על הסיפור כנשרים על נבלה ובין השנים 1986 ל 1990 בכל פעם שאוזכר הרוק הכבד אוזכר בהקשר שלילי שירו של אוזי בשמו העברי "הפתרון התאבדות" כאילו המשפט לא נערך מעולם...
אוזי סיפר כי כתב את השיר על חברו הטוב בון סקוט סולן AC/DC האגדי שהלך לעולמו כתוצאה משימוש מופרז באלכוהול.

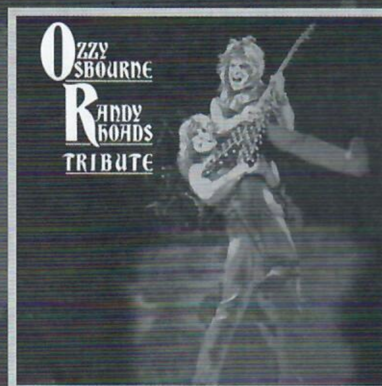
שנה לאחר מכן באלבום The Ultimate Sin אוזי כמו "מתגרה" בתקשורת העוינת ומשחרר בסינגל הראשון מהאלבום את Shot In The Dark שמספר על אהבה עד מוות וטירוף, מלחמה חזקה על הקרדיט לשיר התרחשה בבתי המשפט במשך שנים וגרמה לאוזי להפסיק לנגן אותו מ 1992 ועד השנה עת החל אולי בהשפעת הגיטריסט החדש לנגן שוב את השיר שלא ברור עד היום מי כתב אותו אך נשאר להיט הסולו החזק ביותר של אוזי ובצדק.
The Ultimate Sin נחשב לאלבום הכי "אייטיזי" של אוזי עד היום.

No Rest For The Wicked
1988

ב 1987 משתחרר אלבום המחווה לרנדי רואדס Tribute בו לראשונה מופיעה הקלטה מהעבר של רנדי.
האלבום נחשב למוערכים ביותר על ידי מעריציו של נסיך האופל ומשקף את התקופה האגדית בקריירת הסולו שלו ואת כשרונו האגדי של רנדי.

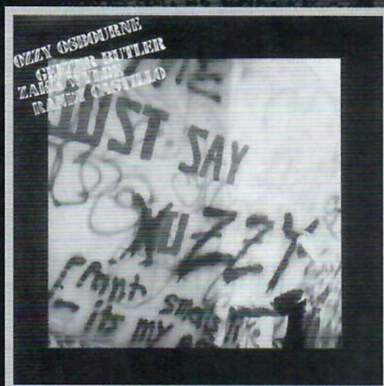
No Rest For The Wicked שיצא ב 1988 המשיך את הקו של The Ultimate Sin אבל בהצלחה פתוחה, השיר Miracle Man היה הסינגל

Tribute Randy Rhoads
1987

מהאלבום ולמרות ההצלחה היחסית של האלבום, היתה בו תחושה של חזרה על האלבום הקודם ללא הכתיבה המיוחדת שאיפיינה אותו.

זה היה האלבום הראשון עם הגיטריסט זאק ויילד, דרך ארוכה שהלכו השניים יחד החלה כאן בהיותו צעיר וגלאמי, זאק אגב הוא האיש שעשה את הגרפיטי המהווה את עטיפת האלבום בהופעה Just Say Ozzy שיצא ב 1990 וחתם את העשור הסגוני בקריירה המלכותית של נסיך האופל.
זה היה בשבילי העשור שלי עם אוזי, אוזי של השמועות המטורפות, של הופעות הבמה הענקיות מלאות הכאב, של הסקנדלים, של הגדול מהחיים ורוקד עם המוות, נולדתי ב 1976 כך שאת בלאק סבאת` הכרתי רק ברטרו ואת אוזי לעומת זאת הכרתי מגיל צעיר מאד ובזמן אמת, בניינטיז נכנסו עוד סגנונות, כבדים יותר ואוזי לקח כיוון שונה מוסיקלית או שאני הייתי כבר אחרי "גיל הספיגה" שלי, אבל אוזי עבורי היה ויהיה תמיד מלך המטאל, האיש שמסמל את המטאל יותר מכולם, כשאומרים

Just Say Ozzy
1990

לי את המילה "מטאל" מה עולה לי לראש דבר ראשון, מי האיש שעולה לראש דבר ראשון? מי הדמות שמסמלת יותר מכולם את המטאל? אצלי זה אוזי אוסבורון, בלי ספק מלך המטאל.

2010 והגיטריסט של להקת הפאוור מטאל Firewind שחביבה עלי במיוחד נכנס לנעליים הגדולות של זאק ויילד ומתחיל לנגן עם אוזי ולהוציא אלבום חדש, אם אני קורא נכון את המפה אני הולך לקבל את Shot In The Dark על הבמה בישראל וזה מבחינתי ניצחון מוחץ של המטאל על כל מי שעמד כנגדו במהלך השנים, אוזי בארץ ואותם עיתונאים ואנשי תקשורת שכיסחו אותו ואותנו באייטיז עם הכתבות שהיום היו חוטפות תביעת דיבה יכולים מבחינתי לאכול את הכובע, היום הוא קונצנזוס, גם אנחנו המטאליסטים כבר לא "עובדי שטן" - אז הוא היה אויב הציבור מספר אחד ואנחנו היינו אויבי הציבור מספר 2, אבל כדורגל משחקים 90 דקות ואוזי הביא להם בהפוכה, אוזי בישראל, אני עוד לא קולט, ניצחון שלנו, אחת אפס למטאל.

Grave Digger

The Clans Will Rise Again

ענקי ההאבי מטאל מגרמניה חוזרים לתת בראש עם אלבום חדש שממשיך את Tunes Of War הקלאסי, תפסנו את האיש שמוביל את הלהקה כבר 30 שנה, הסולן הכריזמטי כריס בולטנדאל לשיחת טלפון מעניינת במיוחד.

תן לי רקע על The Clans Will Rise Again, זה מבחינתך אלבום המשך ל Tunes Of War או אלבום חדש שפשוט נותן קריצה לאלבום ההוא? מה גרם לכם לעשות את האלבום הזה עכשיו?
כפי שאתה מבין מייד מהשם של האלבום, הוא מהווה מעין המשך ל Tunes Of War, אבל אני אסביר בדיוק מה עשינו כאן: בדרך כלל אלבומי המשך מתחלקים לשני סוגים, האחד הוא לקרוא לאלבום Tunes Of War 2 כמו שעשו למשל להקות כמו Helloween, Queensryche, King Diamond ועוד, ברוב המקרים זה מאכזב את המעריצים והתוצאה תמיד פחות טובה מהאלבום הראשון, אני גם לא רואה סיבה לעשות חלק שני אחרי 15 או 20 שנה ולקרוא לו "חלק 2" – זה תמיד כדי לעשות כסף, אם היה כל כך בוער לעשות חלק שני אז היו מקליטים אותו חצי שנה עד שנתיים מצאת האלבום הראשון, זה קטע שיווקי לחלוטין כי יודעים שזה ימכור יותר.

אני הלכתי יותר על הצד השני, שם שמראה בבירור שאנחנו עושים המשך ל Tunes Of War אבל זה לא אומר שאנחנו מנסים לשחזר את הסאונד או את הכתיבה שלו, אנחנו כן נוגעים שוב בנושא הסקוטי, בשימוש בחמת חלילים ובכלי נגינה עתיקים, בטקסטים הקלטיים האלו, אבל אנחנו לא עושים חלק 2 לסיפור, אנחנו יוצרים היום, ממרחק הזמן משהו שעוסק באותו נושא, קח את זה כמצב בו Grave Digger עשו במהלך הקריירה שני אלבומים שנגעו בנושא הסקוטי והשתמשו בכלים עממיים אך האלבומים האלו נעשו בשתי נקודות זמן שונות ובהרכב נגנים לא זהה, אני לא חושב שיש חלק אחד שיותר טוב, אנמי חושב שכל חלק עומד יפה מאד בזכות עצמו.

מה שגרם לנו לעשות את האלבום הזה דווקא עכשיו היה המצב בו אנחנו מעלים בפסטיבל וואקן השנה מופע ענק שגם יצולם ל דיוידי בו ננגן את כל האלבום Tunes Of War מתחילתו ועד סופו, יהיו אתנו על הבמה הרבה אורחים, Hansi Kursch הסולן של Blind Guardian יעלה אתנו, Doro תעלה אתנו ולהקת הא-קפלה Van Canto תלווה אותנו כמקהלה מאחורה בנוסף לכלי נגינה הרגילים, כמובן שננגן גם כמה קלאסיקות שלנו בנוסף אבל העיקר יהיה האלבום Tunes Of War, כל העבודה האינטנסיבית הזו גרמה לנו לחזור מחדש להתעסקות בנושא הסקוטי, וכשהגענו לכתוב את החומר לאלבום החדש היה ברור שאנחנו הולכים לעשות משהו בכיוון הזה, גם הכניסה של הגיטריסט החדש מאד תרמה לזה, הוא הביא המון רעיונות חדשים שמאד אהבתי וכולנו מאד שמחנו על השילוב המהיר שלו בלהקה והיצירתיות הזו, אני מאד מתרגש לקראת צאת האלבום הזה, לדעתי זה האלבום הכי טוב שעשינו בעשר שנים האחרות, אין לי ספק בזה.

יש גיטריסט חדש בלהקה, זו הפעם השנייה שגיטריסט מוחלף אצלכם ופרט אליו לא היו לכם שינויי הרכב מעולם.
אקסל, אני מאד שמח על היותו בלהקה, בפעם הראשונה שהחלפנו גיטריסט היתה עם אווה לוליס שהחליט אחרי שלושה אלבומים (בזמן שהלהקה היתה קיימת והוציאה ארבעה אלבומים קודם) שהוא הבעלים של הלהקה וכולם יעשו מה שהוא אומר, בנוסף לזה הוא לא היה יצירתי ופשוט הפסיק לכתוב, ואז הגיע הגיטריסט מאני שמידט מלהקת Rage שהצטרף ב 2001 והיה אתנו שמונה שנים, הוא הושפע יותר מהסטייל האמריקאי של הגיטריסטים, בניגוד לאווה שהיה יותר אירופאי בנגינה, הבעיה עם מאני היתה שבשנתיים האחרונות הוא איבד מוטיבציה לחלוטין בכל מה שקשור ללהקה, הוא טען שאני לא מתפקס בהרכב בזמן ששמונים אחוז מהחיים שלי זה הלהקה הזו וכל העסקים שסביבה, ושוב הוא החליט שהוא הבוס בלהקה, בסוף ההופעה במקסיקו הוא עזב, אחרי שבועיים החליט לחזור, שכנע אותי, נתתי לו סיכוי ואחרי חודש הוא כתב לי מייל שהוא כועס, שהוא צריך להיות מוביל הלהקה ושנמאס לו, שמע, אתה מכיר אותי הרבה שנים, אנחנו לא כמו נניח W.A.S.P שזה בלאקי לולס עם נגנים שכירים או Death שזה היה צ'אק עם נגנים שכירים, אבל מצד שני יש הירכיה ברורה בלהקה, זה יותר דומה למה שקורה נניח ב Kreator, יש את מילה פטרוזה והוא הבוס, זו להקה אבל הוא קובע לאן היא הולכת, כמובן שאפשר להציע רעיונות ולהיות יצירתיים אבל אחרי הכל הוא Kreator מ 1985 ולא הגיוני שנגן ייכנס לו ללהקה 15 או 20 שנה אחר ויחליט שהוא הבוס החדש בהרכב, יש לנו קו והקו הזה ברור מההתחלה, כולם מוזמנים להצטרף אבל הקונספט הוא שלי ואני כמובן פתוח ומעוניין לשמוע רעיונות ויצירתיות מצד נגנים חדשים, אבל רעיונות שישפרו את הקונספט הקיים ויעשו אותו טוב יותר ומעניין יותר, לא כאלו שישנו אותו, יש הבדל גדול.

אנחנו להקה מאד יציבה, אני, המתופף, והבסיסט כבר ביחד כמעט 30 שנה, הקלידן אתנו גם 15 שנה שזה לא מעט, כולם נהנים, הכל בסדר, הקטע עם אקסל זה שהוא הבין מייד את הכיוון וטוב לו אתנו, הוא אמר לי ישר "אני מבין שזו להקה שלך, שני הדברים, גם אני מבין שזו להקה – שזה לא אני ונגנים אורחים, אבל גם שאני הדמות העיקרית בה, היה לו קל מאד להבין את זה כי יש לו להקה שלו שקיימת כבר כמה שנים ושם הוא זה שקובע את הקו, והוא הבוס, זה לגיטימי לחלוטין, נראה לך ש Kreator יכניסו בסיסט חדש שיגיד פתאום למילה פטרוזה "אתה לא קובע יותר, מהיום אני האיש העיקרי?" אתה מדמיין דבר כזה במציאות? ברור שלא.

כך שאקסל מסתדר אתנו נהדר, עשינו כבר המון הופעות יחד, הוא מביא המון רעיונות, ריפים, קטעים חדשים, והוא הפך לחבר שלנו היות והוא בנאדם טוב ומאד נחמד, באלבום הקרוב וסיבוב ההופעות תוכלו כולכם להכיר אותו.

כך שהכניסה שלו נותנת לך להרגיש מוטיבציה מחודשת? דם חדש בלהקה?
כן, בפירוש כן, אני מרגיש מוטיבציה שלא היתה לי כמעט עשור, אני מאד מתרגש לקראת מה שהולך לקרות עם Grave Digger בעתיד, עם האלבום, ההופעה בוואקן, הדיוידי, הכל, הולך להיות פרק מאד יפה בדפי הקיום שלנו כלהקה, אני מרגיש את זה, אקסל מכניס בנו המון מוטיבציה, המון אנרגיה ודם חדש, אנחנו נהנים לנגן ולהופיע יחד כמו שלא נהננו שנים, אני בטוח שאנחנו מופיעים טוב יותר ושגם האלבום החדש הוא הדבר הכי טוב שהוצאנו בעשור האחרון.

ואתה מרגיש שעם השינוי בהרכב, האלבום החדש, והדיוידי שייצא אחריו פלוס ההצלחה החזקה של השילוב בין פולק למטאל אתם תגיעו למקומות חדשים? או שהכל נעשה עבור הקהל הקבוע שמלווה אתכם תמיד?
בהחלט, מאד, אנחנו לא מושפעים או עושים מהלכים בגלל ההצלחה של המטאל הפגאני והפולק מטאל אבל אני כן חושב שנגיע להרבה קהל עם האלבום הזה, אנחנו מכוונים לקהל המטאל כמובן, זה אלבום מאד מטאלי, עומד על כל האלמנטים הכי חזקים שהפכו אותנו ללהקה מובילה במהלך הקריירה, אני חושב שזה שילוב בין Tunes Of War, The Grave Digger I Excalibur מהרבה בחינות, אני לא אהיה מאוכזב אם בסופו של דבר הוא ידבר רק למעריצים הקבועים שלנו היות ועבורם זה נעשה בראש ובראשונה, קודם כל זה אנחנו כלהקה והם, אבל אני מרגיש שהפעם זה הולך לתת בראש גם לקהל אחר שלא הכיר או לא התחבר לאלבומים הקודמים, אני רואה בהופעות קהל מאד מעורב מבחינת האוריינטציה המוסיקלית שלו, מקהל של הארד רוק וגלאם עם חולצות של מוטלי קרו וטוויסטד סיסטר ועד לקהל של בלאק מטאל עם חולצות של דארק פיונרל או אמפרור, וכמובן את הקהל הטבעי והגדול ביותר שלנו שזה כמובן קהל ההאבי מטאל, וכולם ביחד נהנים ודופקים ראש יחד אתנו, אני מאד שמח על האיחוד קהילה הזה, זה אומר שאנחנו מצליחים להגיע להרבה סוגים של רוקרים ומטאליסטים ושמה שאנחנו עושים כן מדבר אליהם ונוגע בהם.

ואיך משלבים את סיבובי ההופעות האלו כיום, יש לך בן קטן, דבר שתמיד רצית, אתה אבא די טרי, איך מתכוננים לזה?
אני אבא צעיר, הוא בן שלוש וחצי, הפכתי לאבא בגיל יחסית מאוחר למרות שתמיד רציתי משפחה וילדים, לא תמיד קל למצוא את האשה שאיתה היית רוצה לעשות זאת, אני אוהב את הבן שלי בטירוף והוא הדבר הכי יקר לי בעולם, זה קשה כשאתה בהופעות ואתה מתגעגע אליו והוא אליך, אבל אנחנו לא להקה ש"תופרת" סיבוב הופעות של חצי שנה בדרכים, אנחנו מנגנים בפסטיבלים, אנחנו מנגנים סיבובי הופעות של שבועיים בממוצע וזה מתוך בחירה כי לכולנו יש משפחות ואנחנו רוצים להיות אתם, זה מאד חשוב לכל חברי הלהקה, יש קטעים שאשתי אומרת לי ספק בצחוק ספק ברצינות "מה עם הופעות?" "לך תנגן קצת מטאל בהופעות כמה ימים, תוציא החוצה את האנרגיה הזו ואז תחזור הביתה להיות כריס שוב"... (צוחק) אני בנאדם שמאד אוהב להיות עם המשפחה שלו ומאד קשור אליה, מצד שני אני חי את המוסיקה הזו וזה מפעל חיי, אני לא יכול ולא רוצה לוותר עליו, אני מאמין שמצאתי את הדרך הנכונה לשלב את השניים יחד בצורה שטובה לכל הצדדים.

העיסוק בהסטוריה מביא את Grave Digger להיות שונה מלהקות ההאבי מטאל האחרות, בסוף היום להקות חדשות יחסית שמאד מצליחות כיום כגון Alestorm I Sabaton אומרות בגלוי שהן מושפעות באופן מאד חזק מכם.

זה מאד מחמיא לי, כשהתחלתי לשיר היו הרבה שאמרו לי שיהיה קשה לשיר האבי מטאל עם קול לא חלק וצרוד כמו שלי, והנה הראתי שזה אפשרי וזה אף נותן לנו יותר עוצמה, אנחנו כלהקה אהבנו ואוהבים את זה וגם הקהל מאד אוהב, ואז באות להקות כמו Sabaton נניח והסולן שלהם גם צרוד ועוצמתי ולא שר "נקי" ולמעשה הוא אומר בגלוי שכמו שאמרת, השירה שלי מאד השפיעה עליו, זה מחמיא, לדעתי הדבר היפה במטאל הוא שאין חוקים, אתה יכול לשיר איך שאתה רוצה כל עוד זה נשמע מתאים וטוב, ולדעתי השירה הזו מאד הולמת את המוסיקה, המילים וכלל הקונספט שלנו.

לגבי העיסוק בהיסטוריה, אני לא המצאתי את הדבר הזה, איירון מיידן עשו את זה כבר ב 1984, אבל אני הפכתי את זה למוטיב מוביל ב Grave Digger ולמשהו שמלווה את כל היצירה שלנו ואת הכתיבה, אבי היסטוריון, הוא מתמחה דרך אגב באזור המזרח התיכון, דבר שהביא לזה שכבתי לא מעט שירים על ההיסטוריה שקרתה בישראל (Knights OF The Cross, ועוד) כך שהאזור שלכם מאד קוסם לי, מאד מעניין אותי, הרבה קרה אצלכם.

הייתם אמורים להופיע בישראל לפני חצי שנה בערך, לא הרבה יודעים את זה, מה השתבש שם?
נקבעה לנו הופעה בישראל למאי 2010 וכמה חודשים לפני ההופעה השוק של המטאל בישראל פשוט התמלא בהופעות מטאל אחת אחרי השנייה בקצב של אחת לשבוע עם תחרות ענקית, אם היינו מקיימים את ההופעה במועד שנקבע אז היינו צריכים להופיע בכמה ימים רווח בין הופעה של מטאליקה להופעה של לאמב אוף גוד, דבר שהיה מצמצם משמעותית את כמות האנשים שהיו באים לראות אותנו, אני לא רוצה שאמרגן יפסיד כסף בגללנו, אני לא רוצה שמי שרוצה לראות אותנו או אפילו לבדוק אותנו יחליט שהוא מוותר כי יש מופע של מטאליקה, ההפך, אני רוצה להופיע בישראל מול כל מי שאוהב מטאל ובמחיר שהוא נגיש לכל קהל המטאל, לא יקר, שכל מי שמתעניין יגיע ושנוכל להגיע למקסימום אפקט בישראל, אז החלטנו שזה לא הזמן המתאים ובהתייעצות משותפת החלטנו לדחות את הביקור שלנו בישראל למאוחר יותר, אנחנו נגיע לישראל, זה בטוח, מעבר לזה שחשוב לנו להגיע למדינות שמעולם לא ניגנו בהם, ישראל היא משהו מיוחד עבורי, גם בגלל ההיסטוריה וגם בגלל שביקרתי שם ב 2001 עם להקת White Skull ומאד נהנתי!

דרך אגב, זו הפעם השנייה שמופע שלנו בישראל לא יוצא לפועל, ב 2001 אחרי Excalibur היינו אמורים להופיע בישראל אבל היתה בעיה עם תיאום זמני הטיסות וזה לא יצא לפועל, כך שאני מאמין שהפעם זה כן ייצא לפועל ואנחנו נגיע לישראל במהלך השנה שנתיים הקרובות, זה חייב כבר לקרות.

אתה יודע שיש ארגונים ישראלים ופרו פלסטינים ששולחים מאות מיילים ואף איומים על אמנים שלא יגיעו לכאן ויחרימו את ישראל, קוראים לישראל "מדינת אפרטהייד" ולוחצים על אמנים לבטל הופעות ואף כמה אמנים די גדולים אכן ביטלו. מה דעתך על זה?
בכנות, אני מכיר מספיק טוב את ההיסטוריה של המזרח התיכון ושל ישראל כדי להבין שזה בולשיט, אני לא אירופאי מנותק שאפשר למכור לו שישראל היא מדינה פאשיסטית וכל החרא הזה, אתם מתמודדים שם מול טרוריסטים ואי אפשר להתמודד מול טרוריסטים עם מפיות רקומות וכוס קפה, אפשר להסכים או להתנגד למדיניות ממשלה אבל אתם מדינה דמוקרטית, מערבית, שרחוקה מאד מפאשיזם, וברור שנגיע לישראל, איזו שאלה זו בכלל, כל הטיעונים האלו נגדכם הם פשוט שטויות, סילוף של המציאות, אנחנו נגיע ונתן הופעת מטאל ויהיה כייף, תתכוננו !!

TRISTANIA

להקת הסימפוניק גותיק מטאל מנורבגיה חוזרת באלבום חדש בשם Rubicon, תפסנו את בסיסט הלהקה Ole לראיון ממש ערב צאת האלבום.

תן לי קצת רקע על האלבום החדש ועל הכיוון שלקחתם הפעם?
Rubicon הוא אלבום האולפן השישי שלנו והוא האלבום הראשון עם הסולנית החדשה שלנו, אלבום שאני מלא ציפיות לגביו, הוא מסמל הרבה עבורינו, מוסיקלית לקחנו כיוון שבעצם לוקח את האלמנטים הכי יפים שעשינו באלבומים כמו Beyond The Veil או World Of Glass ושילבנו אותם עם הדברים שמאד אהבנו ב Illumination , יש פה הרבה פחות אלקטרוניקה או נסיונות ויותר אמירה של הכיוון הטוב שלנו מהאלבומים שציינתי, Ashes היה אלבום טוב אבל הלכנו יותר מדי רחוק, כלומר הם הלכו, אני הצטרפתי ללהקה רק אחר כך אבל לא אכפת לך שאני מדבר ב"אנחנו" אני מקווה...
בכל אופן זה היה אלבום נסיוני מדי, האלבום הבא כבר חזר לכיוון ולצבע שלנו ועכשיו עם Rubicon אנחנו נותנים לזה דגש וממקדים את האמירה המוסיקלית הזו, כך שהאלבום הוא למעשה מה שעשה אותנו למה שאנחנו, הוא מהווה חזרה של הלהקה לעניינים, דבר שהיה אמור לקרות כבר אחרי האלבום הקודם אבל הסולנית הקודמת עזבה מייד לאחר צאתו, כך שהעניין נדחה, אבל אני מרוצה מאד, מצאנו את מארי והדברים נשמעים מעולה.

Tristania היתה אחת הלהקות הראשונות שנגנו מטאל סימפוני עם סולנית, תמיד זכיתם להצלחה אבל לא הפכתם לענקיים בממדים של Nightwish או Within Temptation זה מעסיק אותך?
ראשית הן להקות הרבה פחות כבדות מאיתנו, הן הרבה יותר קומוניקטיביות מאיתנו, יש דמיון אבל אני חושב ש Tristania היא להקה יותר מטאלית וכבדה מאלו שהזכרת, וזה בא קצת על חשבון קהל, מצד שני אין בי קנאה ואין בי עין צרה על אף אחד ואף להקה, אני משווה את עצמינו לעצמינו ובמשוואה הזו אנחנו להקה שמתפתחת ומתקדמת ולדעתי משתפרת כל הזמן, כמובן שאני עוקב מה עושות להקות אחרות בתחום, אבל קשה לי לומר לך שאני מושפע מהן או יוזם מהלכים שלנו בעקבות מה שעושות להקות אחרות, ממש לא, כך שאין בי שום קנאה או משהו מהסוג הזה, ממש לא.
בגדול אני חושב שגם לא מסחרנו את עצמינו, נכון ש Ashes היה אלבום יותר מלודי אבל הוא היה עדיין אנחנו לחלוטין.

תמיד שמרתם על הכיוון בגדול
כן, הרבה להקות לקחו צעדים הרבה יותר מסחריים משלנו, הורידו את השירה הכבדה, הורידו את הדומיננטיות של הגיטרות, וכלו דברים, אצלינו זה לא קרה ולא יקרה, אנחנו להקת מטאל, אמנם מלודי אבל מטאל.

אתה מגיע מלהקת Green Carnation, גם הסולן שלכם קטיל ששר את הקולות המלודיים מגיע משם, אחת הלהקות הסקנדינביות שאני הכי אוהב אני חייב לומר, מה גרם לכם להצטרף ל Tristania שהיא להקה עם כיוון שונה?
גם הסולנית הקודמת ויבק עשתה קולות ב Green Carnation וכולנו נכנסנו ל Tristania בשלב זה או אחר פשוט מפני שאנחנו אוהבים את המוסיקה של Tristania ולדעתינו הם להקה מעולה, אין סיבה אחרת לדעתי להצטרף ללהקה חוץ מהאהבה למוסיקה שלה, כל הסיבות האחרות הן באות ממקומות לא בריאים ולא נכונים לדעתי, ללהקה מצטרפים כי אוהבים את המוסיקה ורואים את עצמך מתבטא ומשתלב בתוכה, זו הסיבה הנכונה להצטרף ללהקה אם אתה שואל אותי.

למרות שאתה יחסית חדש בלהקה אני רוצה לשאול אותך על שני הטלטולי הרכב שעברתם, הראשון היה עזיבתו של כותב השירים העיקרי עד אז מורטן וולד ולאחר כמה שנים עזיבתה של הסולנית ויבק סטן, מה זה עשה בלהקה? היה נקודה שחשבו להפסיק?
העזיבה של מורטן היתה קריטית בזמנו היות והוא כתב הרבה מהשירים והלחנים, מצד שני הלהקה הפכה ליותר קבוצה מאותו הרגע וחברי ההרכב החלו להביא יותר ויותר חומרים שלהם שלדעתי זו מגמה טובה, מבחינת העזיבה של ויבק העיתוי היה לא טוב כי ממש כמה שבועות קודם לכן שחררנו אלבום וזה היה בעייתי לארגן את הלהקה מחדש, להופיע וכאלו, אבל אני לא מתלונן, כל עכבה לטובה ולקח לנו שנתיים להעמיד את העניין מחדש ועכשיו אנחנו שוב בתמונה עם Rubicon וסיבוב הופעות עולמי שיקדם את האלבום.

ואיך העבודה עם הסולנית החדשה מארי דימורטס?
מעולה, אני מאד מרוצה, ואני מחכה כבר שיצא האלבום החדש ותוכלו לשמוע אותה ולהכיר את העבודה הנפלאה שהיא עושה בלהקה. היא חבר להקה לכל דבר, מעורבת, אני מאד שמח מהעבודה הזו והדברים מתקדמים ממש יפה, יש לכולנו יצירתיות חזקה ביחד.

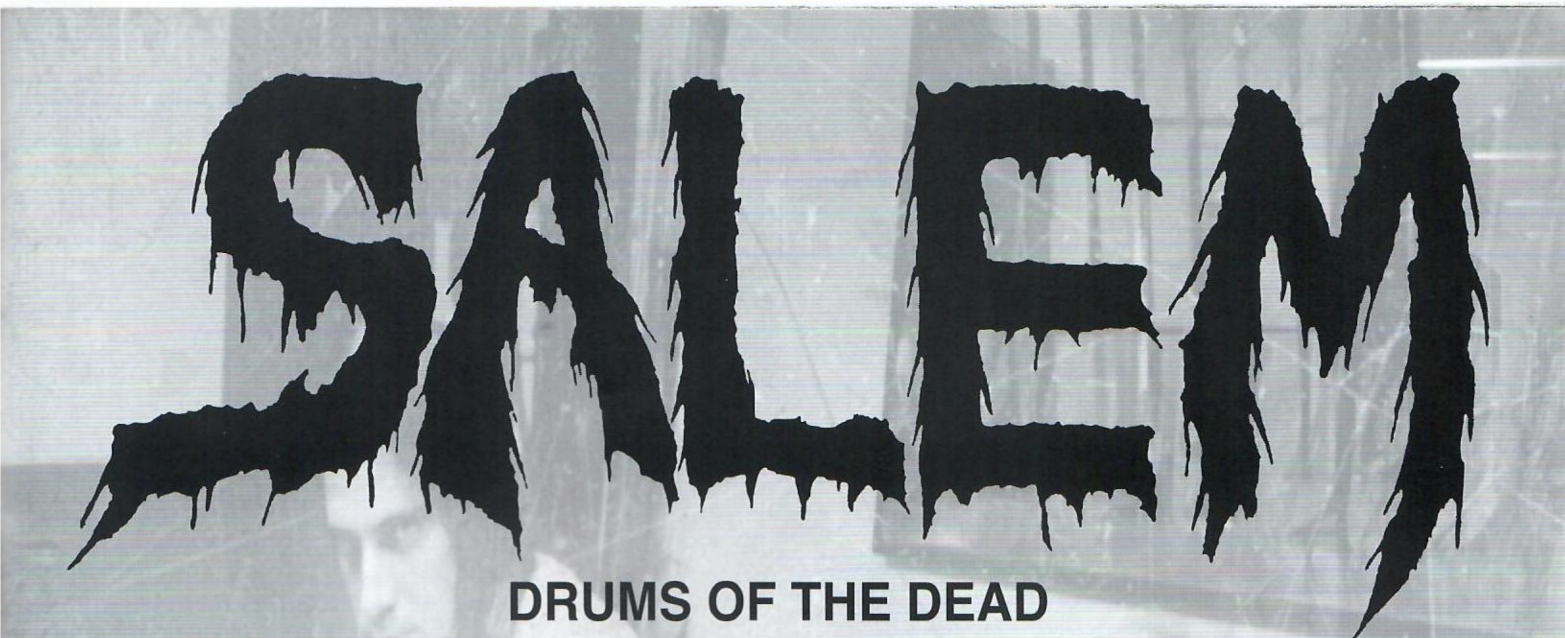
חזרתם להיות חתומים ב Napalm Records שהיא החברה שהוציאה את שלושת האלבומים הראשונים שלכם לפני שעברתם ל SPV, מה הסיבה לכך?
הסיבה היא ש SPV נקלעו לקשיים כלכליים עקב המצב בשוק, פשטו רגל ונקנו מחדש, העדפנו חברה שיותר מתמקדת בסגנון שלנו, שמכירה אותנו, דחינו הרבה הצעות מחברות מטאל, Napalm Records מכירים אותנו מצוין, התחלנו פחות או יותר יחד, עברנו הרבה ביחד, זה הרגיש כמו חזרה הביתה, מאד טוב ללהקה ואני מאמין שגם לחברה.

איזה מוסיקאים בעיקר משפיעים עליך ועל שאר החברים בלהקה?
אני אישית מאד מושפע מלהקות ניו וייב של האייטיז, אם זה הסיסטרס אוף מרסי, באוהאוס, הקיור וכאלו, כמובן שאני מאד אוהב מטאל, פרדייז לוסט, איירון מיידן, ועוד הרבה, כל אחד בלהקה מגיע עם ההשפעות שלו, אחד אוהב יותר בלאק מטאל, אחר אוהב יותר מטאל טכני ופרוגרסיב, כל אחד מביא את המגע שלו, זה מה שנותן לנו את הצבע לדעתי, זה מה ששומר על העסק מעניין.

Rubicon הוא מבחינתך אלבום של דרך חדשה או המשך של האלבומים שקדמו לו?
גם וגם, זו דרך חדשה כי יש סולנית חדשה בלהקה ובהרבה מובנים זה אלבום מאד חשוב עבורנו, אלבום שמכניס את להקה לשיא תקופת היצירה והעבודה, אנחנו משקיעים המון בקידום האלבום הזה ואני חייב לומר לך שאני ממש קצר רוח לשמוע מה יגיד הקהל עליו, איך יהיו הפידבקים מהאנשים, אני מת מסקרנות.

אתם לא מופיעים הרבה, יש סיבה לכך?
הסיבה היא הבעיות שהיו לנו בהרכב שעכשיו באו בשנתיים האחרונות על סיומן וכעת אנחנו מתכוונים לשנות את זה ולחזור להופיע במלוא הכח וכמה שיותר עם האלבום החדש, נשמח מאד כמובן להגיע להופיע גם בישראל, מעולם לא יצא לנו בעבר ואנחנו מאד נשמח שעם האלבום הזה זה יקרה סוף סוף.

DRUMS OF THE DEAD

אלבום חדש ללהקת המטאל הותיקה בישראל, הפעם ישבנו עם מתופף הלהקה ניר נקב לשיחה על הקונספט, התהליך, והזווית שלו כיוצר העיקרי של שירי האלבום.

מגמה שהתחילה אצלכם ב Decadence In Solitude היא לכתוב על ההשפעה ההרסנית של מדיה-תקשורת-אינטרנט-סביבה על האדם, זה מתגבר מאז ולמעשה עומד מאחורי הרעיון באלבום החדש, ההתעסקות בצד השלילי של התופעה מגיעה מהיכן? הרי באותה מידה יש לקדמה הזו צד חיובי שעליו אתם לא שרים.

הדבר היחיד ההרסני בכל ההיסטוריה האנושית והקוסמית היא האנושות. טבע האדם מחליא. עוד לא השכלנו להתעלות על טבענו הנאנדרטלי לצערי ולכן תמיד כשקמה טכנולוגיה חדשה, האדם קודם כל אונס אותה ורק אחר כך לומד להשתמש בה בצורה אחראית יותר. פרס נובל הוא תולדה של ממציא הדינמיט, בראותו לאיזה רוע רתמה האנושות את המצאתו.

האינטרנט משול בעיני למדינה חדשה שהקימו אבל שכחו לייסד משטרה. באין מי שיאכוף את החוק, מעטים הם האנשים המתנהלים בצורה נאורה, אתית ומוסרית בגבולות המדינה הזאת.

מה הסיבה לשירים בחלקים באלבום החדש? זו מגמה שהחלה באלבום הקודם, מצד אחד, מדוע לא ללכת עד הסוף ולחבר אותם? ומצד שני, אם כבר מופרדים, מדוע לא לתת להם שם אחר? אמנם זה רק שם אבל כולם יודעים שהעין מתגרה ושם יוצר גירוי או חוסר גירוי.

ישנם שירים באלבום שנושא אחד קושר אותם. מוסיקלית הנושא מגיע לכדי מיצוי ביותר משיר אחד. הסיבה שכל השירים לא מחוברים לסך אחד ארוך היא שרצינו שתהיה גישה לקהל לכל אחד מפרקי הסיפור. קח בחשבון שלכל פרק בסיפור יש את תבניות השירה שלו, את הקצב הריתמי שלו ואין שום סיבה לנסות ולאגוד אותם לשיר אחד ארוך.

אתה יודע, הרבה מעירים על העניין הזה. לא חשבתי שהקטע הזה ימשוך יותר מידי אש. כנראה שיש בזה משהו שונה באופן בולט? לי זה נראה מאד טבעי. אפילו מתבקש.

יש פה איזו התרסה כנגד התעשייה במעשה הזה? אני זוכר שגם Meshuggah הציעו אלבום עם שמות שירים רק כמספרים, מה עומד מאחורי זה?

בהחלט לא. אנחנו לא מנסים להתריס בתעשייה ואם כן, היינו עושים זאת בצורה הרבה יותר ישירה. האלבום מורכב משישה סיפורים. חלקם משתרעים על יותר משיר אחד, זה הכל.

העיסוק בתופים ובמקצב ובכלל בריתמיקה מאד בולט בשני האלבומים האחרונים ונכנס גם לתוך השירים עצמם, האם זה מתקשר עם העיסוק בסמלים אפריקאים באלבום החדש? ומה מקשר להקת מטאל מישראל ב 2010 לסמלים עתיקים מאפריקה? האם זו הסיבה שהקאבר לבוב מארלי גם הוקלט?

אפריקה העסיקה את סאלם גם בקולקטיב. סלייב עוסק בהבאת שבטים אפריקאים לעולם החדש ובהכרחתם לקבל עול נצרות תוך עזיבת תרבותם ודתם העשירה.

האנושות התחילה באפריקה, קצב נולד שם ועדיין תופס חלק נכבד, ומקודש בחיי היומיום.

הורי צפון אפריקאים, אולי משם הזיקה? יתכן וסיפורם של האפריקאים כל כך טרגי שזה כבר עניין הומני לחלוטין. לא להתחבר לסיפור שלהם מצביע על חוסר רגישות. השיר הפותח בדיסק החדש מבוסס על סיפור קומיקס בדיוני לחלוטין, אבל העובדה שסחר העבדים התנהל בנתיב הספינות המתואר בסיפור היא אמיתית בהחלט. התנאים בספינות היו כל כך נוראים שרבים לא שרדו את המסע לעולם שמגדיר את עצמו כנאור ומתקדם יותר מתרבויות אפריקה הפרימיטיביות. יותר משני מיליון איש הושלכו למי האוקיינוס. מדובר בשואה אמיתית שהאחריות עליה לא נופלת על האדם הלבן בלבד.

מי שאישר את סחר העבדים היו מנהיגי השבטים האפריקאים. הם לקחו חלק פעיל בעסקאות החילופין של כוח אדם תמורת אלכוהול ונשק וכאן הטרגדיה האמיתית.

אולי בשל היותי מתופף, אפריקה על שלל מקצביה קוסמת לי? ואולי כל מה שנאמר נכון. לא בטוח.

מה שכן בטוח זה שזה מה שהיה לי לומר וברגע שזה קרה, לא יכולתי שלא לומר את מה שהיה לי.

לדעתך הקונספט של הלהקה כיום יותר אוניברסלי, מאשר נגיח ב Collective Demise שהיה ישראלי בתכנים?

בהחלט. העולם נהיה כפר קטן בזכות האינטרנט ובעקבות המצב החדש שנוצר בעקבות מאורעות ספטמבר 11. העולם מבין מהו טרור יותר טוב מבעבר. אם פעם הינו יחידי סגולה שנהנו מנחת זרוע הטרור, היום רוב העולם המערבי כלול באותו מעגל אימה. אני חושב שגם היום, מי מהעולם שיחזור להקשיב לקולקטיב, ימצא הרבה יותר נקודות חיבור עם המסרים של האלבום. חרף האמור לעיל, סאלם היא עדיין להקה ישראלית שישראלים יבינו אותה יותר טוב כי כולנו שותפים לאותה חוויה של המציאות ולאותה ההיסטוריה. עת שערי רצון יגע רק ביהודים/יהודים ישראלים. שאר העולם לא כל כך יבין מה העניין בשיר. הוא אפילו די מונוטוני. הטקסט הוא העניין העיקרי בשיר. אותו עניין קיים באל תסתר או בעיירה בוערת. בקטע הויזואלי אנחנו יותר ורסטילים. גוטריימן עיצב עטיפה מאד ישראלית- יהודית ללייב דימייס. העטיפה של האלבום החדש מכילה מוטיבים אפריקאים בהטעמה מערבית יותר. הסיבה לכך היא שהסיפור של דראמס אוף דה דד נגע גם בו באופן כל כך עמוק שהשיר השתלט ויזואלית על העטיפה. זאב שגם התחבר מאד לשיר בחר לפתוח איתו את האלבום.

יש משהו מאד מתריס בתמונות של העטיפה, במיוחד בתמונה האמצעית, עד כמה הגועל מהמיוזיק ביזנס מכריח אמנים למכור את נשמתם בעבור חופן דולרים?

אמנים יעשו הכל בשביל מעט יחס מהתעשייה. התעשייה יודעת את זה ומנצלת ומפלה את האמנים בצורה שממש מזכירה תנאי עבודות.

חברה צעירים ממהרים לחתום על חוזים כאילו נתנו להם זהב. כל הלהקות בסדר גודל שלנו וגם גדולות יותר יוצאות לסיבובי הופעות בתנאים כל כך מחפירים שזה פשוט מעליב. בגלל זה, אגב, רוּבנו בתמונה המרכזית בחוברת הדיסק מתים. אחרי שהסכמת למכור את הנשמה לתעשייה ואפילו שקיבלת כסף תמורת נשמתך (ברוב המקרים גם כסף אין), אתה כבר לא במצב ליהנות מהסיטואציה.

שאר התמונות ממחיזות סיאוב עצמי, בריחה מהמציאות, אהבה נכזבת, שיברון לב, שכול והרס עצמי. הכל מסביב למוטיב הלב.

תסביר בבקשה את הקשר בין No Reason To Exist של קריאייטור ל The Privileged Dead שלכם, אתה כותב בעטיפה על מעין המשך שלך לשיר שלהם, אני מוצא בשיר שלכם עמדה הרבה יותר פסימית, במיוחד בשורות האחרונות?

השיר של קריאייטור לא כל כך אופטימי בעיניי. אחרי כל הנקודות שהוא מעלה בנוגע לכמה שהאנושות מעוררת בו חלחלה, עצם העובדה שהוא עדיין מחפש סיבה להתקיים היא ממש זניחה. בגדול השיר מלבה את דיכאון הקיום במיוחד לאור מצב האנושות העגום. כשהייתי בן 17 וחשבתי לשים קץ לעניין המטופש הזה שנקרא חיים, השיר של קריאייטור היה הפס קול.

אני מרגיש שאם יש היום נער בן 17 עם אותם השקפות שהיו לי בגילו, השיר שלנו יכול להיות אחלה פס קול בשבילו. אני רואה בשיר שלנו המשך ישיר לקריאייטור כי אנחנו מתחילים אחרי הנקודה שקריאייטור מסיימים. אצלנו כבר אין ספקות או הנחות שאולי יש סיבה לקיום. אצלנו האקסיומה היא שמי שהבין את משמעות החיים מבין שיותר טוב לחדול. הגרסה שלנו קצת יותר סופנית.

אני מבין שאף אחד לא יצא מכאן בחיים. מתי שהוא החלטתי שבמקום לפחד מזה, אולי צריך לחגוג את זה? הדת שלנו רואה את המוות בתור שחרור. לא המצאתי כלום.

יש באלבום הזה הרבה אזכורים ומוטיבים של דת ובעיקר יהדות, החל בשם האלבום, דרך התפילה בשיר הנושא, ועד ל "עת שערי רצון" המופיע כשיר בונוס, מה הגישה שלך לגבי הדת באופן אישי והאם השימוש בטקסטים האלו הוא מטאפורה למשהו אחר?

גדלתי בבית מסורתי. האמונה עזבה אותי עם השנים. לא פקדתי בית כנסת כבר זמן רב.

הגעגועים היחידים שיש לי הם לכמה מזמורים. עת שערי רצון הוא אחד מהם. אני הופך את סאלם לבית הכנסת שלי. בראש השנה אני כבר לא אצטרך להתגעגע לעת שערי רצון. יש לי את גרסת סאלם לפיוט.

שיר הנושא באלבום החדש מדבר על איך שהאנושות הולכת לעשות שימוש לרעה בידע הגנטי שיש ברשותה. בפזמונים רציתי לבקש סליחה מהיקום בשם האנושות. הצורה הכי קדושה שאני מכיר לאמירת סליחה היא תפילת קול נדרי. הפזמונים לקוחים ממה שנאמר בין החזרות על תפילת קול נדרי.

אני אמנם לא איש מאמין אבל אני לא מתכחש ולא מסתיר את יהודתי. יהדותי היא חלק מזהותי ואני מקבל אותה כחלק בלתי נפרד ממי שאני. האמירה שלי הופכת להיות ייחודית יותר בזכות מי שאני ומה שעברתי בחיים.

הטקסטים נהיו באלבום הזה הרבה יותר מורכבים, קשים להבנה, מסועפים, שינוי מאד גדול מהקו הבוטה של Collective Demise נניח?

אני חולק עליך למרות שאני לא אובייקטיבי. תראה, הסיבה שסאלם אינם פוליטיים באלבום החדש היא ששום דבר לא השתנה מאז האמירה האחרונה שלנו. אין לנו שום רצון לחזור על עצמנו לא מוזיקלית ולא טקסטואלית. לא רוצים להיות נודניקים. לא רוצים להיות תקליט שבור. בחרנו לחקור טריטוריות אחרות באלבום החדש. טראש מטאל יותר נוכח, מוסיקה אפריקאית, מוסיקה מיליטריסטית, מוסיקה דתית (יהודית, אפריקאית וגוספל). הטקסטים מחמיאים למוזיקה. אולי הם אינם ברורים מפני שאינם פוליטיים אבל אני לא חושב שהם קשים להבנה. מורכבים ומסועפים יותר? יתכן. סביר להניח שזה קורה מכיוון שלא משנה מה הנושא המקורי, אנחנו תמיד נחדיר את עצמנו לתוכו מוסיקלית וטקסטואלית. לעיתים זה יכול ליצור קצת בלבול.

Salem משקפת הרבה מההסטוריה של המטאל בארץ דרך שנות הפעילות, כמי שהצטרף ללהקה ב 1998 ומהווה כיום היוצר העיקרי בה, אתה רואה את השינוי, ההבדלים? איך אתה מסתכל על התהליך?

כל מה שסטטי מת. הכל עובר אבולוציה וזה אומר שכל אורגניזם חי הוא דינמי ביסודו. אני חושב שסאלם משקפת מיקרו של המקרו. גם סאלם היא אורגניזם חי ובועט שעובר תהליכי אבולוציה כל הזמן. חברים חדשים שנכנסים ללהקה (גוטריימן ואני), לוקח להם זמן להתאקלם אבל במורד הדרך אנחנו הפכנו להיות חלק מסאלם, מוזיקלית ככלל וויזואלית במקרה גוטריימן וטקסטואלית במקרה האישי שלי. אם תהליך ההטמעות הזה לא היה מתרחש, משהו לא היה נכון באורגניזם שנקרא סאלם. עצם העובדה שהוא קרה ושלקח לו את כל הזמן הזה לקרות אומר לי שהכל קורה נכון.

ככותב העיקרי בלהקה, כשאתה ניגש לכתוב שיר, זה מתחיל בטקסט? במקצב תופים? אתה כותב על גיטרה? איך בעצם החומר נכתב ?

מוזיקה קודמת לכל. לא משנה מי כותב אותה. טקסט מגיע אחר כך. תמיד.

כשסאלם כותבים את המוזיקה, לעיתים זה יתחיל עם ריף גיטרות ולעיתים זה יתחיל עם מקצב תופים.

אין חוק גורף. כשאני כותב מוזיקה, לעיתים זה קורה על קלידים, לעיתים על גיטרה ולעיתים על תופים. אני חושב שאם אתה חושב שהטקסט הוא הכי חשוב, תכתוב ספר. אם מוסיקה הולכת ללוות ולהוליך את הנושא, תן לה קדימות. היא כבר תאמר לך איפה הטקסט יכנס. תזרום איתה, אל תלחם.

הרבה פעמים אני מושפע מסיפור שאני קורה או מסרט שאני רואה. אני שומע פס קול בראש ואז אני רץ לקלידים לנסות ולשחזר מה ששמעתי לפני שזה נעלם. אני חושב שחוויות החיים מספקות אינספירציה מתמדת. יצירה אמיתית חייבת להיות מחוברת לחוויה הזאת.

עבודת התיפוף באלבום הזה היא בלי ספק המרשימה ביותר שהיתה במטאל הישראלי אי פעם, אילו מתופפים משפיעים עליך? את מי אתה יכול לציין?

תודה על המחמאה.

וואו, הרשימה ממש ארוכה. אני מנגן כבר מעל ל30- שנה ואני עדיין ממש דלוק על מוזיקה. אני מקשיב להרבה מוזיקה מז'אנרים שונים. שאלת על מתופפים, בוא נתחיל:

תומס האקה (משוגע), ג'ין הוגלן, ריימונד הררה, פיט המורה, ג'ורג' קוליאס, ניל פרט, ויני וקרמיין אפיס, פיל ראד, איאן פייס, ג'ון בונהם, דודו רוז, חורחה רוסי, טומי לי, אהרון ספירס, קית' קארלוק, ג'וג'ו מאייר, סטיב ג'ורדן, דייב גרול, מארק ביצ'ר, ג'ף קווין, דפנים פרייטו, ביל סטוארט, ארט בלייקי, ארי הוניג, מקס רוץ', סטיב גאד, ויני קוליוטה, אלווין ג'ונס, אפריין טורו, ניק בארקר, דן וויס, דין קסטרונובו, ריי לוזיר, קייסי גרילו, בילי קובהם, ביל ברופורד, דייב ווקל, ניקו מקבריין, קלייב בור, טראוויס סמית', טראוויס בארקר, אורסטס וילטו, צ'אנגיטו, טרי בוזיו... זה יכול להמשיך לנצח, כדאי שנעצור?

כשאתה מסתכל על הקריירה שלך בלהקה, מה היתה נקודת השיא לדעתך, האירוע שהכי נחרט בתודעה?

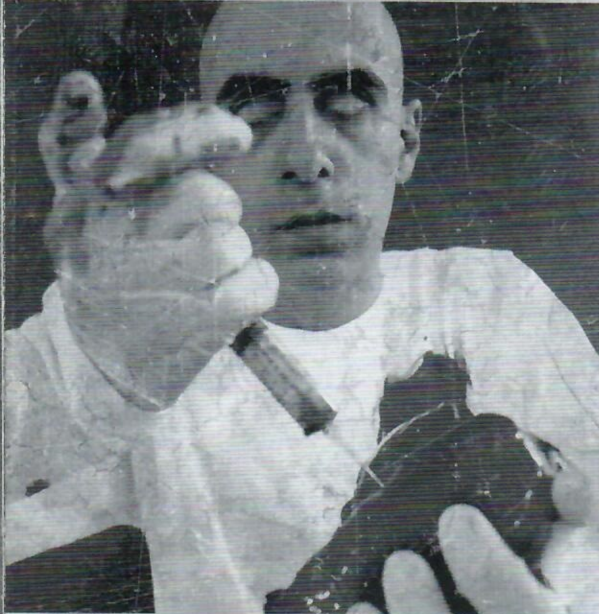
אני סבור שהשיא עוד לפנינו. אם הייתי סבור שנקודת השיא כבר התרחשה, הייתי עוזב את הלהקה. נכון שקדיש היה פסגה כלשהיא למטאל הישראלי ונכון שהוידאו של אקט אוף וור עשה הרבה רעש. אבל זה גם נכון שלפני רגע אמרת שיש באלבום החדש את התופים הכי טובים שהוקלטו אי פעם במטאל הישראלי וזה גם נכון שסוף סוף מצאנו לייבל שהוא ממש בקטע שלנו. בוא נראה לאילו פסגות נוספות נעפיל מכאן.

מה העתיד צופן ללהקה בתקופה הקרובה ומה הולך לקרות אתכם בחודשים הקרובים?

מקווים להופיע בכמה פסטיבלים באירופה השנה. חומר חדש כבר נכתב, בוא ונראה איך האלבום הנוכחי יתקבל בארץ ובעולם. אתה יודע איך האמרה הולכת, החיים זה מה שקורה בזמן שאנחנו מתכננים תוכניות.

SWALLOW THE TROLLS

סולני הלהקות Finntroll ו Swallow The Sun בחוויות על הביקור בישראל.

צילם: אולג הלמינדץ

הופעותיהן של הלהקות הפיניות Finntroll ו Swallow The Sun היו מהטובות שהגיעו לישראל בשנים האחרונות, שתי הלהקות מארץ הקור יצרו יחסים חמים עם הקהל המקומי ונתנו הופעה בלתי נשכחת. מסתבר שגם עבורן הביקור בישראל היה לא פחות ממדהים, תפסנו את מיקו ג'והנס סולן Swallow The Sun ואת מתיאס ליליאמס סולן Finntroll שיספרו לנו מעט איך הדברים נראו מהעיניים שלהם.

"עבורי זה היה נעלם גדול מאד" מספר מתיאס ליליאמס, "לא הכרתי להקות מישראל וכל מה ששמעתי על ישראל הגיע מלהקות אחרות שביקרו אצלכם, לא ידעתי כמעט כלום על ישראל ולא רציתי להתייחס לפוליטיקה ולמה שרואים בטלוויזיה כי ברוב המקרים זה שטויות, פשוט הלכנו על זה והיינו מאד שמחים לקבל הפתעה נעימה בישראל"

עבור מיקו העניין היה קצת פחות ערפילי "הגענו ישר אחרי Finntroll ושמעתי מהם הכל על ישראל היות ואנחנו חברים ממש קרובים ושתי הלהקות כל הזמן ביחד, הם סיפרו לי שהיה נפלא ואת כל החוויות שקשורות בהופעה עצמה ובכל האווירה מסביב, עבורינו זה היה מדהים לנסוע עד לישראל ולנגן עבורכם, לי היה כבר את המידע על מה שהולך אצלכם אבל אני חייב להודות שגם אני הופתעתי לטובה ונהנתי מאד וכמוני כל הלהקה".

"הגענו לישראל ממש עם צאת האלבום החדש שלנו" מספר מתיאס ליליאמס "ומן הסתם היות וזו הופעה ראשונה שלנו אצלכם רצינו לתת סט שכולל את כל האלבומים ולא לנגן יותר משיר חדש אחד היות ועוד לא מכירים את האלבום, אני מקווה שבפעם הבאה שנגיע אליכם נוכן לנגן כבר 3-5 שירים מהחדש היות וכבר יכירו אותו, ניגנו בישראל סט ארוך מהרגיל, הייתי מאד מופתע מההכרות של הקהל עם השירים ואל תשכח שהם בשבדית שזו לא בדיוק שפה מדוברת בישראל".

"אצלינו ההגדרה הנכונה היתה אינטימיות עם הקהל" אומר מיקו ג'והנס, ומוסיף "לוח הזמנים לא אפשר לנו מפגש מעריצים וחתימות אז פשוט באופן ספונטני ארגנו כזה בעצמינו, איך שהגענו למועדון יצאנו החוצה לקהל, להפגש, לחתום, להצטלם ולשוחח עם כל מי שרק רצה, לספוג את האהבה מהקהל ולהחזיר חזרה, אני זוכר שפשוט משכו אותנו משם מההפקה "היי בחורים, הגיע הזמן לעלות לבמה" (צוחק) "אני לא חושב שהיינו בחדר האמנים יותר מ 20 דקות, כל הזמן לפני ואחרי ההופעה היינו עם הקהל, זה היה מדהים, גם ההופעה עצמה היתה ארוכה מהרגיל, אינטימית מאד, היה מעולה, אני יודע מהמון אנשים שהיו שם שגם הם חשים כמוני".

"זיכרונות מיוחדים מישראל?" נזכר מתיאס ליליאמס מנהיג הטרולים, וישר מתחיל "ראשית האירוח שהיה חברי, אישי וכייפי, היחס אלינו מצד ההפקה, היינו כולנו גוש אחד של חברים שבאו להנות, זה לא הרגיש כמו ביזנס ולו לרגע, היינו בבר יחד, שתינו עם ההפקה ועם מעריצים, היינו בים, נשרפנו מהשמש אבל אהבנו את החום ובעיקר את הבחורות הישראליות, היינו בבר מטאל ("רוק בר" י.ש) ושם עברו עלינו הרבה חוויות מצחיקות, אני זוכר שבערב האחרון התכנסנו כל הלהקה בחדר אחד במלון, עם החבר'ה מההפקה, ופשוט שתינו המון בירות, כיסחנו מגשים של פיצה ושמענו מטאל, בערך 12 איש בחדר אחד, לא שהיה מחסור בחדרים, פשוט החלה התכנסות בחדר של המתופף וכולם הגיעו, המנהל שלנו נכנס אחרי איזה שעה וקלט 12 איש עושים חיים בחדר אחד ומהר מאד הצטרף גם הוא לעניין, זה היה חם, חברי, והמחיש כמה כל העניין היה רחוק מהחוויה הרגילה שאנחנו עוברים מול מפיקים, זה היה כמו קבוצה של מטאליסטים, הלהקה וההפקה, שבאה לעשות שמח בישראל, כך הרגשנו מהרגע הראשון ועד האחרון".

"אני זוכר טיול רגלי שעשינו ביפו עם ההפקה" מספר מיקו סולן Swallow The Sun, ונזכר "לא הפסקנו לצלם, אכלנו אוכל מסורתי, ראינו את יפו העתיקה, זה היה במקום לשבת במלון ולחכות להופעה, האנשים מההפקה הציעו לנו טיול וארוחה של אוכל מקומי אז קפצנו על העניין ומאד אהבנו" ומוסיף "בשבילי זה היה אחד הלילות המרגשים ביותר שחוויתי על הבמה, יש לכם קהל נפלא ואנשים חמים, אני עד היום בקשר חם עם מעריצים מישראל ואני שמח שהכרנו מלא חברים חדשים"

"אם נשמח לנגן שוב בישראל?" מופתע מתיאס ליליאמס מ Finntroll מהשאלה, "אנחנו חייבים לנגן שוב בישראל, נשמח להגיע באופן קבוע, יש לנו אלבום שלם שעוד לא ניגנו ממנו בישראל ובעיקר רצון חזק לחזור, אני יכול להגיד לך בכנות שזו היתה ההופעה הכי כייפית שהיתה לנו השנה, ואנחנו מתים לחזור".

גם אצל מיקו התשובה דומה "אני מרגיש שכל מי שהיה בהופעה שלנו נהנה מאד כמונו ואנחנו מאד רוצים לחזור, מתי שתהיה הזדמנות אנחנו בעניין, אני מאמין שהתגובות שהיו על ההופעה הראשונה בישראל ימשכו אנשים בפעם השנייה שנגיע, מבחינתי בכל זמן, למדתי לאהוב את הקיץ, חייב להודות".

האולפן הביתי - כל מה שרציתם לדעת!

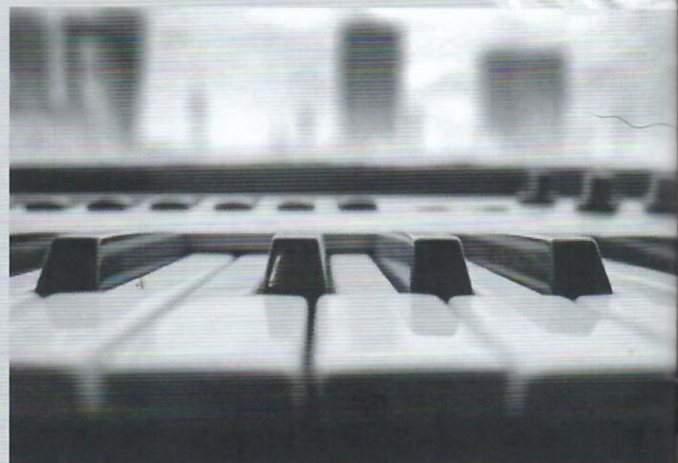
בעידן שבו כל מחשב בינוני יכול להריץ את התוכנות הכבדות של אולפני ההקלטות הגדולים.
כולם יודעים שהיום לא צריך אולפן גדול כדי להפיק תקליטים מצליחים.

המחשב המודרני הוא מכונה אימתנית שיכולה לספק את כל צרכיו הטכניים של האומן העצמאי, החל משלב הסקיצה ועד לשלבי ההקלטה, העריכה המיקס והמאסטר הסופי.
בראיין אינו, ג'זי ג'ף, Junkie XL ,חיים לרוז, גל פדה, רמי שפירא ואייל מידין הם רק רשימה חלקית של טכנאים ומפיקים שעברו לעבוד באולפן ביתי מבוסס מחשב.

אז מה אנחנו צריכים בשביל להתחיל לעבוד?

בראש ובראשונה הרכיב החשוב ביותר באולפן המודרני הוא המחשב: המחשב משמש כמכשיר ההקלטה, העריכה ואף כלי הנגינה.
מאחר והוא "המלך" של האולפן , חשוב שנשקיע במחשב חזק עם זיכרון פנימי גדול ודיסק קשיח בעל נפח גדול לשמירת כל קבצי האודיו במחשב.
במידה ואתם לא בקיאים בתחום, אתם יכולים להיעזר בחנויות המתמחות בהרכבת מחשבים לאולפנים כדוגמת PC POWER.
חוץ מזה אני ממליץ על הפורום:
http://www.musicxp.net/dnn/Default.aspx
שם תוכלו לקבל את כל הטיפים על הגדרות נכונות למערכת ההפעלה במחשב.

סיקוונסר?

הסיקוונסר היא תוכנת מחשב, שלמעשה מחליפה את הצורך במיקסר, מכונות הקלטה ושלל אפקטים יקרים וחיבורים מסורבלים באולפן.
כל תהליך ההפקה, החל מכתיבה, ההקלטה, העריכות והמיקס מתבצעים בתוכנה זו.

בעולם קיימות מס' תוכנות סיקוונסר פופולאריות שלכל אחת היתרונות והחסרונות שלה.
התוכנה הנפוצה באולפן הממוחשב כיום היא ה-Cubase, חוץ מזה יש את ה-LOGIC שמתאימה רק למשתמשי MACINTOSH וה-PROTOOLS שמיודעת יותר לאולפנים מסחריים.
$,אך חשוב לציין כי במידה והנכם סטודנטים במוסד המלמד את התוכנה באופן רשמי (בישראל רק מכללת BPM) , תוכלו לרכוש אותה בחצי מחיר.
מגוון רחב של תוספות תוכנה כגון אפקטים, מעבדי צליל וכלי נגינה וירטואליים. את כל החידושים בתחום האפקטים הוירטואלים תוכלו למצוא באתר: /http://www.kvraudio.com המכיל גם איזור של תוכנות חינמיות להורדה.

לאן הכל מתחבר?

כרטיסי קול הינם מרכיב הכרחי בכדי שנוכל להקליט ולשמוע בצורה טובה את המוסיקה שאנו יוצרים.
כרטיס הקול הוא למעשה ממיר מאות אנאלוגי לדיגטאלי (גיטרה לשפה בינארית) או מדיגיטאלי לאנאלוגי (פקודות מחשב לסאונד). סוג, איכות ומחיר הכרטיס יהיו תלויים בעיקר בכמות וסוג הכניסות והיציאות בתוך הכרטיס ורמת הממירים שמורכבים בתוכו.
כרטיס סביר המכיל שתי כניסות המיועדות להקלטת כלי נגינה או מיקרופון מתחילים במחיר של 1200 $ ונגמרים באלפי שקלים.
לפני הרכישה תחשבו טוב על צרכי העבודה באולפן וכך תוכלו לצמצם את האפשרויות לכרטיס המתאים לכם.
הפרטים הבאים:
האם הכרטיס בעל יציאות מאוזנות (לשמיעה יותר טובה וחזקה), האם הכרטיס בחיבור USB או FIREWIRE (תלוי במפרט המחשב שאתם עובדים עליו) והאם קיים PREAMP הכולל מתח פאנטום (להקלטת מיקרופון קונדנסר) ויציאה נפרדת לאוזניות.

טיפ* במידה ואתם עובדים על מוסיקה המבוססת רק על מחשב ללא הקלטות חיצוניות אתם יכולים להשתמש בתוכנה חינמית המחליפה את הצורך בכרטיס קול, תוכלו להוריד אותה באתר: /http://asio4all.com להגדיר אותה בתור כרטיס הקול שלכם בסיקוונסר.

לנגן עם העכבר?

היתרון באולפן הממוחשב הוא היכולת לנגן תפקידים שונים בדיוק רב גם אם לא התחלנו ללמוד לנגן רחמנינוב בגיל ארבע.
ניתן לכתוב את כל התפקידים ע"י העכבר, אך בכדי לנגן תפקידים שונים בתוך התוכנה בצורה חיה יותר, אנו נשתמש ב"מקלדת שליטה".
שליטה נראית למעשה כמקלדת אורגן ,אך היא אינה מכילה בתוכה בנק של צלילים אלה למעשה שולטת על כל כלי הנגינה הוירטואליים בתוך התוכנה.
המקלדות המודרניות מתחברות למחשב ע"י חיבור USB ונוחות מאוד להפעלה.
מתחילה ב- 400 $ ועד ל- 2500 $ למקלדות מתקדמות מאוד.

איך נשמע?

ישנן שתי אופציות לשמיעה של כל החומרים באולפן. מוניטורים ואוזניות.
היתרון במוניטורים הוא האיכות הטובה יותר של הצליל, האפשרות לעבוד שעות רבות יותר מבלי לפגוע באוזניים וכמו כן ניתן להשתמש בהם כרמקולים לשמיעה ביתית לכל דבר.
האוזניות אמנם מוגבלות במרבית הסעיפים שציינתי אך היתרון הגדול הוא היכולת לעבוד בכל שעה של היום מבלי להפריע לאף אחד וכמובן המחיר שמשמעותית זול יותר.
במידה ואתם שוקלים לרכוש רמקולים חשוב שתטפלו בחדר העבודה שלכם מבחינה אקוסטית. מרבית החדרים בבתים בנויים בצורה מקבילית וכוללים קירות חשופים המייצרים הדהוד רב של הצליל הנמצא בתוכם.
לכן חשוב "לייבש" את החדר ע"י ספוגים מתאימים הניתנים להשגה ברוב חנויות הציוד המובילות.
למי שמעוניין להבין יותר באקוסטיקה, תוכלו להיעזר מאוד במאמר בלינק הזה:
<http://www.halilit.com/index.php?action=articleshow&subcat_id=20&item_id=1157>

סאונד של אלבום

כיום אלבומים רבים מופקים באולפנים ביתיים וזאת מבלי לגרוע מהתוצר הסופי.
החשיבות העיקרית להפקה טובה מתחילה בידע רב במוסיקה ,סאונד והרבה דמיון.

החשיבות הגדולה ביותר היא לחומר הגלם ולתכנון נכון של ההפקה, כלומר: התאמת הנגנים לסגנון , רמת הביצוע, איכות כלי הנגינה ורק אח"כ איכות הציוד עליו תקליטו ותפיקו את השיר.
במידה ואתם מעוניינים להגיע לסאונד שאתם מכירים , תעבדו לפי רפרנס, כלומר לפי סאונד ומבנה של שיר שאתם מאוד אוהבים.
לימוד מקיף של תוכנות הסיקוונסר ,התיאוריה המוסיקאלית ותחום הסאונד והפקה הינו חשוב ואף הכרחי בכדי להגיע לתוצאה ברמה גבוהה באמת.
ישנם ספרים ואתרים רבים כיום המאפשרים ללמוד את התחום. אך כמובן שבמידה ותרצו להכיר עוד מוסיקאים וללמוד בהתאם לתוכנית לימוד מסודרת רצוי שתלכו לאיזה קורס.

בישראל קיימות מספר מכללות המעבירות קורסים בתחום האולפן ובמכללת BPM אפילו פתחו מסלול מיוחד לתחום ההפקה.

אז כל מה שנשאר זה להחליט על סגנון ולעצב את העטיפה.

כתבה פרסומית מאת מכללת BPM

Gorgoroth

Defender Of The Faith / Infernus Interview

Infernus (שם אמיתי: רוג`ר טאיגס) גיטריסט ומקים להקת Gorgoroth הנורבגית הוא אדם כועס, בשנים האחרונות "הצטרפה" לו סיבה נוספת מלבד התדמית ההכרחית להיות רוטן וזועם: Infernus נאלץ להתמודד עם אחד המקרים המוזרים ולמעשה הבעייתיים ביותר שנשמעו בתעשיית המוסיקה: תביעת נגד מול חברי להקה לשעבר אשר הצטרפו ל Gorgoroth אחרי שלושה אלבומים והחליטו עם עזיבתם מספר אלבומים לאחר מכן ששם הלהקה וכל הזכויות עליה שייכות מעתה להם ולא לאדם שהקים את ההרכב עוד בשנת 1992 שנים לפני הצטרפותם, הלכו השניים לרשם החברות הנורבגי ורשמו באופן לא חוקי את שם הלהקה כפטנט שהומצא על שמם...

תביעת הנגד של Infernus טענה לרישום בלתי חוקי וחסר כל הגיון, השניים עמדו בשלהם ואף יצאו למספר הופעות תחת שם הלהקה וקיימו להקה במקביל למעשה, לאחר שנתיים קשות של מאבק משפטי על משהו שמלכתחילה היה שייך לו יצא Infernus עם ידו על העליונה והחזיר לעצמו את Gorgoroth רשמית והרבה שקט נפשי, עם אלבום חדש ומצוין ועם רזומה שמכיר את החוק משני צדדיו יוצא האיש בשחור לדרך חדשה ישנה, אנחנו אתו.

הקמת את הלהקה ב 1992, חברים הלכו ובאו, אך המרכז תמיד היה סביבך, אתה זה שתמיד דאג למצוא נגנים חדשים ולקדם את ההרכב, ספר לי באופן ישיר מה הייתה השתלשלות העניינים עם שני חברי הלהקה לשעבר Gaahl (קריסטיאן אופדל) ו King Ov Hell (טום ויזנס) שהובילה למקרה הביזארי הזה?

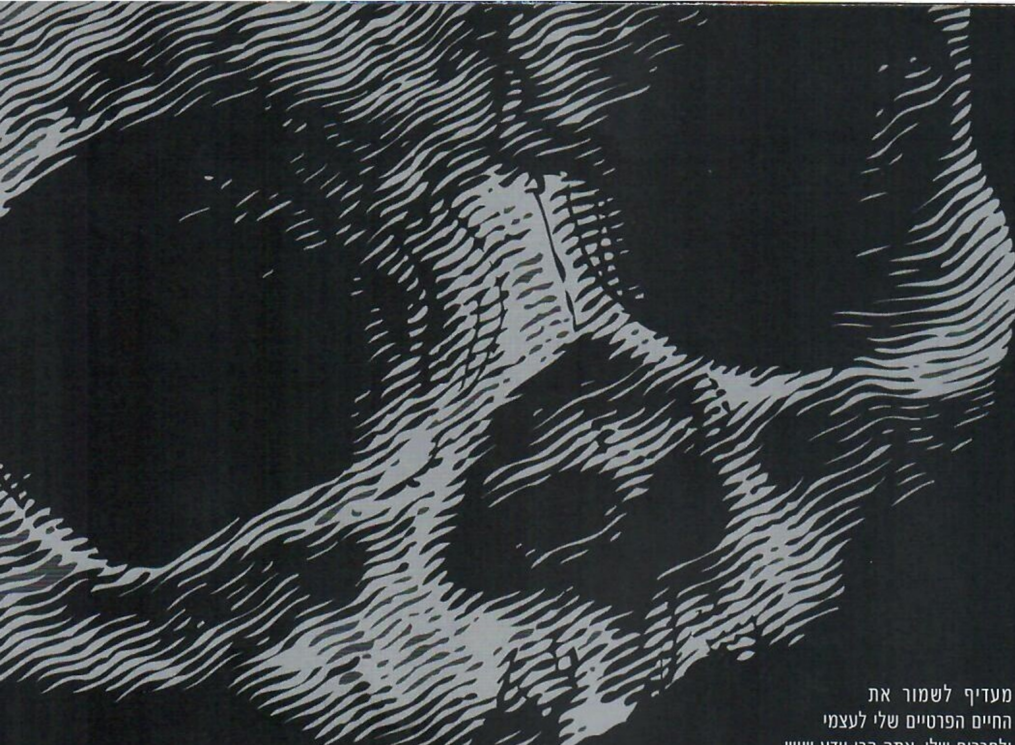
הקמתי את Gorgoroth ב 1992, הייתי בן 20, צעיר, הוצאנו שלושה אלבומים שהתקבלו יפה בקרב קהל האקסטרים מטאל, עבורי מה שתמיד היה חשוב זו המוסיקה, החופש האומנותי לעשות מה שבא לי בלי לחשוב על שיקולים מסחריים, והיכולת להביע את עצמי באופן מלא ואמין, מעולם לא עניינה אותי המדיה, אני לא הטיפוס, אז כש Gaahl הצטרף אחרי 3 אלבומים נתתי לו לעשות את הראיונות, הוא טוב בזה הוא אוהב תקשורת והתקשורת אוהבת אותו, ולי לא היה אכפת מי מתראיין בשם הלהקה, לא עניין אותי להיות על שער של מגזין, המוסיקה עניינה אותי.

עם הזמן התגלו חילוקי דעות ביני לבין השניים (Gaahl ו King) על הדרך שבה הלהקה צריכה ללכת, אני רציתי להמשיך את הקו שלנו ולהשאר נאמן למה שאנחנו מייצגים, הם רצו משהו שונה, להפתעתי גיליתי לילה אחד ש King רשם את השם Gorgoroth כפטנט על שמו ברשם החברות בנורבגיה וזה כמובן אומר שכל הזכויות כביכול שייכות רק לו.

Gaahl הצטרף אליו ושניהם החלו במסע הכפשות נגדי ובטענה כי הלהקה מעכשיו שייכת להם, נאלצתי לקחת עו"ד יקר ולממן מכיסי הגנה על שם שאני המצאתי ללהקה שאני התחלתי הרבה לפני שהכרתי אותם..

זו סיטואציה אבסורדית בעיני, הם החלו לקבוע הופעות ופסטיבלים עם השם שאימצו לעצמם בזמן שאני נאלצתי להתעסק עם תביעה יקרה שמלכתחילה לא היתה צריכה לקרות, לאחר שנתיים החליט בית המשפט בנורבגיה שהרישום שהם עשו הוא בלתי חוקי לחלוטין וביטל אותו,

פסק הדין קבע כי רק אני רשאי להחזיק בשם Gorgoroth ולקיים את הלהקה, לא הייתי מופתע אבל זו בהחלט היתה הקלה גדולה והרבה עומס נפשי שירד ממני כששמעתי את פסק הדין.

אתה מבין בדיוק כמוני שאם הם היו מנצחים במשפט זה היה מקרין על כל תעשיית המוסיקה באופן הרסני ואלפי חברי להקות לשעבר היו מחקים את המעשה הזה, איזו השפעה מנטלית, נפשית היה לכל המקרה הזה עליך כאדם? איך ישנת בלילה?

שמע, אני בחור עם טמפרמנט די גבוה בד"כ, אני לא צריך בעיות עם הבסיסט שלי לשעבר כדי להרגיש כעס או מועקה, זה די בסיסטם שלי, מובנה בי, אבל כמובן שזה משפיע עליך, אתה נכנס למאבק ארוך, מתיש בהרבה מקרים, זה זמן טוב לראות מי עומד לצדך ומי הם החברים שלך, ביליתי שעות עם רישומים, פסקי דין, אדמיניסטרציה לא הכי מעניינת, אבל הייתי חייב לעשות זאת כדי להגן על הלהקה שלי, הייתי מונע בעיקר על ידי תחושת הצדק הפנימית שלי ועל ידי חברים טובים ואנשים שתמכו בי לכל אורך הדרך כמו חברת התקליטים שלי Regain Records שמרגע שהתחיל המקרה החליטו שהם הולכים עם הצד שלי ונותנים לי גב.

מבחינה מוסיקלית הייתה לזה גם השפעה, האלבום החדש הוא התוצאה, אני מנסה לתת משהו טיפה שונה בכל אלבום אבל זו להקת בלאק מטאל במהותה וחשוב לי מאד שתישאר כזו.

עברת מסע לא פשוט בחיים שלך, הקמת את הלהקה הזו, הוצאתם כמות יפה של אלבומים, חווית הצלחה, הופעתם בכל העולם, במקביל הכרת את הכלא הנורבגי גם מבפנים לתקופה קצרה וכ"קינוח" גררו אותך למשפט מתיש על שם הלהקה שאתה עצמך הקמת....

שני צידי המטבע, כן, חוויתי מהטוב ומן הרע, אני גאה במה שעשיתי עם הלהקה עד כה והדרך האומנותית שהלכתי ועודי הולך בה, כמובן שלהיות בכלא זו חוויה קשה, מאד לא נעימה, זה היה מזמן ולתקופה מאד קצרה כך שזה לא היה דרסטי אבל עדיין מדובר במצב שהייתי מעדיף שלא היה קורה, אתה מביא את הדמות שלך גם לתוך הכלא, אי אפשר לברוח ממי שאתה וזה נכנס אתך מעבר לקירות הבטון, אבל קח בחשבון שזה הכלא הנורבגי ולא איזה כלא פרוע בארגנטינה, אתה רשאי להביא גיטרה לכלא ולכל אסיר יש חדר משלו, מרשים לך להתכתב עם אנשים ואף לצאת לחופשות כך שזה עבר לי באופן כואב מאד אבל לא כזה ששבר אותי לחלוטין.

אני בטוח שגם זה השפיע עלי מוסיקלית, גם המשפט עם חברי הלהקה לשעבר היה מתיש ולא קל אבל לשמחתי הרבה אנשים מהתעשייה עזרו לי ונתנו בשבילי עדות כולל אתה בעצמך (אמת י.ש) והשתמשתי בעדויות האלו בבית המשפט, עדויות שאומרות שמכירים אותי מתחילת הדרך, ושאני מרכז הלהקה מיום הקמתה,המנהל של Regain Records הופיע בבית המשפט ונתן לטובתי עדות, אני תמיד אזכור את מה שהחברים שלי ומי שעמד לצידי עשה למעני, אני מניח שלאנשים בגיל שלנו שנמצאים בנישה הזו מאותה תקופה היה קל וטבעי מאד להבין ולהזדהות עם הצד שלי בסיפור.

הזכרת קודם שהאומנות והמוסיקה הייתה ועודנה הדבר הכי חשוב לך, כמי שמכיר אותך מתחילת הדרך תמיד היית סוג של זאב בודד, כמובן שידעו מי אתה וכיבדו אותך אבל תמיד היה מרחק, קו מפריד בין Infernus הדמות לרוג`ר הבחור, זה בניגוד גמור לרוב אנשי המפתח במטאל הקיצוני כיום שאתה פשוט יודע עליהם הכל.

ביודעי את האנשים בחברה אני מעדיף לשמור את החיים הפרטיים שלי לעצמי ולחברים שלי, אתה הרי יודע שיש לי חברים קרובים, חיים פרטיים והכל, אבל אני לא חושב שתמונות שלי הולך עם הכלב שלי בפארק ועושה פרצוף דבילי או מפחיד למצלמה יעניינו מישהו או יתרמו במשהו, ואת הדעות שלי אני גם ככה אומר דרך היצירה שלי, אני לא הבחור שירוץ למדיה ולעיתונות וישתף אותם בכל שטות שעוברת לי במוח כדי להרוויח עוד כתבה, כשיש לי מה להגיד אני מוציא אלבום, זה מה שחשוב לי באמת, זה החותם שנשאר אחריך, לפחות בעיני ולפי אמות המידה שלי ומה שנכון לי.

ואיך ההרגשה לחזור "לתת בראש" עכשיו, בראש נקי, עם אלבום חדש וכל הבעיות מאחוריך?

הרגשה נהדרת, ירדה לי מועקה מהלב, יש לנו הרכב נגנים חדש, אנשים שאני מאד מאמין בהם, Pest הסולן מהאלבומים הראשונים שלנו חזר לשיר, על הבס הבאתי חבר טוב, פרנק ווטקין מלהקת Obituary ועל הגיטרה השנייה Tormentor הגיטריסט הישן שלנו, מאחורי התופים מנגן טומאס אסקלנד שהיה המתופף של Dissection בשנות התשעים המצליחות שלהם, אני מאד מאמין בהרכב הזה, גם מוסיקלית וגם מבחינת האנשים עצמם.

תגיד, חשבת פעם "מה היה קורה אם?" (הם היו מנצחים במשפט והיית מפסיד את הלהקה שהקמת)? עלו לך בראש שמות אחרים, או בכלל לפרוש מעסקי המוסיקה?

מעולם לא חשבתי לפרוש או להפסיק לעשות מוסיקה אבל כמובן שהשאלה על מה יקרה אם אפסיד במשפט קיננה לי בראש, ניסיתי להיות חיובי ולא לתת לה יותר מדי במה, להיות מונע על ידי תחושת הצדק הטבעית שלי, ברור שאם הם היו מנצחים זה היה הורס את תעשיית המוסיקה ואנשים היו רצים כמו מטורפים לרשום כפטנט כל דבר שהם רק יכולים ששייך למישהו אחר, זה היה מוביל למצב אבסורדי שמצדיק מעשי רמאות בכל רחבי העולם בתעשייה, אבל אני שמח מהתוצאה של המשפט , אחרי הכל אני הוצאתי שלושה אלבומים תחת השם Gorgoroth שנים רבות לפני שהם בכלל הצטרפו ללהקה.

בשנים האחרונות הקמת לעצמך מעין לייבל קטן, החתמת עד כה 3 להקות, Regain Records עוזרת לך בהפצה, מה מוביל אותך להחתים להקה? ואיזה טיפ אתה יכול לתת מהניסיון שלך ללהקות צעירות?

הלייבל הוא קטן, זה יותר בשביל הכיף של העשייה, אני לא מחפש את הפתרונות הקלים של להחתים להקות מנורבגיה ושבדיה, הלהקות שהחתמתי היו מברזיל, מסלובקיה, ממקומות שקשה להם יותר, חלק החתמתי עקב המלצות, חלק שלחו לי חומרים ואהבתי, אני לא פוסל אף להקה משום מדינה אבל אני צריך לאהוב גם את המוסיקה וגם את ה Attitude של הלהקה.

הטיפ הכי טוב שאני יכול לתת ללהקות צעירות ולמי שיש לו להקה בכלל גם אם לא צעירה, מלבד ה "תהיה אתה עצמך ואל תזייף דברים" הצפוי אך נכון, הוא לעשות דברים בצורה רשמית ומסודרת, יש לך נגנים בלהקה, הם מתחלפים? הבאת חברים חדשים? תן להם להרגיש שזו להקה ולא פרויקט סולו שלך אבל שים דברים על השולחן, תסביר להם באופן גלוי וישיר את מקומם בלהקה ותעשה הסכמים אתם בכתב, זה יכול לחסוך הרבה מאד בעיות שעלולות לפרוץ בעתיד.

כשאתה מסתכל על ההופעה המפורסמת שלכם בפולין ב 2004 אתה מסכים איתי שהדברים שם יצאו מכלל שליטה?

כן, אבל זה נתן לנו חשיפה ענקית, הייתי שמח לחזור לפולין ולנגן הופעה עם האלבום החדש והחברים החדשים, הופעת הבמה שלנו כיום היא הרבה יותר מטאלית והרבה פחות תיאטרון והצגה, מה שאומר הרבה יותר עור, ניטים, הד בנגינג, והרבה פחות ולמעשה כמעט ולא פרובוקציות ויזואליות אחרות.

לאיזו מוסיקה אתה מקשיב כיום?

למה שאנשים בגיל שלי ושלך מקשיבים, אני משער שאנחנו באים מאותו מקום, גדלנו על אותם דברים וזה מה שבסוף היום הכי נשאר בלב, להקות כמו Accept או Judas Priest הם הכי אהובות עלי, האולד סקול הישן והטוב שאנחנו אוהבים.

Gorgoroth - Quantos Possunt Ad Satanitatem Trahunt

זהו, הצדק יצא ואף אחד לא יכול לקחת ל Infernus מקים הלהקה את השם על הלהקה שלו (קראו ראיון בגיליון זה י.ש) ועכשיו, משוחרר ממאבק כואב וצודק מציג האיש בשחור את האלבום החדש של להקת הבלאק מטאל הנורבגית הנאמנה האחרונה שנשארה בשוק, Gorgoroth ובטח זו של היום, לא מחפשת להתחנף לשום אוזן ולא לקנות כיסוי תקשורתי עם בחורות עירומות והצהרות מטופשות, Infernus החזיר את Gorgoroth למה שהיא היתה: הרכב בלאק מטאל נורבגי גהינומי, ממעמקי השאול, הביא בחזרה את הסולן הישן Pest ששר באלבומי הלהקה הראשונים, הביא את הבסיסט של Obituary ומתופף רצחני שניגן בעבר ב Dissection והחגיגה מתחילה מחדש.

Quantos (נקרא לו כך.. י.ש) הוא אלבום בלאק מטאל פנטנסטי, אמיתי, כך הסגנון צריך להשמע, ההפקה הולמת את החומר, השירה חורכת בבשר, הגיטרות של Infernus הם הדבר הכי קרוב ששמעתי ליורונימוס של Mayhem וזה קומפלימנט אדיר, הכל באלבום הזה נוסף בלאק מטאל, ולא מהסוג המתחנף, ריפים מעולים, אין לי מילה אחת רעה לומר על האלבום נוסף הרוע הזה, לראשונה ב Gorgoroth יש גם קטעים שגורמים להדבנגינג אכזרי, נגיעות קלות של טראש ישן, אבל אל תטעו, אין דבר שחור מזה, אין דבר אמין מזה כיום בנורבגיה, Immortal יכולים לנגן יותר טוב, Mayhem יכולים להיות יותר מסטולים, Dimmu יכולים למכור יותר עותקים אבל אף אחת מהן לא מעבירה כיום ולו חצי מהאווירה שמעבירה Gorgoroth באלבום המעולה הזה.

(ציון: 9)

Burial Ground

Ola Lindgren סולן גיטריסט ומנהיג הלהקה השבדית הותיקה סיפר לנו על האלבום החדש והמצויין Burial Ground שיוצא ללהקה בימים אלו.

"השינוי העיקרי באלבום הזה הוא שהשירה שלי הרבה יותר עוצמתית, הרבה יותר מלאת שנאה, היא יותר דומיננטית, יותר כוחנית, זה גרם לאלבום להשמע עם דרייב חזק, עם אגרסיה שמאד מחמיאה לו, עד כה ראיתי רק ביקורות מעולות חוץ מעתון אחד בארה"ב שכתב שזה לא מחדש כלום ונשמע כאילו הוקלט ב 1992"

זה מצויין! זו מחמאה בעיני

זו מחמאה גם בעיני, הבחור הזה לא מבין כלום בסגנון אם זה מה שהוא כתב, שיהיה לו לבריאות, אנחנו אוהבים את זה, המעריצים שלנו אוהבים את זה, להקות כמו Grave או כמו Dismember או Asphyx לא אמורות לחדש, הן אמורות לשמר את הרוח של ה Old School Death Metal בצורה הכי טובה, זה הרעיון, אנחנו לא מתאימים את עצמינו לשום אופנה ושום ניסיונות להתחנף לאף אחד או להצטלם עם דם על הפנים ובחורות בביגוד עור לידינו, זה טיפשי, זה ליצור משהו שלא קיים רק כדי למכור יותר אלבומים, בסוף היום המוסיקה מנצחת, לא כל הצילומים המטופשים האלו של הלהקות, ה"תדמית" שלנו היתה תמיד מטאל, שיער ארוך, הד בנגינג, זה הכל, אנחנו מוזיקאים, לא דוגמנים ולא ליצני החצר של התעשייה.

Grave מקבלת המון כבוד על העניין הזה, גם ההפקה נשמעת מעולה כאן, אלבום מאד מרשים.

את כל ההפקה עשינו לבד באולפן שלנו, כולל מיקסים ומאסטרינג, זה נשמע מעולה לדעתנו ולא רצינו שמישהו מבחוץ ייגע בזה, הכל טבעי, אין טריגרים, אין אפקטים של אולפן שיכסו או יסתירו דברים, הכל זה השיט האמיתי, הדבר האמיתי, ככה צריך להשמע Death Metal וזה מה שנותן לו את הכבדות ולא הסאונד הפלסטי והכני שלהקות מרבות להשתמש בו היום.

Grave החלה להצליח ב 1991 עם האלבום Into The Grave שהיה הצלחה גדולה בעולם, עם השנים היו עליות, ירידות, אבל נראה שהשנים האחרונות עושות לכם טוב, גם האלבום הקודם שלכם Dominion היה טוב מאד.

כן, אני מסכים ששני האלבומים הראשונים שלנו הם הקלאסיקות, אבל Dominion ו Burial Ground לא נופלים מהם לדעתנו, אנחנו מופיעים המון, ובכל הופעה נוסף לנו עוד קהל, אנחנו מנגנים סט ארוך, נותנים את עצמינו במאה אחוז, מדברים עם הקהל אחרי ההופעה, משמרים את הרוח האמיתית של המטאל, אני שונא את התפיסת תחת של להקות המטאל שחושבות שבגלל שהן קצת מצליחות אז הן מינימום אלוהים, זה דוחה אותי, אני לא כזה, והחברים שלי לא כאלו.

היינו חתומים ב Century Media כ 16 שנה, זה לייבל מאד גדול, בשנים האחרונות אנחנו ב Regain Records שזה לייבל יותר קטן אבל עדיין מצליח והם הופכים אותנו לאחת הלהקות הכי חזקות שלהם וללהקה שכדאי להשקיע בה, זה הכייף שלנו, אם יש בעיה או רעיון אז אני יכול לדבר אתם ישירות, הכל רץ מהר, השוק מאד השתנה ואני חושב שמאד מתאים לנו להיות חתומים שם, אני מאד מרוצה, גם את ניהול ההופעות לקחנו לידיים שלנו, אני לא רוצה שאיזה סוכנות תעשה קופה על הגב שלנו, תדרוש מחירי שחיטה ממפיקים על המופעים שלנו והתוצאה תהיה שאנחנו לא נקבל מספיק הצעות, אנחנו מנהלים את עצמינו ועובדים ישירות מול המפיקים, תרשום גם שאנחנו מתים להופיע בישראל, שמעולם לא הופענו בישראל ושמענו דברים ממש טובים מ Dismember שהם חברים טובים שלנו, הם היו אצלכם ומאד התלהבו, בוא נקווה ש Burial Ground יתקבל יפה אצלכם ונוכל לבוא ולהופיע, מאד נשמח.

DiMarzio

M-AUDIO

כשהלילה מנסר את הגיטרה

זה מתחיל כשאתה רואה את ג'ודאס פריסט על הגיטרות שלהם לראשונה ונשבה בקסם הזה, זה ממשיך כשאתה קולט שמתחת לאף שלך מתרחשת מהפכה בתחום הגיטרות בישראל, דברים שכילד יכלתי רק לחלום עליהם והיום קורים.

ניסיתם פעם לחשוב מה עומד מאחורי הכלי שנראה לכולנו מובן מאליו וטבעי כל כך? מה קורה באותם מפעלים ואיך בעצם הופך עץ גולמי לגיטרה יקרת ערך? תמיד פינטזתם שיבנו לכם את גיטרת החלומות? בבית המלאכה של יעקב אלגרנטי מביאים את תורת בניית הגיטרות לישראל, כשהלילה מנסר את הגיטרה...

בית הספר לבניית גיטרות "אלגרנטי" הוקם בשנת 2004 למרות שאתה בתחום עוד עשור וחצי קודם, מהיכן נולד הרעיון? האם זו היתה מעין תוכנית אב מהרגע הראשון או שעם השנים העניין נוצר בך?

מעולם לא הייתי איש של מסגרות, איכשהוא התחלתי ללמוד ב"רימון" כשבית הספר רק התחיל, מהר מאד מצאתי עצמי רק מנגן ומאבד עניין במסגרת עצמה, זה היה ב 1987, עזבתי ללונדון לאחי הגדול חיים שגר שם וניסיתי ללמוד ממנו את תחום בניית הגיטרות, הוא היה ונשאר מאסטר בזה, הייתי מגיל 18 על במות, ניגנתי עם המון אמנים גדולים בארץ, אבל הרגשתי שאני לא רוצה להיות מורה לגיטרה וכגיטריסט פעיל היה מאד קשה להתקדם, למרות זאת אני נושם גיטרות ומוסיקה ורציתי להשאר בענף, לקחתי פסק זמן וטסתי ללונדון, דבר שלימים שינה את מסלול חיי, למדתי ממנו את מלאכת תיקון ובניית הגיטרות מאפס.

מה עשית מהרגע שהחלטת על הקמת בית ספר לבניית גיטרות מבחינת הידע בנושא? היכן למדת אתה לבנות גיטרות ובאיזה אופן?

כפי שסיפרתי, טסתי אליו וחייתי שם שנה בה למדתי באופן אינטנסיבי את התחום, אחי תיקן ובנה גיטרות לאמני ענק כגון אריק קלפטון, פול מקארטני ועוד אמנים גדולים אחרים, ההחלטה היתה לקחת את זה למקום הכי מקצועי ויסודי שאפשר, למדתי את התיאוריה, על עצים, לכות ,אלקטרוניקה, ממש מההתחלה ומהבסיס, לא חיפשתי "קיצורי דרך" אלא לדעת את הכל על התחום.
כשחזרתי לארץ התחלתי לעבוד מהבית, מהר מאד שכרתי מקום באזור התעשייה של רמת השרון, שם עבדתי שנים רבות ולשם הגיעו כמעט כל אמני ישראל כדי לתקן גיטרות ולהתייעץ ולשפר את ביצועי הגיטרה, הייתי היחיד בארץ שבנה גיטרות, הבאתי את המילה "סט אפ" לארץ, אנשים לא ידעו מה זה, , אח"כ עברתי לת"א למספר שנים ובשנים האחרונות אני שוב ברמת השרון שם נמצא בית הספר שלי לבניית גיטרות וכמו כן החנות עצמה.

האם לדעתך רוב הגיטריסטים יכולים להיות בוני גיטרות טובים או שדרושים לכך כישורים נוספים שלא בהכרח קשורים למוסיקה?

כמו בכל דבר, יש כישרוניים יותר ויש פחות, אבל יש בזה הרבה פן נרכש, כל אחד יכול ללמוד לבשל ולפתוח מסעדה, השאלה היא למי יש את המגע, הנפש והקסם במה שהוא מכין, וזה כבר הערך המוסף שהופך כישרון ליהלום, צריך הרבה סבלנות, שלווה, אבל אלו תכונות נרכשות שגם אני כמורה ומרצה משריש לתלמידים שלי.
בסוף היום יש בזה הרבה עבודה עם הדמיון והרבה מהתוצאה מושגת על ידי מה שהאדם מזמן לעצמו, מה שאני עושה זה לתת את ההדרכה וההכוונה המקצועית ביותר וכמובן את כל הכלים המנטלים והפיזיים להביא את התוצאה הטובה ביותר.

האם בנאדם שאינו נגן מקצועי או אף אינו גיטריסט יכול ללמוד ולהצליח לבנות גיטרות על סמך שמיעה מוסיקלית לבד ללא ידע מעשי בנגינה על גיטרה?

בהחלט כן, הוא לא חייב לדעת נגינה ברמה גבוהה אבל חייבת להיות לו הרגישות והאוזן המוסיקלית להבדיל צלילים ולזהות פרטים קטנים, יש לי הרבה תלמידים שבונים גיטרות מעולות והם לא גיטריסטים מקצועיים או לא גיטריסטים בכלל, הם פשוט אוהבים גיטרות ומוסיקה ונהנים מזה, גם אחי שנחשב למאסטר בתחום בעולם הוא לא גיטריסט מקצועי, מה שכן חייבת להיות לבנאדם רגישות לצליל ואוזן,חוץ מהאלקטרוניקה והפיקאפים הסאונד מגיע מהעצים, ההדבקות של העצים והניסורים צריכים להיות מאד מדויקים, גיטרות אקוסטיות למשל זה עצים דקים יותר, יש פה צורך במיומנות גבוהה ולא דווקא בידע איך לעשות סולואים...

אילו סוגי גיטרות אתם בונים?

האם הגיטרות משמשות את הנגנים לאחר מכן בקריירה שלהם ומהוות תחליף או תוספת לפירמות המוכרות או שמדובר בעיקר בצורך אספני ואומנותי?

אנחנו בונים גיטרות קלאסיות, אקוסטיות וחשמליות. וכמובן גיטרות בס.
לנגנים המקצועיים יש בדרך כלל כמה גיטרותשל חברות ידועות. הגיטרה שאנו בונים מתווספת לגיטרות המוכרות שלהם, בהחלט לא מדובר בפריט אספני או סנטימנטלי אלא בכלי ובתוצר שהיכולות שלו הסאונד והמראה שלו מדוייקות יותר לצרכיו .. בחו"ל גיטרות בנויות הקרויות "קאסטום" מאומצות ע"י נגן מצליח הופכות לעיתים קרובות לאבטיפוס של דגם שבסופו של דבר מיוצר על ידי חברה גדולה והיא מייצרת אלפי עותקים של אותה גיטרה שאמורה לחקות את הסאונד של זו שבנו עבורו מלכתחילה.(מה שנקרא Signature). היו לי גם מקרים בהם הגעו אלי ישירות מהאולפן באמצע הקלטות אומנים כמו יהודה פוליקר או שלמה ארצי שאף גיטרה שלהם לא התאימה לצרכי הסאוד ובקשו לעשות שימוש בגיטרות עבודת יד שלי.

כמה זמן צריך כדי לבנות גיטרה לאחר שעברתי קורס בניית גיטרות?

בהנחה ויש לך את הידע ועברת את הקורס, בניית גיטרה מהשלב ההתחלתי ביותר ועד לשלב האחרון לוקחת כ 200 שעות.

מה משך הלימודים בקורס ומה הוא כולל? איך מתבצעת הלמידה בפועל?

משך הלימודים הוא שנה אקדמאית, הוא כולל הכל, מפורט בתכנית הלימודים, החל מתיאוריה, תורת העץ, צבעות תעשייתית, אלקטרוניקה , ניסורים, הדבקות, עבודה עם מכשירי נגרות, סוגי צליל, ועוד המון סודות וטכניקות מהתחום .השיעור עצמו הוא ארבע שעות למפגש, אני מתחיל תמיד בתיאוריה כשעה, ואז עובר לחלק המעשי אשר מתבצע בבית המלאכה, שם מתנסים בשלוש שעות של עבודה פיזית וטכניקות בניה שונות בהן נרכשות כל המיומניות הגבוהות שהתלמיד צריך כדי להיות בונה גיטרות מקצוען...

האם חשבת לעסוק בבניית כלי נגינה נוספים או שהגיטרות היו תמיד הפעילות שלך?

גיטרות בלבד, אני לא רוצה להתפרש על כמה תחומים ולהיות בינוני בכולם, אני מתמקד בגיטרות וזה מה שהופך אותי להיות הכי מקצועי ויסודי בזה.

לאורך השנים עברו אצלך המון אמנים ישראלים מהמפורסמים ביותר, איך הם הגיבו על רעיון בניית הגיטרות?

אני זוכר כשהתחלתי הזמנתי את כולם לראות מה זה "סט אפ" מושג שאף אחד לא הכיר ! ואיך אני מסוגל לשפר להם את ביצועי כלי הנגינה שלהם, כולם התלהבו מהרעיון של בניית גיטרות ושל שיפור יכולות הכלי, הם אהבו את הרעיון של לבנות את "גיטרת החלומות" שלהם, מה שאני עשיתי ועושה נחשב מאד פורץ דרך בישראל

ספר מעט על התחום בחו"ל בהשוואה לארץ על פי נסיונך? הבנתי שאחיך העובד בתחום בלונדון בנה גיטרות לאריק קלפטון וגדולי רוק אחרים?

כן, אחי הוא דמות מרכזית בלונדון משנות השבעים ועבד עם אריק קלפטון ועם מקארטני ובנה גיטרות לעוד רשימה ארוכה מאוד של נגנים מובילים, בעולם תחום בניית ה גיטרות מפותח יותר מאשר בישראל .אך לעומת זאת יש מספר בודד ומועט מאד של בתי ספר לבניית גיטרות, ניתן לספור אותם על אצבעות ידך, זה תחום שלא כל אחד יודע ולא כל אחד רוצה או מסוגל ללמד, אין פה מקום לאגו ויש המון תחושת שליחות, נכון שאם הייתי עושה את מה שאני עושה בארץ נניח בלוס אנג'לס אז סביר להניח שהייתי מצליח פי עשר מבחינה כלכלית אבל החיים שלי הם כאן, ואני שמח להביא את הבשורה לכאן וללמד אנשים את התחום המיוחד הזה

למעשה אתה כיום בית הספר היחיד בארץ לבניית גיטרות, אילו סוגי אנשים מגיעים אליך ללמוד את התחום?

קהל מאד מגוון, מגיל 20 ועד גיל 60, מנגנים חדורי מוטיבציה ועד לאנשים שעבורם זה תחביב חדש והעשרה, הרוב הם כאלו שרוצים להפוך את זה למקצוע,כמו למשל שני תלמידים שלי עובדים במפעלים ידועים בארהב שלשה נוספים מנהלים את המעבדה הראשית של כלי זמר בפתח תקווה תלמיד אחר פתח קאסטום שופ בדרום והוא טכנאי גיטרות של להקת היהודים ועוד כמה שפתחו בתי מלאכה ברחבי הארץ והם בוני גיטרות מוצלחים . מה שכן החוט המקשר בין כולם הוא כמובן האהבה לגיטרות ולעשייה המיוחדת הזו.

מה זה "סט אפ" ומה עושה "סט אפ" ליסודי ומקצועי?

"סט אפ": מדובר במערך כיווני של כל האלמנטים בכלי, אני קורא לזה "ליילד מחדש את הגיטרה" אני יכול לומר שכשאני עושה סט אפ אני משקיע כשלוש שעות בהן אני מטפל בכל מכלול הרכיבים שממנו היא בנויה מגלה מחדש ומביא את הגיטרה למקסימום הפוטנציאל שלה! מדובר בתהליך יסודי שמשדרג את הביצועים של הגיטרה ב-30% לפחות, מבחינת שלושה אלמנטים עיקריים והם: סאונד – , יציבות, ונוחות נגינתית ("אקשן").
סט אפ איכותי חייב וצריך להיעשות על ידי בעל מקצוע מוסמך .

מה יותר מרגש בעיניך, לבנות גיטרה או לנגן על התוצר הסופי מעשה ידיך?

תהליך הבנייה הוא חוויה מאד מרגשת, זו שאלה קשה, אבל אני יכול לומר שרגע הלידה הוא הרגע המרגש ביותר, הרגע שבו אתה למעשה סיימת את הגיטרה והרגע הראשון בו אתה מנגן על הגיטרה שבנית בעצמך במשך מאות שעות וחודשים ארוכים של למידה, עם כל רגעי האושר, העצבים, העליות והמורדות, הרגע בו אתה שם את הגיטרה עליך ופורט עליה לראשונה הוא רגע סופר מרגש.

בספטמבר הולך להיות אירוע ייחודי בתחום בניית הגיטרות, ספר לי עליו, מה בדיוק הולך להיות שם? מתי? איפה? ומי מוזמן?

כן, התערוכה guitar expo תתקיים הפעם בדיזנגוף סנטר במתחם יריד המעצבים בתאריכים 26, 27 בספטמבר בה יוצגו מעל 30 גיטרות עבודת יד של תלמידים שסיימו השנה את קורס בניית הגיטרות בבית סיפרנו. האירוע יתפרס על יומיים בחול המועד סוכות ותהיה פתוחה לקהל הרחב. בערב הראשון {ערב פתיחה } תהיה במה בה תנגן להקה מפורסמת ובחלקו השני של הערב גיטריסט ידוע ידגים את כל הגיטרות. ביום השני מהבוקר יהיו גאם ססנים ותהיה הזדמנות לנגן על הגיטרות. חשוב לי לציין מנסיון העבר שהרבה מהמבקרים חשבו שהם באים לראות גיטרות של תלמידים בתחילת דרכם והופתעו לגלות פרזנטציה של גיטרות ברמה של בונים גדולים בעולם. אין דבר כזה !!! חובה לבוא ולראות.

Generation Wild

זאת הלהקה שהסיפור שלה עשוי מחומרים של אגדות רוק, מוות, סמים, ילדים רעבים להצלחה שקיבלו את הזדמנות חייהם, עמדו על סף התהום וחזרו חזקים מתמיד, זאת הלהקה שצועקת את ההמנונים הכי בועטים מאז Youth Gone Wild של סקיד רו ו Welcome To The Jungle של גאנז אנד רוזס, Generation Wild הוא ההמנון של הדור החדש ומרטין סוויט מנהיג הלהקה השבדית מת להביא את הבשורה לישראל.

תקציר הפרקים הקודמים:

ב 2005 עומדים מחוץ לחדר החזרות שלהם ארבעה שבדים צעירים שקרויים בשמות הבמה דייב לפארד (שירה) פיטר לונדון (גיטרה) מרטין סוייט (בס) ואריק יאנג (תופים) לבושים כמו חבורת רחוב מ 1986, ברחוב עובר אנדרס יוהנסון, מבוגר מהם בערך בעשור וחצי, הוא נדלק "אתם להקה?" הוא שואל, "ואפשר להכנס לשמוע אתכם מנגנים?" שואל, אנדרס, שגדל על מוטלי קרו מקבל בראש ועל המקום אומר להם "אני מנהל בחברת Universal מיוזיק מבית סוני ואני מחתים אתכם עכשיו" סיפור סינדרלה, יותר מדי טוב כדי להיות נכון, אבל זו האמת.

2005 הלהקה נכנסת להקליט את אלבום הבכורה Rest In Sleaze שיוצא בדצמבר אותה שנה, לדעתי זה האלבום הכי טוב ששמעתי בחמש עשרה השנים האחרונות, אולי האלבום הכי טוב שיצא מאז Appetite For Destruction של אקסל וסלאש, כועס, רוטן ומלא לכלוך, המנונים של הרחוב, נעורים מתפרצים, בעיטה בביצים.

בכל שושנה יש קוץ מסתבר, צריכת הסמים של דייב לפארד, אז בן 22, עולה על גדותיה, מספר חודשים לאחר מכן ולאחר שכל מי ששמע את האלבום כולל אני הכריז על Crashdiet כעל Guns N Roses של הדור הבא או לפחות Pantera של הדור הבא, מגיעה בשורת האיוב: דייב לפארד נמצא מת בביתו מצריכת יתר של הרואין, בן 23 היה במותו. דייב היה יותר מסולן, הוא היה הכותב העיקרי, ההלם הכה בכולנו, גם בלהקה וגם בקהל המעריצים האדוק שלה.

הלהקה מכריזה על פירוק, עוברים כמה שבועות וההחלטה משתנה "דייב היה רוצה שנמשיך, למען המשפחה שלו, אוהבים אותך דייב" נכתב באתר הלהקה, הלהקה מביאה חומר חדש שנכתב ע"י מרטין סוויט ומוצאת סולן חדש בשם אוליבר טוויסטד ולאחר כמה חודשים של עבודה באולפן יוצא בתחילת 2007 האלבום השני The Unattractive Revolution שמכיל סקופ: שני שירים משותפים שכתבה הלהקה יחד עם מיק מארס הגיטריסט של מוטלי קרו, מארס למי שלא יודע הוא מתבודד סדרתי כבר שלושה עשורים, ומעולם לא שיתף פעולה עם אף אחד פרט ללהקתו מוטלי קרו, בתשובה אמר מארס ש Crashdiet הוא הדבר הכי טוב שקרה לעולם הרוק בעשרים השנה האחרונות, האיש יודע מה שהוא אומר.

האלבום זוכה להצלחה אבל משהו בחיבור בין הלהקה לאוליבר לא עובד לטווח הרחוק "אני חושב שזה חוסר מוטיבציה להיות שם 100% מהזמן" מספר לי מרטין סוויט בשיחת טלפון שקיימנו השבוע "כל אחד מאיתנו נותן את כולו ללהקה, הלהקה היא הדבר הכי חשוב לנו בחיים, עבודה רגילה לא מעניינת אותי, גם לא לימודים, גם לא לעשות כסף, אני רוצה לתת את החיים שלי בלהקה הזאת וכך כולנו, אוליבר היה שונה מאיתנו במובן הזה, נשארנו חברים ואני חושב שהוא בחור טוב וזמר נהדר אבל מקצועית אנחנו במקום אחר בהשקפה" מסכם מרטין.

2007, שני אלבומים עם שני סולנים שונים, אחד מת ממנת יתר בגיל 23, השני לא רצה לשים את חייו בלהקה, מרטין: "חיפשנו אחד כמונו, אחד שאין לו מה להפסיד, ויותר מהכל: בנאדם שאפשר להסתדר איתו לאורך שנים ולעבוד אתו וכמובן שיהיה פרונטמן כריזמטי בטירוף, לא "טוב" אלא פצצתי ומשפריץ קסם ומרד, וכך מצאנו את סיימון קרוז" עוברות עוד שנתיים והחברים מנחיתים את הפצצה של 2010.

Generation Wild

"העטיפה היא מחווה לתקליטי המטאל של שנות השמונים" מספר מרטין "הבחור הרוקר יושב בחדר שנראה כמו חדר של מטאליסט ועל הקיר תמונות של הלהקה והאלבומים שלו שאלו כמובן התמונות של Crashdiet, לכולנו יש חדרים כאלו בבית רק שעל הקיר עדיין יש לנו פוסטרים ותקליטים של Twisted Sister, Ratt, Motley Crue, W.A.S.P או כל אגדת מטאל אחרת מהתקופה ההיא, זו עטיפה שהיא מחווה לתקופה" והיא כהה קצת כי יש הרבה אופל באלבום.

גלאם כבד, Dark Glam Metal או איך שלא תרצו לקרוא לזה, Crashdiet יודעים בדיוק מאיפה זה מגיע, לאריק יאנג המתופף יש קעקוע של Morbid Angel ושל Beneath The Remains של ספולטורה על אורך הזרוע ובתמונות תראו אותו עם מעיל מלא בלוגואים של Mayhem או Opeth לצד מוטלי קרו, סקיד רו או אוזי.

This Is My Armageddon שר שם סיימון קרוז בשיר הראשון והבועט, "הלכתי רחוק מדי, קשה להציל אותי" ועובר לשיר השני So Alive כדי לתאר שהדבר שהכי שומר אותו חי זה הלילה ברחובות של סטוקהולם, ואז זה מגיע לתוך הפנים שלכם קוראי היקרים: המנון המטאל של העשור הבא:

Generation Wild הוא ה Youth Gone Wild החדש של 2010, הזמנים אחרים, העולם פחות נאיבי, ברוטלי יותר, והקריאה היא לכולם: אתם, אלו שחיים בעולם האלים והמטורף הזה, ילדי הלילה, ילדי הרוק אנד רול, השיר הזה עשוי מחומר של מנצחים, של Welcome To The Jungle או Cowboys From Hell, המנון שיהיה מזוהה עם אורח החיים שלנו ונכתב על כולנו.

"עשינו קליפ של מוסיקה מהרחובות בו אנחנו כאילו מנגנים מתוך תעלת ביוב שבתוכה יש אולם חזרות" מספר מרטין, "אבל הרגשנו שזה לא מספיק, לקחנו השפעה מסרטי אימה וסצינות של משחקי שליטה והפכנו את זה למשהו הרבה יותר חולני, האמת שלא התכוונו לכך אבל היה כל כך כייף לצלם את זה עם כל הפעלולים והאימה אז החלטנו לקחת את זה יותר רחוק" הקליפ כמובן נפסל מייד לשידור בערוצי הטלוויזיה ואפשר לראות אותו כיום רק ביו טיוב "אם אנחנו מעונים אז מה מסמלת האשה המענה אותנו? את הממסד? את החברה?" מאתגר אותי מרטין.

האווירה הכבדה נשמרת לכל אורכו של האלבום הנהדר הזה, מחברת בין הגלאם למטאל, Save Her מספר על אותה אחת שנפלה לבור של אי שפיות והרס עצמי, שנאה עצמית, אין שירי גלאם שמדברים על נושאים כאלו, רק במטאל, Crashdiet לא שמים זין על מה מותר ומה אסור והם מתגייסים להציל אותה וללא הצלחה, היא נופלת, זה ממשיך עם Bound To Fail שנשמע יותר אייטיז אבל מלא בכאב, Chemical מספר את המאבק של דייב לפארד בחומר הלבן, את ההתמודדות מול העצב הפנימי שנתן לשטן הלבן לנצח את האור, Rebel זה יותר המנון רוק בועט קלאסי אבל מלא אנרגיה חיובית וזעם שמכוון בדיוק למקום הנכון ומהמקום הנכון, ו Beautiful Pain שסוגר את האלבום מדבר על החוויה המזעזעת של נאיביות וטוהר של הילדות מול אלימות מצד ההורים, אני לא יודע מי מהם היה ילד מוכה אבל התיאור המילולי מזעזע "הדרך בה אהבתם אותי אינה מה שקרוי אהבה, חיכיתי לכאב הנפלא, הייתי ללא זכויות, הבטתי בעצמי בבושה, באשמה, בזוהמה של נשמתי הם טענו שזרעו זרעי אהבה, אמא, אבא, אני יודע שהיו אלו זמנים קשים, שנינו חיכינו ל"יד המנהיג" שתדריך אותנו, זה עצוב, ואתם עשיתם מה שחשבתם לנכון... ואני בכיתי" פשוט קורע לב.

ואין פה את החגיגה חסרת העומק שאפיינה הרבה מלהקות הגלאם, זה אפל, בא מהבטן וקורע והעיקר: הם נשמעים מצוין, מדהים, מעולה. "זה אמיתי לחלוטין והכל זה אנחנו, חוויות שלנו, דברים שאני וסיימון עברנו וכתבנו עליהם" מספר מרטין "זה אלבום שנתנו בו את הדם שלנו" ואני מאמין לו.

השיחה עוברת לישראל, מסתבר שהאיש יודע קצת מה הולך פה "שמעתי שיש אצלכם סצינה חזקה של מטאל וגם ש Sabaton ממש גדולים ומצליחים בישראל, זה מצויין, אנחנו חברים והם סיפרו לנו דברים מדהימים על ישראל, אני הייתי מת לבוא להופיע בישראל, שאנשים יקבלו את ההופעה שלנו שהיא שונה מכל מה שהגיע בתחום המטאל, היא כבדה אבל מביאה משהו אחר, אני יכול לומר לך שהופענו לאחרונה ביוון והיה מצויין ואנחנו אמורים להופיע בסינגפור בקרוב ואני לא רואה סיבה למה לא להגיע לישראל, אני בטוח שברגע שאנשים ישמעו את האלבום הם יבואו להופעה, ואגיד לך עוד דבר: בעיני Crashdiet היא להקה יותר טובה בהופעות למרות שאני חושב ששלושת האלבומים שלנו נשמעים פיצוץ, וזה לא משחצנות, זה בגלל שזרקנו את החיים שלנו לפח ונתנו את הדם והלב בשביל שזה יישמע כך, על הבמה זה בא לידי ביטוי, אנחנו מנגנים כל יום, כותבים כל יום, זה לא משחק, אנחנו Crashdiet 24 שעות ביום שבעה ימים בשבוע וכשאנחנו על הבמה הכל מתפוצץ, אז כמו שאמרתי: אני ממש רוצה להגיע להופיע בישראל במועדון, לא חייב פסטיבל גדול, כמה מאות אנשים, ואני בטוח שנהפוך את המקום עד היסוד ביחד".

www.crashdiet.org

New Tattoo

מדור חדש: מוטי גל על כל מה שבין המחט הצבע והעור.

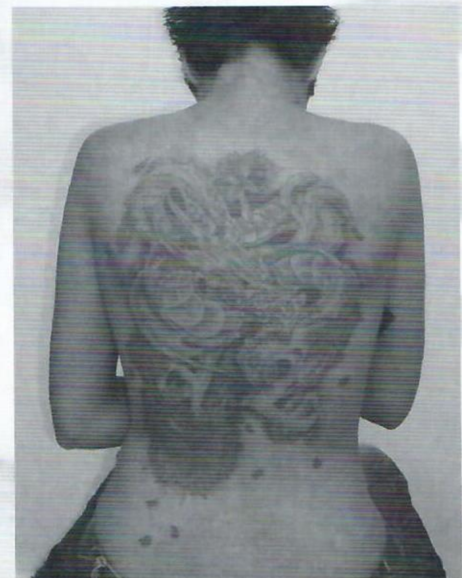

אני מוטי גל, חלקכם מכירים אותי בתור "מוטי ז`ובינו" מהסטודיו לקעקועים, אני מקעקע, צייר, אמן, ונהנה מזה או-טו-טו 20 שנה, בכל גיליון אנסה לתת זווית אחרת של העולם המיוחד שמקיף את חיי מגיל צעיר ומהווה חלק חשוב בחייהם של כל כך הרבה אנשים בעולם: עולם הקעקועים.

החלטתי להתחיל מההתחלה, מהימים הראשונים, מגיל 17, צייר חובבן שבא להתקעקע ולמעשה מצייר בעצמו את הדוגמא אותה רצה לקעקע, כך זה התחיל, זה היה האקורד הראשון, המנגינה היא עדיין הפסקול של החיים שלי, היצירה שמרכיבה אותם.

בן 17 הגעתי לת"א לעשות את הקעקוע הראשון שלי ב "סטודיו ז`ובינו", הסטודיו נוצר ב 1982 על ידי שמוליק ז`ובינו, שמוליק החל את דרכו כצייר ופסל והחל לעסוק בקעקועים לפרנסתו ובך הפך לדור שני של מקעקעים וייסד את השם Jovino Dragon Tattoo.

המיקום הראשוני שלו היה באילת, בביתו, שם קעקע לתקופה קצרה בתחילת שנות השמונים, מהר מאד פתח את הסטודיו הראשון שלו בקרוון על חופי אילת, לאלפי התיירים והישראלים שפקדו את החופים היה הסטודיו וחווית הקעקוע אטרקציה ייחודית ומושכת, שנות השמונים המוקדמות לא התאפיינו כמעט כלל במקועקעים בארץ וכל התחום היה בחיתוליו.

לאחר מספר שנים על החופים החליט ז`ובינו לפתוח סטודיו במקום מרכזי באילת, דבר שהגדיל את הצלחתו והביא למעבר הטבעי שלו אל העיר הגדולה ובשנת 1992 פתח את הסטודיו בתל אביב.

הסטודיו שימש לציור ופיסול, עיסוקו המקורי ואהבתו הראשונה ובמקביל לקעקועים, רחוב שיינקין היה המיקום ומהר מאד הפך שמוליק ז`ובינו לאחד האנשים המובילים ומאוחר יותר למוקד המרכזי של הקעקועים בארץ.

מדובר באיש מאד מצחיק, חסר אגו, שלמרות החזות שלו שאותי בתור נער מאד הפחידה, האיש בעל נשמה טובה ולב זהב, היו לו יכולות לחזות דברים, תהליכים, אירועים, סוג של מדיום במובן מסוים.

בשנת 1994 זכה ז`ובינו בשלוש מקומות ראשונים בתחרות בין לאומית גדולה שנערכה באנגליה ומאז הפך לשם דבר בעולם.

בחזרה אלי...

הגעתי עם הציור, החלטתי שאקעקע על עצמי משהו ייחודי ומאה אחוז שלי, שמוליק אהב את הציור ומהר מאד התחלנו לנהל שיחות על ציור ועל קעקועים, דבר שהוביל בסופו של דבר להתלמדות שלי בתור נער

אצלו ותחילתו של תהליך ארוך, חתונה שלי עם עולם הקעקועים, למדתי את התורה, את הגישה, את הרקע ואת היחס הנכון, יחס אותו אני מקנה עד היום הן ללקוחות והן לעובדיי בסטודיו.

בהרבה מובנים הוא היה לי לאבא שני, דמות שלמדתי ממנה המון,

ובעיקר עיצבה את המהות שלי כמקעקע, כאיש מקצוע ואמן וחשוב מכך: כאדם, אני יכול בהחלט לומר שהיום הזה בו הגעתי לסטודיו לראשונה שינה לי את החיים והביא אותי לשביל חדש בו אני ממשיך ללכת עד היום וכנראה שילווה אותי עוד שנים רבות.

מהר מאד עבר שמוליק לקעקע גם בחו"ל בנוסף לארץ, נסיעותיו היו תכופות יותר ויותר והחל להיווצר מצב בו אני מנהל בפועל את הסטודיו, ואט אט מקבל את האחריות על הזמנת חומרי הגלם, הטיפול בציוד, ולמעשה כל התחזוקה, האמון בינינו היה מלא לחלוטין.

סגולותיו המיוחדות של האיש מעבר להיותו מקעקע נפלא עמדו לזכותו ובאמצע שנות התשעים האיר לו המזל פנים וזכה בסכום של 18 מיליון שקל בלוטו, למרות החוויה המדהימה הוא נשאר אותו אדם אך הביע רצון לפרוש בשלב זה מחיי הקעקועים ותוך חודשים מספר הוריש לי את ניהול הסטודיו ורכשתי ממנו את המקום, קיבלתי יחד עם המקום גם את הגישה, את המקצועיות ואת הידיעה העמוקה כי מאחורי כל מקועקע נמצא אדם, אדם עם רגשות, עם פחדים ורצונות, באותו הרגע בו הוא בחור לתת בידי את גופו הוא למעשה נותן בי את האמון הגדול ביותר וזה הרגע בו אתה מבין שהגעת למקום בו בוטחים ביכולות ובאומנות שלך, זה הרגע בו אסור לאכזב את האדם שמולך שעבורי הוא קודם כל אדם ורק אח"כ לקוח, על בסיס היחס והכבוד ההדדי בין המקועקע למקעקע, על בסיס האמון שנוצר שם, על זה בניתי את הקו שלי כמקעקע ועל כך אני חייב תודה גדולה לשמוליק ז`ובינו שנתן לי את הכלים.

מיוזיק סנטר
03-9561740

ORANGE

חברת הבוטיק המהפכנית מבריטניה הגיעה לישראל. סאונד ורסטילי, עשיר, עמוק וייחודי המתאים לתחום רחב מאוד של סגנונות, החל מסגנון הוינטג' המסורתי, דרך רוק, אלטרנטיבי ועד למטאל.

Dual Terror

Rockerverb 50

Tiny Terror

Thunderverb 50

ENGL

נגמרו החיפושים אחר הסאונד המושלם - היפה והחיה של המגברים!

Clean קריסטלי ופצצת אנרגיה של Lead-ו Crunch

הם כבשו את אירופה וארה"ב ועכשיו הם בארץ!

Thunder 50

Fireball 2

Invader 100

Ritchie Blackmore Signature

Framus Renegade Pro

Framus New Diablo

Framus Panthera Supreme

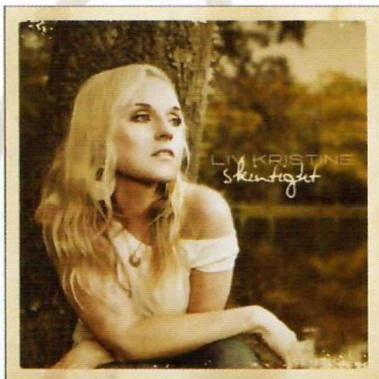
Warwick Streamer LX5

Warwick Corvette Bubinga

Warwick Streamer Stage II

מיוזיק סנטר - רח' פריימן 20 ראשל"צ - דרייב אין סנטר, טל': 03-9561740

בואו לבקר אותנו באתר: www.music-center.co.il

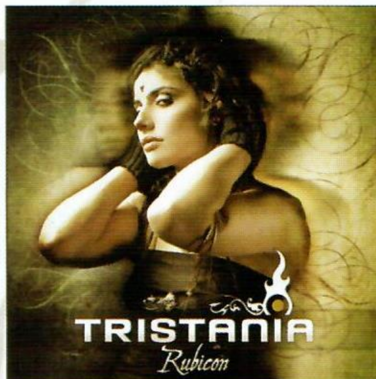

LIV KRISTINE - SKINTIGHT

TIME STANDS STILL AT THE SOUND OF LIV KRISTINE'S (LEAVES' EYES) VOICE. A RARE WORK OF CRAFTED POP/ROCK.

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCL. BONUS TRACK!

RELEASE DATE: 30.08.2010

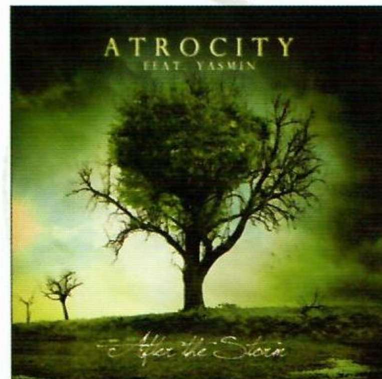

TRISTANIA - RUBICON

A SPARKLING GEM FROM THE NORWEGIAN GOTHIC METAL PIONEERS.

STRICTLY LIMITED FIRST PRESSING DIGIPACK INCLUDES BONUS TRACK!

RELEASE DATE: 30.08.2010

ATROCITY FEAT. YASMIN
AFTER THE STORM

ETHNO METAL FOR FANS OF DEAD CAN DANCE AND LOREENA MCKENNIT!

FIRST PRESSING AVAILABLE AS A STRICTLY LIMITED EDITION DIGIPACK!

ALSO AVAILABLE AS A STRICTLY LIMITED 2CD SLIPCASE ED. INCL. THE REMASTERED "CALLING THE RAIN" WITH BONUS TRACK!

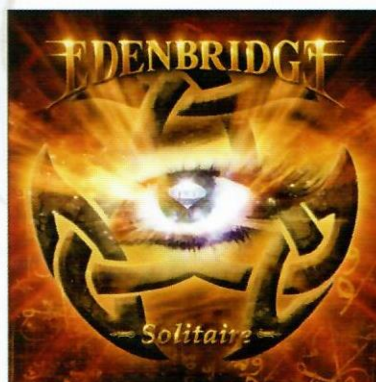
RELEASE DATE: 06.09.2010

SHADOWGARDEN - ASHEN

GOTHIC ROCK FEATURING DRACONIAN'S JOHAN ERICSON AND LISA JOHANSSON.

RELEASE DATE: 30.08.2010

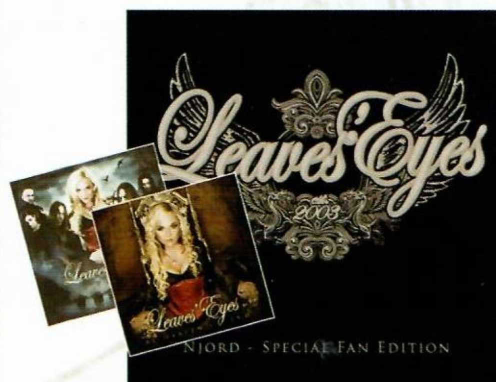

EDENBRIDGE - SOLITAIRE

THE LATEST ALBUM FROM THE SYMPHONIC METAL MASTERS!

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION 6-PANEL DIGIPACK INCLUDING 2 BONUS TRACKS!

OUT NOW!

LEAVES' EYES
NJORD - SPECIAL FAN EDITION

LIMITED FAN EDITION 2CD INCLUDING BRAND-NEW AND UNRELEASED TRACKS.

RELEASE DATE: 30.08.2010

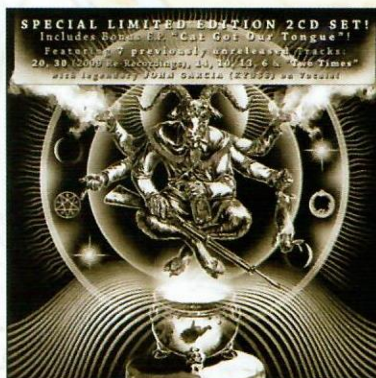

LACRIMAS PROFUNDERE
THE GRANDIOSE NOWHERE

GOTHIC ROCK! THE PERFECT SOUNDTRACK FOR DARK ROMANTIC HOURS!

ALSO AVAILABLE AS A LIMITED EDITION DIGIPACK INCL. 2 BONUS TRACKS

OUT NOW!

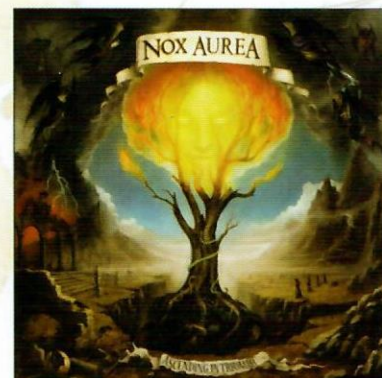
KARMA TO BURN
APPALACHIAN INCANTATION

THE RETURN OF THE STONER ROCK LEGEND! FEAT. GUEST VOCALS BY JOHN GARCIA (KYUSS, HERMANO, UNIDA) AND DANIEL DAVIES (YEAR LONG DISASTER)!

SPECIAL FIRST PRESSING 2-CD SET INCLUDES A 7-TRACK BONUS CD "CAT GOT OUR TONGUE"!

LIMITED GATEFOLD 2LP EDITION IN HEAVY VINYL AVAILABLE VIA NAPALMRECORDS.COM!

OUT NOW!

NOX AUREA
ASCENDING IN TRIUMPH

GOTHIC DOOM SYMPHONIES FOR FANS OF DRACONIAN AND PARADISE LOST!

OUT NOW!

NAPALM RECORDS
15 YEARS OF CONQUEST

iTUNES

ORDER ONLINE TODAY AND RECEIVE A FREE 17-TRACK COMPILATION CD FEATURING A PREVIEW OF THE LATEST FROM NAPALM RECORDS: WWW.NAPALMRECORDS.COM

קובי כהן
מעבדת איכות

- תיקון מגברי גיטרות שפורפרתיים ו-SOLID STATE.
- תיקון מגברי בס שפורפרתיים וטרנסיסטוריים.
- המרות מתח למגברים ואפקטים מ-V110 ל-V230 ברמת היצרן.
- תיקוני מעגלים חשמליים בגיטרות חשמליות, בס ואקוסטיות.
- תיקוני אפקטים דיגיטליים ואנלוגיים.
- תיקון מיקרופונים SHURE אלחוטיים וקויים.
- תיקון בלעדי למערכות מוניטור אלחוטי וקווי SHURE.
- שידרוגי מגברים: פנדר, מרשל, מסה בוגי, אמפג, פיוי, ועוד

רחוב גרוזנברג תל אביב, טל': 054-7272100

Gilad Pasternak
of CROSSFIRE

מומחיות יתרה למכשירים אילו:

Roland · Marshall AMPLIFICATION · SHURE · Peavey · KORG · Fender Rhodes · Blackstar AMPLIFICATION

Ampeg · POLYTONE · HAMMOND · YAMAHA · Fender · VOX · RIVERA

NEVERMORE

ראיון עם Warrel Dane

צילום: ירון נחום, Warrel Dane

את הקריירה של הלהקה הזו אני מכיר ואוהב עוד מאלבומה הראשון ב-1995 ועוד מימי להקת Sanctuary שהכילה שניים מחברי ההרכב בשנות השמונים, Warrel תמיד היה מכותבי הטקסטים והסולנים האהובים עלי, בביקורם בישראל ב 2009 גם הפכנו לחברים טובים ושהיתי אתם בזמן ביקורם, הראיון הוא שילוב של שיחה עם חבר טוב ומוסיקאי מעולה ואהוב.

ברכות על האלבום החדש והמצוין The Obsidian Conspiracy, אהבתי כתמיד, מה שלומך בימים אלו? עוד יום ראיונות שכזה?
שלום שלום איש, מה שלומך? (צוחק... י.ש, הסיטואציה מוזרה לשנינו...) תודה רבה, באמת אהבת את האלבום? כייף לשמוע, אני בסדר, בגרמניה כעת, יום ראיונות ממשרדי חברת התקליטים והמון שאלות על האלבום החדש ולמעשה המון שאלות גם על האיחוד וההקמה מחדש של להקתי הקודמת Sanctuary, אנשים נבהלו ממה שרשמתי בפורום שלנו שזה היה בערך "אני יכול ב 2010 לשיר כמו ב 1988 אבל השאלה היא אם אני רוצה" ומפילים עלי המון שאלות בנושא הזה.

ומה ענית להם? אתה מבין את הסקפטיות של המעריצים של Sanctuary ואני ביניהם? יש לנו ממה לחשוש? בכנות...
שמע, אני מבין לחלוטין, ואני בטוח שגם לך עברה המחשבה שאולי כל האיחוד הזה הוא עניין של כסף ושהאלבום הולך להיות ניו מטאל מודרני ולחרבן את המורשת של הלהקה הזו, אז לא, אני לא אתנגד לקצת כסף לדירה המעופשת שלי אבל זה לא מה שיעשה אותי איש עשיר, רחוק מאד מזה למען האמת, הולך להיות אלבום מטאל לחלוטין, אמרתי שאני לא רוצה לשיר כמו ב 1988 אבל בהחלט לא אמרתי שאני הולך לשיר בצורה מודרנית או נוגדת את מה שעשיתי בעבר, לראשונה בחיי אני לוקח שיעורי פיתוח קול אצל מורה מיוחדת שמתמחה בקולות הגבוהים ובפלצטים על מנת לחדד את היכולות שלי ולתת באלבום החדש את הבסט של הבסט מבחינת הביצוע הקולי, אין לך מה להיות מודאג, זה יהיה אלבום מטאלי, כבד, אולד סקול, אני בטוח שמי שאוהב את שני האלבומים של Sanctuary מאד יאהב אותו, לא הייתי עושה משהו שיהרוס את המורשת של מה שעשינו אז, ממש לא.

בוא נתקדם לאלבום החדש, עבדתם עם Peter שהיה בעבר ב Soilwork כמפיק מוסיקלי, הוא הפיק גם את אלבום הסולו שלך, האם היה חשש מצד הלהקה? איך זה עבד ברמת הכיוון של האלבום?
מאד נהנתי לעבוד עם פיטר באלבום הסולו שלי, וכשהתחלנו לגבש כיוון ל Nevermore החדש הצעתי לחברי הלהקה שהוא יפיק היות וחשבתי שהוא יביא תוצאה מתבקשת שכולנו נאהב, מראש הבהרתי שזה תקליט של Nevermore ולא אלבום סולו שלי, אני לא חושב שהסאונד דומה, גם אופן ההקלטה היה שונה מאד, כל התהליך היה אחר, Jeff הוא מוסיקאי מאד דומיננטי, הוא כותב המון, הכימיה ביניהם היתה מעולה, היה חשוב לי שהפעם הוא יישב על כסא המפיק ולא יהיה מעורב ביצירה כמו שהיה באלבום הסולו שלי, כאן זה משהו אחר, עבודה שלנו כלהקה, כצוות, והוא עוזר לנו לתת את החדות והדיוקים בצבע, הוא לא שותף ביצירה אלא בהפקה עצמה, זה שוני משמעותי, הלהקה חשבה שזה רעיון טוב והחלטנו ללכת אתו למסע הזה, אנחנו לא מצטערים, זה טוב מפעם לפעם להחליף את האנשים שעובדים עם ההרכב, עבדנו בעבר עם מפיקים מעולים וגדולים כמו אנדי סניפ או ניל קרנון, הפעם עבדנו עם פיטר, ואני חושב שהתוצאות של ההחלטות האלו מביאות למצב שכל האלבומים שלנו נשמעים כמו Nevermore אבל אין לנו שני אלבומים דומים, הסאונד שונה, יש לו כיוון כללי שנצבע כל פעם מחדש, בעיני זה נפלא, זה כל הקטע בלהיות אמן ולא להיות מכונת מחזור משעממת של עצמך ולעשות את אותו אלבום 50 פעם.

היו לכם שנים די פוריות, הוצאת אלבום סולו ראשון, Jeff הוציא אלבום סולו ראשון, הופעת מעט עם האלבום, התארחת באלבום של Behemoth ועכשיו האלבום החדש, אני מרגיש שהוא לוקח לכיוון מעט ישן יותר ואולי עדין יותר מבחינת הלהקה, מזכיר לי מעט מהאלבומים הראשונים שלכם בסאונד מופק יותר, אתה חושב כמוני?
עבר לא מעט זמן מאלבום האולפן האחרון של Nevermore ועד לאלבום הזה, מצד שני הוצאנו DVD שאנחנו מאד גאים בו ואני ו Jeff הוצאנו אלבומי סולו שזה דבר שרצינו להוציא במשך שנים, אז כן, השנתיים האחרונות היו מאד פוריות מבחינה מוסיקלית, התארחתי גם באלבום של Behemoth שזו להקה שאני מאד אוהב וחושב שמגיע להם להצליח בגדול, נהניתי מאד לשיר שיר באלבום החדש שלהם, באשר לאבחנה שלך לגבי האלבום החדש, יש בזה משהו במובן הזה שהסאונד פחות ברוטלי מאשר בשני האלבומים הקודמים שלנו, מצד שני הסאונד יותר מטאלי במובן המטאל של המילה וקצת פחות אפל ומודרני אלא יותר מסורתי, זה יצר שילוב מאד מעניין לטעמי, אין אף אלבום שלנו שנשמע דומה לשני מבחינת הסאונד, גם הפעם, אולי זה זורק אותך אחורה כי באמת הסאונד הוא יותר מטאל מסורתי וזה מתאים לכיוון היותר מסורתי שהיה לנו בהתחלה, מצד שני באלבום הראשון ובמיני אלבום שבא אחריו למרות שהכיוון היה יותר מסורתי הסאונד היה מהכבדים שהיו לנו, כמעט סאונד של Death Metal מבחינת הכבדות, כך שזה כל היופי בעיני, קח את The Politics Of Ecstasy שהיה האלבום הכי הזוי שלנו והיה לו סאונד מאד מודרני ומתועש, והאלבום אחריו Dreaming Neon Black היה שבירה לכיוון של סאונד אורגני מאד, טבעי מאד, עם המון השפעות של פסיכדליה אפלה הן בסאונד הן במילים והן במוסיקה, וכל אלו נשמעו לחלוטין Nevermore בעיני.

אתה מודע לקרבה האישית ש Dreaming Neon Black מקבל בקרב המעריצים השרופים שלכם? מה דעתך בנדון?
בעיני זה האלבום הכי טוב שלנו, בלי ספק, זה אלבום המופת שלנו, אני לא מאמין שאי פעם נעשה אלבום שיתעלה עליו, חוץ כמובן מהאלבום האחרון שהוא לא רק הכי טוב שלנו אלא גם הכי כבד הכי אפל וזה שאנחנו הכי שלמים אתו ולא היינו משנים בו דבר כי הוא פשוט מושלם (שנינו נקרעים מצחוק... י.ש)

תמיד היית בנאדם כנה, לכן זרמנו טוב יחד בביקורכם בארץ כשהכרתי אותך לראשונה
למה שאשקר? זה האלבום הכי טוב שעשינו אי פעם (Dreaming Neon Black) והגענו שם לשיאי יצירה שלא היו לנו לפני ולא היו אחרי, רגעים מאד נדירים, זה אלבום אחר בכל מובן, אלבום קורע לב, הכי כואב שלנו בלי ספק, בכל הקריירה שלי זה האלבום שאני הכי אוהב, בלי ספק, קח בחשבון שהתקופה של האלבום הזה והאלבום שהיה לפניו (The Politics Of Ecstasy) הייתה מלאה בהתמכרויות שונות של כולנו, סמים מכל הסוגים, חרדות, אלכוהול, פסיכוזות, כל זה השפיע על מה שנוצר מבחינה מוסיקלית, המוחות שלנו היו מטוגנים כהלכה (צוחק) והגוף שלנו די קרס, זה היה אורח חיים הרבה יותר הרסני ממה שניתן לתאר, ולצערי נחשפנו לדברים האלו בגיל מאד צעיר, כבר באלבום הראשון של Sanctuary שיצא ב 1988 זה היה קיים, היינו ילדים, דייב מאסטיין מ Megadeth הפיק את האלבום וזה היה בשיא ההתמכרות שלו להרואין ולסמים כבדים, כבר באלבום הראשון עסקנו בנושאים כאלו ("טימותי לירי") אבל הנקודת מבט לא הייתה של מכור אלא של אחד שיודע שאם לא יפסיק מהר הוא יימחק, כמובן שלא הפסקנו ובשני האלבומים שבאו לאחר מכן כן היינו מכורים, זה עשה לצד היצירתיות המון נזק נפשי והמון נזק גופני.

ומה היום מצבך מבחינה זו?
אני נקי כבר כמעט שלוש שנים, שאר הלהקה גם נקיים, היית אתנו בישראל, ראית בדיוק מה המצב שלנו, אני חושב שבשלושת הימים שהיינו יחד שתינו אולי פעמיים בירה וזה היה כוס אחת ולא יותר, אנחנו כבר לא שותים אלכוהול, להזכירך לא רצינו להצטרף אתך לפאב בערב אלא ללכת לישון במקום, ביום השני כן הלכנו אבל שתינו קולה ואולי בירה אחת, די, נגמר, אני אדבר בשם עצמי, יש הרבה רגעים בסיבוב ההופעות למשל שאתה קולט את הפיתוי מתקרב ואתה צריך ללכת לפרוש לחדר או ללכת למלון לפני ש"המסיבה" מתחילה, פשוט כדי לא להיות קרוב לדברים האלו, אני מתרחק מזה, אני לא רוצה את זה כחלק מהחיים שלי יותר, תמיד אסתכל על עצמי כעל מכור, כעל בנאדם שיש לו התמכרות שצריך לרפא, רק ככה אני מצליח להישאר נקי ואתה יכול להעיד שאני מצליח מאד יפה (מעיד... י.ש) זה מאבק תמידי, הפעם הראשונה שהבנתי שיש לי סיכוי לצאת מזה הייתה ביום שהודתי שאני מכור, שיש לי בעיה שתמיד יכולה לפרוץ החוצה ושאני צריך להשגיח כל הזמן, זה היה גילוי לא קל, הלכתי כפי שאתה יודע ל "או איי" שזה אלכוהוליסטים אנונימים, מפגשים של אנשים שכמוני, מכורים לשתייה החריפה, והייתי שם שנתיים במפגשים, זה בנה אותי מחדש, אצלי ההתמכרות הקשה היתה לאלכוהול ולא לסמים, היום אני שמח להגיד שאני לא נוגע לא בזה ולא בזה ואני מאד לא ממליץ להגיע למצב של התמכרות כדי להחליט להמנע מזה כי אז זה הרבה יותר קשה, עדיף לא לגעת בכלל, יש לי היום סם אחר, חדש, משהו שדופק לך את המוח ומטיס אותו לכל מיני מקומות, הסם הזה נקרא מוסיקה, אני מכור למוסיקה, החלפתי את ההתמכרות להתמכרות למשהו חיובי, ליצירה, לאומנות, למשהו שעושה לך טוב ולא רע, אין סם חזק יותר מהמציאות, אין סם חזק יותר מהמוסיקה, אני שר את זה בשיר שלנו ואני מתכוון לכל מילה, ותאמין לי, ניסיתי את כל האפשרויות האחרות.. (צוחק) היום אני מכור רק למוסיקה, אני מרגיש הרבה יותר טוב, חי מחדש, קטע מוזר זה שמעולם לא הייתי בגמילה רשמית, למרות שבארה"ב יש חוק שעוזר למוסיקאים שיש להם בעיית סמים ואלכוהול לקבל בחינם גמילה במימון המדינה, הייתי רוצה לעבור חוויה כזו של "גמילה" במובן המוכר של המילה אבל נראה לי שפספסתי את הרכבת.. אני כבר לא שותה אלכוהול ולא נוגע בסמים אז אני לא מתקבל...(צוחק) אני לא עומד בקריטריונים...

מעניין מה ייצא לך מוסיקלית ורעיונית לאחר חוויה כזו, זה יפעיל טריגרים בטוח
בלי ספק, אבל הטריגרים שלי רצים גם ככה, דמיון תמיד היה לי.

אתה ממשיך להתעסק כאן עם נושא שהיה מאד דומיננטי באלבום הסולו שלך וזה בגידות וכאב בתוך המשפחה
כן, זה נושא שהתחיל למעשה ב Dreaming Neon Black והמשיך באלבום הסולו שלי, וזה נמצא גם כאן, כשאותו אדם כותב את המילים אז באופן טבעי תמצא את החותמת הרגשית שלו בכל מקום, מצד שני אני אוהב ליצור המשכיות בין שירים שלנו מתקופות זמן שונות, אתה תשמע חלקים ממשפטים מהעבר, שמות שהיו בעבר, הכל למעשה בכוונה, אני מכניס ומוציא אותם מהעלילה, הייתי רוצה לראות את הלהקה כסוג של להקת קונספט, אני מבטיח שבאלבום האחרון שלנו שאני מקווה שיהיה עוד שנים רבות, אני אפתור לכולם את החידה ואת השאלות הפתוחות, הכל יבוא על פתרונו שם.
ואין נושא כואב יותר מבגידות וכאב בתוך המשפחה, זה יכול לרסק בנאדם, כמה שאנחנו נאמר לעצמינו שאנחנו אנשים עצמאיים, אינדיבידואלים, חיים לפי הקו שלנו, תראה כמה אנשים חווים משבר או סוחבים צלקות נפשיות לכל החיים בגלל דברים שקרו או שלא קרו בתוך המסגרת המשפחתית, הכל מתחיל בבית, אני יודע שכשיהיו לי ילדים הם יהפכו למרכז חיי, הכאב שילדים חווים הוא בלתי נסבל ונמשך הרבה הלאה, אני אדם שיעשה הכל למען ילדיו, הבית זו מסגרת מגוננת שמקנה בטחון בעיני.

לצורך הקלטת האלבום הפכתם בית לאולפן הקלטות, ספר לי על התהליך ועל היתרונות שלו לדעתך?
פסטורליה, אווירה, בידדנו את עצמינו, לא לקחנו אולפן אלא לקחנו בית על שפת אגם ובעזרת התנאים הטכנולוגים שיש היום הצלחנו להפוך אותו לאולפן בלי להשקיע סכומי עתק, זה יצא למעשה יותר זול מאשר להיכנס לאולפן רשמי ולהקליט, וגם היה הרבה יותר כייף, גרנו שם חודשיים, ליד האגם, מדהים, זה נתן לדעתי המון לאלבום, הרגשנו מאד נוח, לא היה לחץ, לא שעון שדופק, לא בית שצריך להגיע אליו בסוף היום ולעשות מיליון דברים, זה היה סוג של בידוד חיובי, כולנו מאד נהננו יחד, זה היה כמו טיול מיוחד עם כל החברים שבסופו יוצאת גם מזכרת מקסימה - האלבום.

ביקרתם פה לראשונה ב 2009, מה הזיכרונות שלך מהביקור?
המון זכרונות, יש לכם מדינה מקסימה, אני זוכר את הכתת אמן שארגנת לנו עם Jeff ושהוא כמעט שבר את האצבע ביום הנחיתה בישראל ובכל זאת בא לפגוש את המעריצים ולשוחח אתם, זוכר את הטיול שעשינו ביפו, צילמתי המון שם, חום אימים, אבל כייף בטירוף, אזור מדהים, האנשים מקסימים, חברותיים מאד, את השיחות שניהלנו בארץ, כמובן שאת ההופעה אבל הופעות עשינו המון וחוויות כמו שהיו לנו יחד בישראל זה דבר ייחודי שלא היה לנו בעבר, אני שף מקצועי כידוע לך, ואני שמח שיצא לי לראות איך מכינים פלאפל וללמוד להכין, אני זוכר את המסעדה שלקחת אותנו לאכול בה, היה פשוט אוכל מדהים, כולנו היינו בהלם מהאוכל אבל היות ואני מת על בישול אני זה שהכי נהנתי...:-) היה מקסים, אנחנו תמיד נשמח לבוא לישראל שוב, רק תגיד לי תאריך ובוא נעשה את זה, הפעם אנחנו באים עם שני גיטריסטים כך ש Jeff לא ינגן לבד ותקבלו מופע לפנים, בקיצור איש: מתי הולכים לאכול פלאפל? יש אלבום חדש ומאד נשמח להגיע.

dark tranquillity

צלם: Mark Yashaev

כתבת המגזין אביבה פונט תפסה את סולן הלהקה מייקל סטיין בארה"ב לראיון קצר פנים אל פנים, הנה החוויות מהגלריה של האני החושב לאחֿר שהנזק נעשה והכל פיקציה.....

מה שלומך מייקל?
בסדר גמור, אנחנו בסיבוב הופעות כבר ששה שבועות, הכל מתקדם יפה, אני עייף אבל פרט לזה הכל מצויין.

אני אוהבת את הכתיבה שלך, מאד מתחברת אליה, ספר לי על השירים החדשים באלבום שיצא ממש עכשיו, מה עמד מאחוריהם? מה השפיע עליך?
אעדיף לדבר על הקו התמלילי העיקרי של האלבום, קצת קשה לי להתייחס לכל שיר בנפרד היות והכל מהווה עבורי יחידה אחת שלמה, כבר מהתחלת הדרך שלנו החלטנו שלא נהיה להקת מטאל רגילה ולא נכתוב על המוות ועל שדים וכל השטויות האלו, לא נתעסק בקלישאות אלא נכתוב יותר על החיים עצמם, זה היה הקו שלנו מהתחלת הדרך, הפעם אחרי 20 שנה התעסקתי יותר במוות, באבל, בכאב של אובדן, למעשה לראשונה בקריירה שלנו (מממם... ומה עם Alone מהאלבום הראשון למשל? העורך י.ש)
לקחתי השראה משירה סקנדינבית שעוסקת במוות, קראתי הרבה ספרים על הנושא בתקופה שכתבתי את המילים, זה נתן לי כיוון, הצורה שהם תופסים את המוות ואת החיים קסמה לי, משהו בזה דיבר אלי, אני אתאיסט, לא מאמין בגלגול נשמות וחיים אחרי המוות, אנשים מנסים בחייהם לאחוז במה שממלא אותם, עבודה או משפחה או מוסיקה, וזה לא קל, הפעם לקחתי את הצד השני, הצד של מה קורה כשהכל נגמר ואיך מתמודדים מול השאלה והידיעה שיום אחד לא נחיה עוד.

מצחיק, ענית כאן בערך על השאלות הבאות שרציתי לשאול...
זה באמת היה תהליך מאד מיוחד בשבילי, אני שמח עם התוצאה ולמעשה זה נושא וצורת כתיבה שהיא מאד חדשה לי.

מה לדעתך החותמת העיקרית של הלהקה שלך עד היום?
זה ששמרנו את האינטגריטי שלנו בהתמדה ובאדיקות, אני מאד גאה בזה, רק ששת חברי הלהקה מחליטים מה טוב עבורנו, אין גורמים חיצוניים שמתערבים לנו בעשייה ובהחלטות, אנחנו גוף מאד עצמאי בכל מובן, מחליטים לבד מה טוב לנו, אנחנו לא מחפשים להיות עבדים של התעשייה או של חברת התקליטים או של הקהל, וזה עובד לנו טוב, אנשים אוהבים את הקו שלנו, גם כשהתנסו בסאונדים שונים באלבומים קודמים, זה תמיד היה אנחנו לחלוטין.

מה עוד השארתם עמכם מתחילת הדרך?
את עצם קיומינו.. ברצינות, זה עוגן בחיים שלנו, זה תמיד שם, זו משענת, זה שם בכל מצב, החברים, המוסיקה, זה מייצב לנו את החיים, מיישר אותי, בלי זה אני לא יודע איך הייתי מתמודד עם דברים, זו היציבות בחיים שלי.
זה משהו שאתה לא שם לב אליו כשהלהקה מתחילה בשנים הראשונות, אבל עם השנים זה נהיה יותר ויותר חשוב, השלם שווה יותר מסכום חלקיו, הלהקה והעוצמה שלה בחיים שלנו היא דבר יותר גדול מכל אחד מאיתנו בנפרד.

ומה מוסיקלית? למה אתם מקשיבים כיום?
המון דברים, אנחנו אנשים עם טעם פתוח למוסיקה, זה בא מכל הכיוונים, המון השפעות, המון להקות שאנחנו אוהבים, אני מקווה שנוכל להצטרף לפסטיבל גדול בקרוב כדי להגיע עם הלהקה לעוד קהל, שמעתי הרבה על הפסטיבלים האלו, אוזפסט וכדומה, גם דברים רעים אם להיות כנה לחלוטין אבל גם דברים טובים, הייתי שמח לקחת בזה חלק ולנגן שם.

עם איזה להקה היית רוצה לצאת לסיבוב הופעות? מה החלום?
תראי, Rush היא הלהקה שאני הכי אוהב, אבל לא הייתי רוצה לצאת אתם לסיבוב הופעות, הייתי מעדיף לנסוע באוטובוס שלהם ופשוט לצפות בהם מנגנים כל ערב..

באיזו דרך לדעתך השינוי שחל עליכם מתבטא?
לדעתי התפתחנו, חידדנו את הסאונד והנגינה שלנו עם השנים, תמיד אתה רוצה לכתוב את האלבום המושלם, מילולית, לחנים, נגינה וסאונד, אבל זה מאד קשה ואתה לומד להשלים עם זה, זה תהליך לא קל עבורי כבנאדם שמייחס המון חשיבות ורצינות ליצירה שלו, אני חושב שהגענו די קרוב להכי טוב שרצינו, אולי נצליח לעקוף את זה באלבום הבא אבל כרגע לדעתי הגענו לשיא היצירה שלנו, למדנו הרבה מאד במהלך הקריירה, Projector היה אלבום שונה, גם Haven היה שונה, חזרנו לשורשים שלנו יותר בצורה מודרנית עם הזמן והשנים, אתה מתפתח ומתנסה, זה תהליך טבעי, אני חושב בכנות שהגענו פה לאיזה פיק של יצירה שמאד שאפתי אליו מזה שנים, אני מאד שלם עם האלבום.

לפני שאתה הולך לתת בראש על הבמה, שאלה אחרונה קצת משעשעת, ביום מותך שהלוואי ויהיה בעוד מאות שנים ולא יקרה לעולם.. איזה טקסט היית רוצה שיכתבו על המצבה? משהו שמסמל אותך
(....צוחק) ברור לא? I Did It My Way !!

ARALLU

כולם מדברים על שלום הם מדברים על מלחמה

לראשונה בהסטוריה של הלהקה חברי ההרכב מדברים.

שאלות למוטי Butchered דניאל: סולן /בסיסט ומנהיג הלהקה:

אתה Arallu, אתה מקים, מנהיג, איש החזון וכותב החומר של הלהקה מיום הקמתה, עד כה רק אתה היית מתראיין לתקשורת, מדוע עכשיו החלטת שכולם ידברו?

תיראה מאז הקמתה של הלהקה עניתי על מאות ראיונות למגזינים מכל העולם. השאלות חוזרות על עצמן כגון: מתי הלהקה קמה? מה המסר העיקרי שלה? ועוד....
אף פעם לא נשלח אלי ראיון ומנעתי מחברי הלהקה להשיב, פשוט הראיונות היו יותר מיועדים אלי כי אני מקים הלהקה וכל הקונספט של ARALLU נכתב על ידי.
בלי שום קשר היו מספר ראיונות, אומנם מצומצמים שגם אבי הגיטריסט הראשון של ההרכב וכמובן יונתן המתופף שנמצא בARALLU למעלה משמונה שנים ענו.
את הראיונות לא אני כותב, אבל לרוב השאלות שנשאלו בעבר התשובות היו אצלי. הפעם השאלות כוונו כלפי שאר הנגנים בלהקה וחבל שלא עשו את זה כבר מזמן.

אתה מרגיש שכיום Arallu יותר להקה מבעבר במובן ה"להקתי" של המילה, כשהתחלת זה היה לגמרי לבד, עשית הכל לבד, איך אתה משווה את התקופות וצורת העבודה?

את הלהקה תמיד אני דחפתי וגם היום אני זה שדוחף, אבל היום אני מרגיש יותר מבעבר שנעשתה חלוקת תפקידים וכל אחד לוקח על עצמו את התחום שהוא טוב בו יותר ויש שיתוף פעולה בין חברי הלהקה מה שבעבר לא היה. בעבר פשוט היו החלטות שלי וחוסר יוזמה של הנגנים והיה נוח לכולם ככה. היום אני הרבה יותר עסוק מהתקופה ש ARALLU הוקמה בשנת 1997 ואני שמח שיש עוד ידיים בלהקה שעושות דברים.

Arallu אחרי שני DVD וארבעה אלבומים היא להקה שפונה לדעתך יותר כלפי חוץ מכלפי פנים? אתה מרגיש שבחו"ל אנשים מבינים אתכם יותר טוב מאשר בישראל? למה לדעתך?

פשוט כן. משום מה, זה דבר שאף פעם לא הבנתי אותו, הרבה יותר אנשים מחוץ לישראל מתחברים עם המוסיקה והמסר של ARALLU מאשר הישראלים וזה ממש מוזר לי.
הרי רוב רובו של המסר נכתב על שורשי המזרח התיכון, על המיתולוגיה המסופוטמית, ובכלל מלחמות ישראל. אומנם אני לא מאמין ולא עומד מאחורי שום דת אבל אני חושב שאנחנו עם חזק,עם כעם, לוחמני ועומד על שלו, ואני לא חושב ששום מדינה הייתה עומדת באתגרים שניצבים מולנו כל פעם מחדש.
וזה ממש מוזר שיותר אנשים מחוץ לארץ מתחברים למסר כזה מהישראלים.

הופעתם בשנים האחרונות עם Mayhem ועם Behemoth בישראל, איך אתה מסתכל היום על ההופעות האלו? חוויות מיוחדות? סיפורים מאחורי הקלעים?

אלו היו חוויות מאוד טובות יותר מייהם מאשר בהמות. אני באופן אישי מתחבר למוסיקה של מייהם יותר משל בהמות, אבל בהמות נוגעים המון בדברים שגם אני כותב עליהם,לכן החיבור הזה בין שתי הלהקות פשוט מושלם.
אני לא נוהג להתחבר ולדובב אומנים, במיוחד שהם מתחום המטאל הקיצוני שחושבים שהם גדולים יותר מקוסמוס. הלהקות האלו הן להקות שמגיל קטן רציתי לראות בהופעה אז להופיע איתם זה היה תענוג. אבל ברגע שהרחתי שהם עסוקים בעצמם ורק בעצמם לא ממש ניסיתי להתחבר. העדפתי לא להכנס לסירחון, להתעצבן ולהתאכזב. יש כאלו שיגידו שאנחנו פריירים זה יכל לקדם אותנו, אבל אני לא ממש מתלהב מזה, אני לא מרגיש חרטה - הם היו בצד שלהם אנחנו במקומנו הקטן והצנוע הופענו,סיימנו וירדנו לראות אותם ושם זה נגמר.

המצב הפוליטי היום הוא מאד נפיץ, לא רחוק מגל הטרור ששטף את הארץ בתקופת אלבומכם השני Satanic War In Jerusalem, מה דעתך על העניין כמי שגר בלב העיר הזו מאז ומתמיד?

אנחנו רחוקים מאוד מגל הטרור שהיה כאן ב 2001-2002 . אני גם לא חושב שנחזור לזה.
אני חושב שהצד השני הבין שאנחנו לא מתכוונים לוותר על מקומנו, אז גם כשמנסים להסית ויש ניסיון של המנהיגים שלהם לגרום להם לקום ולהלחם הם יודעים שזה יעלה להם ביוקר.
אבל גם אם המצב ידרדר ונגיע למצב של 2002 אני חושב שנעמוד בזה איתנים ונצא מנצחים כמו שאמרתי מקודם אנחנו עם חזק ונעמוד בכל האתגרים שיציבו מולנו.

שאלות לגל Pixel כהן: גיטריסט הלהקה.

הצטרפת ל Arallu לאחר שעבדת בעבר בלהקת Lehavoth שאמנם התחילה כלהקת בלאק מטאל אך עברה שינוי ל Death Metal ועבדה באופן דינמי כלהקה וזכתה להרבה הצלחה בתוך ישראל, איך אתה משווה את צורות העבודה?

יש הרבה הבדלים בין צורות העבודה. בכל הרכב שניגנתי בו היתה צורת עבודה שונה, וגם בתוך ההרכב זה משתנה מתקופה לתקופה. בסופו של דבר מדובר בצוות, ובכל צוות יש כימיה שונה ומוקד כח שונה.
אני חושב שההבדל הגדול בין ARALLU ל LEHAVOTH מבחינתי הוא שב ARALLU, באתי ללהקה קיימת כבר עם 4 אלבומים מאחוריה וסגנון מוגדר. בLEHAVOTH הייתי מההתחלה והלהקה התפתחה תוך כדי שאני התפתחתי. מה שדומה הוא, ששני ההרכבים נורא נאמנים לאמת שלהם, שניהם מנגנים סגנון קיצוני וכל השיקולים וההחלטות בלהקה בכל תחום, אפילו ברמת הפקה והקלטה ופרסום קודם כל משרתים את הרעיון מאחורי הלהקה, ורק אחר כך את שאר הדברים. ההצלחה היא לא המניע, לפחות לא לגבי. ברור שזה כיף שבאים הרבה להופעות ושיש תומכים, אבל זה גלגל. יום אחד אתה למעלה, כמה שנים אחרי זה אתה למטה, וכמה שנים אחרי זה אתה עוד פעם למעלה. בסופו של יום, אתה נשאר עם המוסיקה שיצרת ועם החוויות, ואלה הם כמו קעקועים, הם לנצח.
90% ממה שלהקה עושה זה חזרות או כתיבה. אם אתה לא נהנה מזה, אם אתה לא אוהב את האנשים שאתה עושה איתם את זה, אז זה ממש לא שווה.
בכל מה שקשור לARALLU ו LEHAVOTH, וגם שאר ההרכבים שלי, למרות הקשיים, אני נהנה מכל רגע.

מה הדליק אותך ברעיון להצטרף ל Arallu? איך מתבטא החיבור שלך עם מוטי בלהקה?

מוטי ואני מאותו דור, אנחנו באותו הגיל, וגדלנו באותה תקופה, אמנם מוטי בירושלים ואני בצפון, אבל יש לנו רקע דומה במטאל, לא בהכרח אותו טעם מוסיקלי אחד לאחד, אבל בהחלט את אותו היחס למטאל קיצוני ולעבודה בלהקה.
את ARALLU אהבתי מהרגע הראשון ששמעתי את הדמו ב99.
כמו שהזכרת, LEHAVOTH עשתה עד אותה תקופה בלאק מטאל, אבל בלאק מטאל שהיה מושפע מהבלאק המלודי של הלהקות החדשות שהיו אז - DISSECTION, SATYRICON, SIGH, EMPEROR וכו.
זה היה חדש לי כל הסגנון הזה. כי אני גדלתי על דת' מטאל אמריקאי של תחילת שנות ה-90 DEICIDE, CANNIBAL CORPSE, MALEVOLENT CREATION, IMMOLATION וכו'. וב99, שהשתחררתי מהצבא, ניגנתי בחדר שלי ופתאום יצאו לי ריפים של דת' מטאל ברוטאלי, וזה הרגיש לי כל כך נכון, כאילו חזרתי הביתה. כבר לא היה בא לי לנגן את הבלאק המלודי. אז שינינו את הסגנון והחלפנו נגנים, שאחד מהם היה מוטי שבא לנגן בס. והוא השמיע לי את הדמו של ARALLU. כששמעתי את הדמו לראשונה, זה היה רצחני, ברוטאלי, לא כמו הבלאק מטאל המלודי, וזה כל כך התאים לי, זה הסתדר לי עם תפיסת המוסיקה שלי בתקופה ההיא. היה בזה את שלושת האלמנטים שהכי עושים לי את זה במטאל - זה היה קיצוני, אותנטי (אמין), ומקורי.
ואלה אלמנטים שקיימים בARALLU עד היום ובגלל זה נשארתי תומך בלהקה לאורך השנים וגם בגלל זה שמחתי להצטרף.
בנוסף גם אני אוהב את החברה בלהקה וכיף לי לנגן איתם, יש פה חברות שהיא מעבר לנגינה.

האם אתה מהווה כיום גם גוף יוצר בלהקה ואם כן, מה הכיוון אותו לוקחת Arallu באלבום הבא? מה יש לך לספר על החומר החדש?

לאורך השנים, תמיד חשבתי שב ARALLU יש המון פוטנציאל אומנותי, שהרעיון מאחורי ההרכב מעולה ושיש המון מיץ שאפשר לסחוט מהפרי הזה. ואחת הסיבות שנורא שמחתי להצטרף היא שאני יכול להיות חלק מהדבר הזה, לממש את הרעיונות שיש לי בראש ל ARALLU.
אבל צריך להיזהר עם זה, אני באתי להרכב קיים שכבר יש לו זהות וסאונד והיסטוריה, והכוונה שלי היא לא לשנות אותו, הכוונה היא להתמזג איתו, להוסיף את התבלין שלי. וזה בהחלט מאתגר אותי.
הכתיבה לאלבום הבא היא רק בתחילת דרכה, אז כל מה שאני אגיד יכול עוד להשתנות, וגם בסופו של יום הכל צריך לקבל את ברכת הדרך של הלהקה, במיוחד החברה הוותיקים ממני בהרכב.
הכיוון שלי הוא להקצין את הכל. האלמנטים הבסיסים הקיימים במוסיקה של ARALLU הם בלאק מטאל, ת'ראש, ומוסיקה ערבית. אני רוצה שהבלאק יהיה יותר ברברי, יותר רצחני, את הת'ראש יותר אגרסיבי, ואת המוסיקה ערבית יותר עמוקה, אווירתית, לחקור יותר מקצבים וסאונדים.
אני רוצה שהאלבום הבא של הלהקה יהיה ה BENEATH THE REMAINS של ARALLU. שייקח את ההרכב צעד גדול ואגרסיבי קדימה בכיוון שהוא צועד כבר. זה מה שיפה בהרכב, כל אלבום שונה קצת מהקודמים. למשל, ב WAR ON THE WAILING WALL, הגיטרות ממש מטאליות, והמקצבים הם מה שנותן את הטאץ' הערבי. לעומת זאת, ב DESERT BATTLES הגיטרות מנגנות גם מלודיות ערביות ובנוסף יש את הפרקשנס ואת העוד שמוסיפים עומק.
באלבום הבא הייתי משלב את שתי הצורות כתיבה בנוסף ועוד סוגי

כתיבה חדשים.

Arallu היא להקה עם ראייה חברתית ופוליטית נוקבת, מה הרקע שלך בעניין ואילו מסרים ותכנים מאלבומי הלהקה הכי נגעו בך מבחינת הרעיון?
אין לי רקע פוליטיראקטיביסטי. אני גדלתי בבית ציוני, בן למשפחה של חקלאים, ואני מאמין ברעיון של מגל וחרב. מאמין בלגדל, ליצור, לפתח, לבנות, להתקדם, ולהיות מסוגל לשמור על זה. מגדיר את עצמי ציוני, אני משרת במילואים כלוחם קרבי, יש לי בית, ומשפחה, וחברה, ומדינה, וכלבים, ולהקות, ואני מאמין שאדם צריך להגן על מה שיש לו, שכולנו מאותו הכפר ושאנחנו צריכים לדאוג אחד לשני. אני מאמין בשיווין חובות וזכויות לכל האזרחים, בהפרדת דת ומדינה,ובמדינה סוציאלית בצורה כזאת או אחרת.

הטקסטים של ARALLU, כמו המוסיקה, הם שילוב. חלקם עוסקים במיתולוגיה מסופוטמית כמשל למלחמות של ימינו, וחלקם מדברים בצורה יותר ישירה על המלחמות האלה שמתנהלות מסביבנו, וחלקם אישיים. אני חושב שזה מה שהופך את ההרכב לאותנטי. אנחנו שרים על מה שסביבנו, על החיים שלנו.
וזה בעיני לא קשור לשמאל או ימין פוליטי, למרות שלכל אחד בלהקה יש הדעות שלו, כשהטילים עפים והמחבלים מתפוצצים הם לא מפרידים בין שמאל לימין. וכמובן שיש את כל עניין הדת.
ARALLU להקה אנטי-דתית. המסר החברתי פוליטי שאמרת הוא בעצם נגד הדתות בטענה שאלו יוצרות מלחמות באופן כללי ובאופן יותר ספציפי, את המלחמות שבאזורינו על הגלובוס.
אני מתחבר לזה. אין לי דבר נגד אמונה, או מסורת. אני נגד דתות כממסד, בייחוד כזה שהוא מסיונרי או כפייתי, ושדוגל בשליטה הירכית על ידי הפחדה ובורות. ובמדינה שלנו, ובמדינות מסביב, יש הרבה מזה, ואני בהחלט חושב שהשפויים צריכים ללחום את מלחמתם, וקיומה של להקה כמו ARALLU בהקשר הזה הוא חשוב מאוד בעיני.
הדת היא הדלק שמניע את המנוע של המלחמה באותו האופן שכסף מניע את המנוע של הקפיטליזם.
אז בכל מה שקשור למלחמה בדתות -"לא לשלום, כן למלחמה" (-:

שאלות לסרגיי "מטאלהארט" נמיצניצר: גיטריסט הלהקה:

אתה מגיע מרקע של נגינה בלהקת Progressive Metal והאבי מטאל מסורתי, מה הביא אותך להצטרף ל Arallu ומה חשבת ברגע הראשון שההצעה נחה על שולחנך?
האמת שההצטרפות שלי ללהקה הפתיעה רבים, כנראה מהסיבה שמכירים אותי לפי עיסוקיי בלהקות בעלות גוון מלודי (-DESERT, EX THE AFTERLIFE). עובדה זו מטעה רבים כי אני מסוג המטאליסטים ששומע כמעט כל סגנון מטאל קיים עלי אדמות ואני פתוח לסגנונות גם כמוסיקאי. למרות היותי נגן בלהקות מלודיות, תמיד הבאתי לשם את הצד האגרסיבי של המטאל ולכן לא חשבתי פעמיים. אני מכיר את החומר של Arallu עוד מימי סקירת האלבום הראשון שלהם במטאל האמר ישראל (ז"ל) וכבר אז אהבתי מה שהם עשו. מה שקנה אותי סופית זה כשמוטי אמר לי שהוא מחפש חבר ללהקה ולא נגן סשן.

האם בעקבות הרקע שלך נשמע בחומר החדש של Arallu נגיעות יותר דומיננטיות של מטאל מסורתי והאבי מטאל? איך הסטייל שלך משתלב בחומר החדש שנכתב בימים אלו?
די ברור שזה מצב בלתי נמנע שאני אביא איתי לשירי Arallu את ה"טאץ'" ואת ה"FEEL" שלי, רק שכרגע זה מסתכם רק בזה. עדיין הבסיס של השירים נכתב ע"י מוטי שהוא ה"מוח" מאחורי כל מה שאתם שומעים ושאר חברי ההרכב מוסיפים את הדברים שלהם מסביב ונכון להיום המצב הזה מקובל על כולם. על כל פנים, גם אם אני אגיע לחזרה עם ריף משלי - הוא לא יפסל אלא יקבל יחס ואם זה מקובל על כולם אז זה יכנס לחומר. אפשר להגיד שהמצב בהרכב די השתנה מפרוייקט של מוטי בלבד עם נגני סשן ללהקה לכל דבר.

אתה ממוצא רוסי והתמלילים של Arallu מאד מחוברים למציאות ולהווי הישראלי, מעניינת אותי נקודת המבט שלך כאחד שחי כאן הרבה שנים ומגדל כאן משפחה אך השורשים שלך הם ברוסיה, למציאות בצורה בה היא משתקפת בחומרים ובמילים של Arallu?
איך שאני רואה את הדברים, לא משנה מאיזה מוצא אתה ומאיפה באת - אפשר בקלות להזדהות עם המסרים שיש בשירים של Arallu, יתרה מכך, אסור לקחת את התכנים האלה במובן ישיר כי רובם בנויים על סוג של מטאפורות. אני אישית די בעמדה של מוטי מבחינת התנגדות מול ממסד הדתי. אני רוצה להבהיר את הנקודה, אני אתאיסט ומצד שני לא מפריע לי שמישהו מאמין ביהדות, איסלאם, נצרות וכו'. מבחינתי כל דת על סוגיה נולדה על מנת לתרץ ולהצדיק התנהגות ופעולות של בני אנוש וזה לא מפריע לי כי אני חי לפי עקרון של "חיה ותן לחיות". מתי זה מקומם אותי? כשמכתיבים לי איך להיות ולאן אני צריך להשתייך ובפן הזה אני מאוד מזדהה עם תכנים של Arallu וזה ללא קשר למוצא שלי. לצורך העניין, אחרי 15 שנים שאני כאן, כמעט ואת אף אחד כבר לא מעניין מאיפה באתי.

במה שונה והאם שונה לדעתך חווית ההופעה עם Arallu על הבמה מההופעה עם הרכבי מטאל אחרים?
ההבדל העיקרי הוא שהופעה של Arallu בנויה ברובה על חומר שבא לכסח את הצורה ואני בעד זה J למרות שאני עסוק בכמה הרכבים כרגע, אני עדיין עובד לפי עקרון של כימיה מוחלטת עם חברי להקה כי רק בעזרת זה ההופעה תהיה מושלמת.

שאלות ליונתן דושניצקי - מתופף הלהקה.

אתה כבר כמעט תשע שנים ב Arallu, הרבה פעמים אמרת ש Arallu שונה מכל להקת מטאל אחרת, שהיא נותנת עניין שאין בנמצא במקומות אחרים, פרט את כוונתך
נתחיל בזה שעוד לפני שנכנסתי ללהקה, הייתי בשתי ההופעות הראשונות שלה,וגם היו לי את שני האלבומים הראשונים שלה, והייתי מאוד קרוב לניר המתופף, וזאב המפיק.אני מאוד אוהב טראש של שנות ה80 והתשעים,ואני גם תמיד מאוד אהבתי מוזיקה מזרחית.ובאראלו יש את שניהם,ויש עוד הרבה יותר מזה,יש כאן משהו מאוד ברור,זאת לא להקה שמשנה סגנון פה ושם ולא יודעים מה נסגר איתם. זה תמיד אותו דבר. ויש עוד להקות שמנגנות מה שנקרא "מטאל מזרחי" אבל כל להקה מנגנת משו שלא דומה לשניה. אראלו הם היחידים שפסיכים, היחידים שמשוגעים באמת.
מוטי משוגע, ג'ניב פסיכי, גל וסרגיי שני מכונות על הגיטרה. הם בהחלט מה שהיה חסר ללהקה עם השנים ועכשיו אני באמת מרגיש שההרכב מגובש יותר מתמיד.

אתה מנגן בנוסף לתופים באלבומי הלהקה ובהופעותיה גם על שלל כלי נגינה ערביים כגון עוד, סאז, וכדומה, ספר לי על הכלים עצמם, מה החיבור שלך והמשיכה שלך אליהם ואיך נולד הרעיון?
תמיד מאוד אהבתי מוזיקה מזרחית, אני מבין גם את ההומור שבזה,אבל שלוקחים את המוזיקה המזרחית והים תיכונית, ומחפשים את ההיסטוריה שלה,מבינים שיש עולם ענק ומדהים של מוזיקה ערבית. אני זוכר שהייתי והולך וקונה אלבומים של אבי ביטר, עופר לוי, אלון חסון וכל אלו, תמיד בעטיפה מאחורה היה כתוב שהלחן הוא טורקי. אז אני החלטתי לחפש את אותם שירים, אבל את המקוריים, וככה נחשפתי לאומנים טורקיים ענקיים כמו"איברהים טטליסס, אורחן גנג'ביי, אברו גונדש ועוד...
אני ממש בימים אלו מסיים ללמוד לאחר 4 שנים בבית ספר רימון,שם למדתי מוזיקה הודית וערבית, הייתי 4 שנים בתזמורת המזרחית של רימון ושם ניגנתי על כלי הקשה,עוד וסיטאר.וכמובן שלמדתי את כל התיאוריה שמסביב בנוגע לעולם המאקאמים (עולם הסולמות הערביים) ובקשר למקצבים שלפעמים מסובכים מאוד.
יש לי אוסף נכבד של כלי נגינה ערביים ואני מנגן על כולם,ובהקלטות של האלבום האחרון, הכנסתי עוד, קאנון, חליל בדואי (נאיי) ועודו וגטם

שהם כלי מחרסינה.
לאלבום הבא אני יכניס גם סיטאר וטאבלות וכינורות ערביים ויהיו מקצבים חדשים ומעניינים ואפילו יהיו לנו רבעיי טונים שלא היה קיים במטאל אף פעם.

מתופף מטאל סטנדרטי מתאמן בבית עם Slayer ועם Vader על "לטחון דאבלים" ומהירויות, על מה מתאמן מתופף שמנגן גם מטאל וגם מקצבים ערביים מזרחיים? יש מתופפים בתחום הזה שלמדת מהם או שהכל בעצמך?
יש לי בס10 שנים האחרונות את המורה הכי מדהים בעולם - ניר נקב, שיש בו הכל. דת' ובלאק מטאל, מוזיקה ערבית והודית,וכמובן גם מוזיקה אלקטרונית.
נתחיל בזה שכשנכנסתי לאראלו, חיקיתי או לפחות ניסיתי לחקות את מה שניר נקב עשה. אבל כמובן עם השנים התחלתי לקחת את המקצבים האלו קצת יותר לתוך תוכי,למדתי את שמותיהם ומאילו ארצות הם הגיעו, ותכנתי אותם בבית. אם זה מלפוף, מקסום, איוב, או סמעיי (שבטח לא אומר כלום לאף אחד)
אבל יש את זה לכל אחד. רוסי שעולה לארץ מקבל איתו ביחד תעודת זהות,מנת פלאפל, ו"טום טק טק טום טק"......

מה הייעוד של Arallu לדעתך מבחינת העתיד? לאן היית רוצה שהלהקה תגיע?
לדעתי אראלו צריכים להמשיך כמו שהם,עם האמת,עם המוזיקה,ורק לנסות להגיע לעוד קהל.. הייתי מכניס קצת יותר אומנות למוזיקה וזה מה שאני רוצה לעשות,אבל אסור לוותר או להוריד מהגריינדים ומהטירוף שקורה שם. אבל אסור להפסיק. הוצאנו כבר 4 אלבומים,ושני דיוידים, ככל שנמשיך רק נעלה ונעלה

שאלות ליניב "Janiv" זאדה - פרקשניסט ההרכב:

אתה לא מגיע ללהקה מרקע של מטאל, הייתי אצלך בבית וחוץ מ Arallu אין לך אלבום מטאל אחד, מצד שני החיבור שלך עם הלהקה הוא חזק מאד גם במובן המוסיקלי וגם במובן החברי, אז בוא תציג את עצמך ואת כל העניין, בן כמה אתה? מה ניגנת בעבר?
אני מנגן כבר למעלה מעשור על מגוון רחב של כלי הקשה. רוב הנגינה היא בבית ומידי פעם אני פוגש אנשים מאוד מיוחדים שהקשר שנוצר בינינו הוא מאוד חזק וזה מאפשר לי לנגן איתם וליצור חיבור חזק מבחינה מוסיקאלי וחברית. אני בן 33 לומד הוראה ועובד עם נוער וגם שם אני משלב את המוסיקה על כל צורותיה בכל מיני דרכים וגם שם אחד הדברים החשובים לי הוא הקשר האישי.

איך עלה הרעיון שתצטרף ללהקה?
לפני כמה שנים בטיול למזרח פגשתי את מוטי והחיבור היה מידי, שמחתי לטייל איתו ולהכיר אדם ויוצר יוצא מהכלל, לאחר החזרה לארץ באתי לראות מספר הופעות, הקלטתי כלי הקשה לאלבום השלישי, התארחתי בהופעה אחת ומשם הדרך הייתה ברורה, יש חיבור, יש חברות, יש הבנה מוסיקאלית, יש עניין משותף והתוצאה באה על הבמה ומחוץ לבמה. במהלך הזמן הכרתי את יתר חברי הלהקה בעבר ובהווה ואני חייב לציין שעם כולם נוצר אותו קשר ואותו חיבור.

כיום יש לך גם אולפן בו אתה מקליט סקיצות להרבה חברים מלהקות מטאל, האם זה קירב אותך למוסיקה או שאתה דווקא מעדיף להיות מרוחק כדי לשמור על אי השפעה מאף להקה ולהביא את הקטע שלך בצורה הכי טהורה?
כנגן חשוב לי להביא את עצמי ואת האמירות שלי האישיות והמוסיקליות וב Arallu הן מתקבלות בברכה.
כנגן כלי הקשה אני חשוף להרבה סוגים שונים של מוסיקה וגם למטאל אבל בלהקה הזו יש משהו שונה ואחר שיוצר אצלי המון חשק להיות שותף. השילוב של המוסיקה באלמנטים מזרחיים הוא מקסים ובאמת מאפשר לי כנגן להוסיף ולהיות חלק מהשיר ומההופעה, גם בשיר שבו אני מנגן רק 20 שניות מהשיר ה 20 שניות האלה לא יהיו אותו דבר בלי האמירה של הדרבוקה, דג'מבה ריק או פעמונים וזה כל היופי.
כאחד שלא הכיר מטאל, ההצטרפות ל Arallu היא בהחלט קפיצה למים עמוקים, איך בעיניים שלך עוברת חווית ההופעה על הבמה עם הרכב אקסטרים מטאל?
כמו בכל שיר שמתנגן ולא משנה הסגנון מה שיוצר את היופי בשיר זה הדו שיח בין הנגנים והכלים. ולמרות ש Arallu זה הרכב אקסטרים מטאל עדיין יש מלא מקום לדו שיח נכון ופורה וזה אכן קורה גם בהקלטות וגם בהופעה.
השאלה היחידה שאני לפעמים שואל את עצמי היא למה לא דרום אמריקה??

TRIDENT

WORLD DESTRUCTION

הכח העולה משבדיה

ראיון עם הגיטריסט: אלכסנדר פרידן

Trident הלהקה שלכם תפסה אותי ממש בהפתעה ואני חייב לציין שהתאהבתי משמיעה ראשונה עוד משירי הדמו, כמה זמן עבדתם ביחד עד שהגעתם לאלבום החדש? איך נוצר החיבור עם חברת התקליטים Regain? האם זה נבע מכך ששניים מכם מנגנים גם ב Necrophobic החתומה שם?
כפי שאתה יודע יוהן נורמן הגיטריסט שלנו היה אחד היוצרים העיקריים ב Dissection בתקופת השיא ולאחר מכן בלהקת Soulreaper, הוא התרחק מהסצינה באזור סוף הניינטיז ולפני שנה בערך פגשתי אותו בבר בגוטנברג, השיחה בינינו הביאה לדיבור על הרכב משותף ודמיון רב בהשקפה על הסגנון, מה שהוביל לשירים הראשונים של Trident.
לא היה ברור בהתחלה מי יהיה הסולן, למזלנו טוביאס סידגארט ששר איתי ב Necrophobic אהב את החומרים שהשמענו לו והציע את עצמו, הקלטנו דמו עם 3 שירים שהשמענו לחברת התקליטים והם אהבו מאד על הדקה הראשונה והחליטו להחתים אותנו.
הקטע עם Necrophobic בטח לא הזיק היות והם חתומים ב Regain אבל זה לא היה מספיק אם המוסיקה שלנו לא היתה מוצאת חן בעיניהם.

ההקלטה נשמעת מאד משכנעת, עדכנית אך אורגנית, רוויה בקרירות ועצבות אך ברורה מאין כמוה, האם העבודה עם אנדי לה רוק המפיק (Death, King Diamond) נתנה לכם את הסאונד המיוחד שיצא? או שהגעתם אליו עם כיוון ברור?
כולנו מאד בקטע של אולדסקול מטאל ובעיקר Death ו Black מטאל, ורצינו ליצור סאונד שנשמע כמו המוסיקה שאנחנו אוהבים לשמוע בבית, באנו ממוקדים לאולפן.
כולנו אוהבים הפקה גדולה מדי פעם אבל אסור לאבד את הלב והנשמה של השיר, והקשבתי להרבה שירים בחיי שמפוספסים עקב מיקס או מאסטרינג גרוע ולא מתאים, התגעגענו לאלבומים שמשלבים יכולת טכנית עם האווירה של ה Black/Death מטאל של פעם.
ומה שעשינו זה יצרנו בעצמינו אלבום שכל אחד מאיתנו היה קונה לעצמו.
אנדי עצמו לא היה נוכח במאסטרינג אלא היה יותר אחראי על סאונד הגיטרות, אנחנו היינו מאד מעורבים בכל התהליך.

אתם מגיעים משבדיה ומנגנים סגנון שרוב הלהקות שיוצרות אותו קיימות לפחות עשור, הסטייל נשמע כמו שהסגנון היה צריך להשמע לפני שהמטאל השבדי התמסחר והפך לקומוניקטיבי יותר, הייתי אומר שלנגן כזה סטייל כיום זו הצהרה והיא מביאה עמה את הרוח הנכונה של המטאל השבדי שאני ועוד רבים מאד מתגעגעים אליו, איך אתה רואה את התהליך הזה?
אני מבין את הכוונה, מה שאנחנו מנגנים זה איך שאנחנו רוצים וחושבים שהסגנון צריך להשמע, כולנו הקשבנו למוסיקה הזו מאז שהתחלנו לנגן, זה טבעי לחלוטין לנו לנגן סוג כזה של מטאל, אני חושב שהסיבה שאנחנו מנגנים את זה היא לא רק בגלל שאנחנו אוהבים את זה אלא בגלל שאנחנו לא חושבים שיש כיום שום להקה אחרת שמנגנת את הסטייל בצורה הזו כיום.
זה שאנחנו להקה חדשה לא קשור ל"כמה טוב אנחנו מנגנים את הסגנון הזה", לכולנו יש הסטוריה ארוכה של אקסטרים מטאל בלהקה, כך שהלהקה אכן חדשה אבל אנחנו נגנים מנוסים בתחום.
זה סוג של הצהרה אבל אנחנו לא נמסחר את Trident ונעשה ממנה משהו נגיש וקומוניקטיבי, זה לא לכל אוזן, תמיד ננגן את מה שאנחנו אוהבים, ולא מעניין אותי אם ננגן בפאב מול 30 איש או באצטדיון, תמיד ננגן את הסטייל הזה שזה הזהות שלנו.

חשוב לי לומר שלמרות שבאתם מאותה מדינה ואותם שורשים כמו הלהקות Unanimated ו Naglfar, Dissection אתם לא נשמעים דומים להם אלא נשמעים ייחודיים ואהבה שלכם למטאל מוצגת פה בכל ריף ובכל קטע באלבום, אני בטוח שגדלתם על אותו סוג המטאל כמוני, קרי להקות כגון Bathory, Kreator, Morbid Angel, Celtic Frost, Mercyful Fate ועוד,
בוודאי, אנחנו לא רוצים להשמע כמו העתק של הלהקות השבדיות הגדולות, למרות שלסאונד השבדי יש מוטיבים שמזהים אותם מייד, אני חושב שלכל להקה יש את השאיפה לסאונד הייחודי שלה, גדלנו אכן על הלהקות שציינת כמובן ולכן זה בלתי אפשרי לנו להתעלם מהשורשים שלנו, ההפך, אנחנו מחוברים אליהם.
אני מאמין שנביא הרבה קהל של אולדסקול אקסטרים מטאל בגלל האהבה שלנו לסגנון ואתה בהחלט יכול לראות את זה כשאנחנו מנגנים הופעות, אנחנו נותנים את עצמינו לחלוטין על הבמה.

מה קרה עם יוהן נורמן מאז הסוף של Soulreaper ופרישתו מ Dissection? הבחור די נעלם מהסצינה, מה גרם לו לחזור? כמו כן אתה והסולן מנגנים גם ב Necrophobic , למרות שיש שוני בין הלהקות איך אתה מחליט איזה קטע הולך לאיזו להקה? האם היתה אופציה שיוהן יצטרף ל Necrophobic?
יוהן הרגיש שהוא צריך הפסקה מהסצינה, ואכן לקח לכמה שנים, כשפגשתי אותו הוא הרגיש דחף לחזור, דיברנו קצת והקשר בינינו היה טוב מההתחלה, ולכן מאד מהר הקמנו את הלהקה, לא היה רעיון שיוהן יצטרף ל Necrophobic היות ואלו להקות עם כיוון אחר ורציתי לעשות אתו משהו שונה.
מאד פשוט להפריד בין הלהקות כי יוהן כותב את המוסיקה של Trident וסבסטיאן את זו של Necrophobic והם לא מנגנים באותה הלהקה יחד.

אתה מנגן בשתי להקות שמציגות קו מאד ברור, אפל, שטני, ומלא תסכול מהעולם, אני בטוח שהטווח הרגשי שאתה רוצה להעביר באמצעות המוסיקה שלך הוא הרבה יותר רחב, זה נותן לי תחושה של משהו שחוזר על עצמו ומאד מגביל אתכם, אני מרגיש שאם היו לאלבום את אותה המוסיקה בדיוק אבל מילים בסגנון של Covenant של Morbid Angel או Ceremony Of Opposites של Samael אז הוא היה מקבל 10 אצלי ולא רק 9, זה הדבר היחיד שחסר לי, יותר כאב אישי, יותר מציאות כואבת ראליסטית ופחות שטניות, החיים עצמם הרבה יותר מפחידים בעיני מכל שד, אני נתתי את 2 הדוגמאות כדי להעביר לך תחושה של מילים מאד אפלות, אבל עם חותמת אישית ועומק שמאד קיוויתי שתאמצו אצלכם, היות ולמישהו שהנושא השטני לא מדבר אליו מאד קשה למצוא את עצמו בתוך הטקסטים שלכם.
אני מבין, העניין הוא שהמילים שאני כותב הם הדברים שאני מאמין בהם וחוויות מהחיים שלי שהם בעצם מי שאני, אני מרגיש ששתי הלהקות שאני מנגן בהם הן כאלו שאני יכול להתחבר למילים שלהם, אני שונא את מה שהעולם הפך להיות בימינו, ואני שונא את הדתות המאורגנות של העולם, במקום להיות בנאדם חזק שהולך לפי האמונה שלו כל האנשים האלו חיים בשקר, ומתאספים לפגישות ענק כדי להתפלל לאלוהים שאינו קיים כלל, אתה יודע "תעשה א תעשה ב אחרת תישרף בגהינום" וכאלו, לדעתי תעשה מה שאתה רוצה לעשות, ותיצור את הגורל שלך בעצמך, כשאני כותב על השטן אני כותב עליו כמוטיב, אבל זה לא על השטן כדמות אמיתית אלא על השטן שבתוך נפש האדם, זה יותר כהתרסה נגד הדתות בעולם, אנחנו רוצים להיות חלק ממלחמת גוג ומגוג שתעיף את כל הדתות לקיבינימאט, שטניזם בשבילי זה יותר הצהרה של "לכן תזדיינו" כלפי הכפייה הדתית וכל הרע שהדת גורמת בעולם.
יש באלבום שיר שנקרא Stockholm Bloodbath שהמלל בו לא קשור לשטן אלא מדבר על מקרה שקרה במרכז סטוקהולם ב 1520, טבח גדול נערך במשך שלושה ימים ובסביבות מאה איש הועלו על הגיליוטינה, זה מאורע חשוך בהסטוריה של שבדיה ורובינו מסטוקהולם ולכן נגענו בנושא הזה.

הרעיון הוא ש Trident היא להקה בתפקוד מלא או יותר פרויקט עבורכם?
זו להקה בתפקוד מלא, המטרה היא שנוכל להחזיק מעמד כך ולא לעבוד בשום עבודה אחרת. לא משנה איך האלבומים שלנו יתקבלו, אנחנו נעבוד מאד קשה כדי לקחת את Trident לפסגה, אני חושב שמגיע לנו להיות שם.
מכל הביקורות שקיבלנו עד עכשיו היתה רק אחת גרועה וכל השאר מעולות, גם הביקורת הגרועה הזו באה מאיזה עיתונאי אמריקאי שאין לו מושג או אהבה למטאל השבדי אז למי אכפת.

יש סיכוי לראות סיבוב הופעות שלכם עם Unanimated ו Nifelheim כחבילה של Regain? או שאתם מתחילים כעת לבד את ההופעות?
יש סיכוי כזה, בוודאי, נצא לכמה שיותר סיבובי הופעות, מאד רוצים לצאת ולקדם את הלהקה ואת האלבום החדש, גם בפסטיבלים וגם בהופעות.

הרבה מאד השתנה מהימים הראשונים שהתחלנו עם המוסיקה הזאת, כשיוהן עשה את Decameron ואת Satanized והיינו מתכתבים במכתבי כתב יד, לימים אלו בהם הפרומו נעשה בפייסבוק, הלהקה שוכנת במי ספייס והכל דיגיטלי, זה הרס לדעתך את האווירה או שזה פרומו יעיל יותר?
אני חושב שיש לזה שני צדדים, מצד אחד הקאלט נהרס, האווירה של ה"שבט" האמיתי נהרסה, וזה הרגיש ללא ספק יותר אמיתי להחליף קלטות ולחפש תקליטים בחנויות ועכשיו בימינו כל מה שאתה צריך לעשות זה להקליק על כפתור ויש לך את האלבום על המחשב 5 דקות לאחר מכן.
זה מבאס, אישית לדעתי זה מרגיש יותר כייף לשבת עם הערמות של התקליטים, עובר עליהם, מקשיב, ויודע שהשקעתי מלא זמן וכסף ואנרגיה כדי למצוא אותם, מאשר ללחוץ Play על Windows Media Player שלי.
היינו הך לגבי חולצות של להקות, בזמנים שלנו היית צריך ללכת לחנויות ספציפיות שהיו מחתרתיות כדי למצוא את החולצה של הלהקה שאתה אוהב, היום הכל נגיש באינטרנט, להקליק "בחר את הפריט" ויש לך אותו בתיבת הדואר כמה ימים אח"כ, לא כייף...
והצד השני של העניין הוא שזה יותר קל לקדם את הלהקה שלך ולמצוא קהל חדש, לקדם הופעה, לשווק את עצמך, מי ספייס ופייסבוק הם כלים מעולים בשביל זה.

אתם, ולהקות כגון Necrophobic, Nifelheim, Watain, Unanimated ועוד בודדות אוחזות בקרני המזבח של האקסטרים מטאל הסקנדינבי, ואינכם הופכים מסחריים כמו שקרה ל Dark Tranquillity, In Flames ו Soilwork או חולים ברצון להראות רוקסטארים כמו שקרה ל Satyricon, Mayhem, ואימורטל, אתה חושב שזה יוצר דיסוננס בין המקום שבאמת אתם צריכים להיות בו למקום בו אתם כיום, קטנים מהלהקות האלו? אחרי הכל, אתם אלו שמנגנים את הדבר האמיתי.
תודה, כל ההתמסחרות הזו של הסטייל זה דבר בלתי נתפס בעיני, אם אתה בתוך העסק הזה כדי לעשות כסף אז יש לך בעיה רצינית במוח, אני לא יכול להבין את הלהקות האלו שמתאימות את עצמן למוסיקה המודרנית החדשה בשוק, אנחנו עושים את מה שאנחנו אוהבים ולעולם לא נשנה את זה, אני יודע שזו בדיוק הגישה גם בלהקות שציינת יחד אתנו שמחזיקות את הקטע הבלתי מתפשר, החבר'ה האלו ממש כמונו לעולם לא ישנו את עצמם, בלאק מטאל זו דרך לביטוי עצמי ולא דרך להיות רוקסטאר, במקרה של Satyricon אני חושב שזה טראגי ממש, המעריצים הם הסיבה מאחורי ההצלחה שלהם ואין סיבה שהם יתייחסו למעריצים שלהם כמו חרא, גועל נפש בעיני, למרות הכל, לכל הלהקות מגיע את המקום שלהם, הם קיימות כבר הרבה זמן והשפיעו על הרבה הרכבים לטוב ולרע.

אני לא אשאל אותך על ההתאבדות של Jon מ Dissection היות ואני מכיר מקרוב את הסיטואציה, המופע האחרון שלו היה אמור להיות בישראל, 10 ימים לפני ההתאבדות, הוא ביטל בטענה כלשהיא, עשה את המופע היחיד בשבדיה וירה לעצמו בראש, אני מכיר ומודע לכל המידע הפנימי סביב הפעילות של האיש, ה MLO (ארגון קרימינלי שטני שהנ"ל הקים) וכל סיפור המעשה, אבל מה ההשפעה של התאבדות כזו של מוזיקאי מטאל שבדי מהעיר שלך אם בכלל על המקורבים מוסיקלית ועל הסצינה?
אין תגובה, לא רוצה לדבר עליו ועל ה MLO.

זה הראיון הראשון שלך למגזין ישראלי ואני חייב לשאול אם אתה מכיר להקות מטאל ישראליות ומה אתה יודע על המטאל כאן, וכמו כן אותה שאלה לגבי דעתך על nsbm ובלאק מטאל פאשיסטי ימני מאירופה? מה דעתך על ה"תופעה" הזו?
לא אכפת לי מאיפה הבנאדם מגיע, אם אתה עושה מטאל טוב לא משנה מהיכן אתה מגיע, מעולם לא שמעתי על אף להקה מישראל אבל בטוח שיש להקות טובות שם, למה שלא יהיו? אנשים בכל העולם עושים מטאל טוב אז למה לא בישראל?
לגבי nsbm ובלאק מטאל פאשיסטי: אני לא מבין את זה לחלוטין, למה לעזאזל לערבב בלאק מטאל עם פוליטיקה? זה לא אמור ללכת יחד, אותו דבר לגבי להקות מטאל מהשמאל הקיצוני, אני לא מבין את זה, הדעה הפוליטית שלהם לא מעניינת אותי, במיוחד אם היא טיפשית כמו הלהקות האלו שחושבות שהן שיא הרוע, הדעות הטיפשיות האלו לא צריכות להיכנס לתוך המוסיקה.

זה זמן מלחמה

יש אנשים שהכל מגיע להם בקלות, יש אנשים שבמעט מזל ועיתוי מגיעים ליעדם, יש כאלו שמעט עבודה יביאו אותם לשם ויש קבוצה נוספת, כאלו שיגיעו למטרה לאחר מסע מפרך, קשה, כואב וכל דבר יבוא להם עם קושי בדרך, אבל כשהוא יבוא - זה יהיה אמיתי ובכל הכח.
אני חייב לומר: בזמן שלהקות מקומיות השקיעו זמן בקשקשת ברשת, בטיפוח האגו, בלהוציא מדבקות, במייספייס בעיצוב של מיליון דולר (כביכול) השקיעו חברי האלמנה השחורה בדבר אחד: בלהיות להקה. "פאנטום פיין" הוא האלבום השני שלהם (הראשון נשא את שם הלהקה ויצא ב 1997) והוא יוצא לאחר הריון ארוך ולידה קשה, ארוכה, ששיקפה תהליך מדהים שמראה רק דבר אחד: כח רצון, בעצם עוד דבר: אמונה.
ביום שישי של מאי 2010 אירחתי בביתי את חברי ההרכב זולטא (שירה) נאנק (גיטרה) יגל (בס) ואדוש (קלידים) לכמה שעות של שיחה עמוקה על הכל, על החלום שעולה בדם והיה מפרק כמעט כל להקה אחרת שאני מכיר.

"פאנטום פיין" הוא אלבום מצוין, מלא כאב, מפוצץ בעוצמה ומשקף את החיים שלנו כאן בישראל, אלבום מאד ישראלי מבחינת האמירה, מהוקצע עד התו האחרון, נותן בראש, ובכל זאת לחברי האלמנה קשה כאן.
"אנחנו להקה שמאז ומתמיד נאבקת בתעשייה, זה באמת עולה לנו בדם, כל דבר מגיע ב"קשה", אבל הטעם המתוק של אחר כך שווה את זה, אנחנו לא צועקים "מהפכה", אנחנו עושים מהפכה" מספר זולטא, מקים ההרכב בלהט שלא נעלם ולו לרגע, הם במשימה, העין על הכוונת, המטרה: כל מי שאוהב רוק, מכל סוג, כל מי שחי עם כאב בבטן. אני שואל על מאות ההופעות שהלהקה קיימה ברחבי הארץ בשנים האחרונות, בכל חור, בכל עיר, מול כל סוג של קהל, במסגרת פרוייקט "הנוער ינהג אחרת" למחלמה בתאונות הדרכים, פרוייקט שהופק והומצא על ידי הלהקה, ועד להופעות מול קהל מטאליסטים בבארבי ועד קהל של ערסים שבא לראות את קובי פרץ וקיבל את אלמנה שחורה כמופע פותח, הכל הולך.
"זה הכי כייף להופיע מול קהל שכביכול הוא באנטי עליך, יצא לנו להופיע לפני קובי פרץ, לפני להקות מיינסטרים, הפכנו את המקום, הקהל שלהם הוא לוח חלק, לא בא עם דעה לכאן או לכאן, אנחנו באים, מפוצצים, ונותנים את הנשמה והם מרגישים את זה, אם זה בבארבי, או בבאר שבע, הקהל איתנו".
ואם יש דבר שיש בלהקה הזו ובכמויות זו נשמה ענקית, זה ניכר בכל דבר.

"פאנטום פיין" הוא קונספט?
"הושפענו מאלבומי קונספט במובן הרעיוני, מפינק פלויד שהביאו לדעתי את אלבום הקונספט הכי גדול בכל הזמנים" אומר אדוש, "זה ניכר ב"לוחם יקר" וב "אמא" באופן חזק, "הבאנו גם נגיעות חזקות של מטאל עדכני ואגרסיבי" מוסיף זולטא, "כל אחד הביא את ההשפעה שלו, אלמנה שחורה היא לא דיקטטורה, כולנו צריכים להיות שלמים במאה אחוז עם הטקסטים ועם המוסיקה, וכל מה שאנחנו אוהבים לשמוע נכנס, מפינק פלוייד ועד טראש כגון קריאייטור, גלאם, רוק, פאנק, מוסיקה עם אמירה ועם ביצים שבועטת בבטן" אומר יגל (שהגיע לראיון עם חולצה של "הסמיתס" מנגן באלמנה שחורה ונבחר כך לפי זולטא עקב "זה שהוא טראשר, אקסודוס וכאלו, העוצמה שהוא הביא קנתה אותנו").
וכל זה רק יתרון, מה שמאחד זה הכאב ובאלמנה שחורה של 2010 יש הרבה ממנו.
"לא מעניין אותנו לעשות מסחרה מהעסק, לעשות כסף, לכולנו יש את העבודה הרגילה בחיים, הלהקה היא האומנות הטהורה שלנו, המקום בו לא נכנס שיקול כלכלי אלא פשוט מה שאנחנו אוהבים ומה שמציק לנו לכתוב עליו".

תשאל את עצמך אם נשארו כאן ערכים.

והנושאים האלו שאלמנה שחורה כותבים עליהם נוגעים עמוק, אלמנה נוגעת בכאב האמיתי שלנו כאן, אלימות נגד ילדים, אי שפיות, אשפוז בכפייה, מרי חברתי, טראומות מהצבא, אובדן הערכים בארץ, זה מציק להם, זה מציק גם לי, וזה אמיתי, כמה להקות אתם מכירים בישראל כיום מכל הסגנונות ביחד שהמילה "אמיתי" לא גדולה עליהם? כאלו ששמות זין מה יגידו ושרים מצד אחד נגד סמים ומצד שני על קב"ן, על מתנחלים, על אי שפיות, והכל במילים המפורשות, בלי משמעות נסתרת, בלי שתצטרך לפענח, בלי להגיד "חצבים פורחים" ולהתכוון למלחמת לבנון, בלי להגיד את הדברים עם ציפוי קצפת למעלה, אצל אלמנה אין ציפוי ולא תאכלו קצפת, אבל כשבאה להקה כזו ואומרת את האמת בפנים זה גורם לי כמאזין לגחך קצת על רוב אמני הרוק בארץ שמנסים להטביע כל ניצוץ של מסר בתוך ים של טקסטים בנאליים שמזלזלים בשכל של המאזין.
יגל "הכרתי את "דם צפרדע" שמכיל למעשה את כל הקו הטקסטואלי של האלבום בתור השיר הראשון כשהצטרפתי, המלל מייד נגע בי בפנים, חיבר אותי".
אדוש "יש בלהקה הזו אנשים שעשו שירות צבאי קרבי מלא ועדיין עושים מילואים וגם אנשים שלא עשו צבא בכלל, וכולם מוצאים את עצמם כי הכאב והטראומה משותפת לכולנו, גם למי שלחם וגם למי שויתר על הצבא ובמדינה כמו ישראל הוא תמיד ירגיש את זה איפושהוא".

מעבר לגדרות הפחד כמו במסדר של הזיות
הצבא הוא בלי ספק מוטיב שולט כאן "גם מי שעשה צבא וגם מי שלא עשה מכירים את החותמת הזו של המשולש של הצבא ואת ההשלכות והכאב משני הצדדים" מסביר נאנק, "אני מפחד מהמלחמה הבאה, מרגיש שאנחנו לא מוכנים" ובכל זאת "פאנטום פיין" מעביר תחושה חזקה של הלם, של משבר, שיר כמו "הבריחה" ממחיש זאת עד כדי פיצוץ, המתח עולה בהדרגה ומתנפץ כמו הר געש בפזמון, הלם קרב, פחד, ריצת אמוק על סף אובדן, נפש מתפוררת, טירוף מהול בפחד, והכל במוח של ילד בן 21 במדינת ישראל, זה נראה לנו טבעי אבל אם נצא לרגע מהקופסא ונביט בזה בעיניים של מי שלא חי פה, זה הטירוף בהתגלמותו.

וזה יותר מפחיד מכל שיר מטאל על גופות ושלדים, וזה יותר ראלי מכל שיר על בחורות וזיונים ומסיבות, ואלמנה שחורה החלה את דרכה אי שם בשנות השמונים כלהקת גלאם עם כל הטייצים הנלווים.
"אז היינו שונים והיום אנחנו שונים" אומר זולטא, "החיים פה מכריחים אותך לכתוב חומרים מהסוג שהבאנו ב"פאנטום פיין" זה מסמל את נקודת הכאב המקסימלית, וכך אנחנו מרגישים לגבי החיים פה, חברה מתפוררת, אלימות, סמים, שנאה, מלחמות, טירוף, פאנטום פיין".
אדוש: "בכוונה הבאנו את הכתיבה עם מגע של רחוב, כדי לחדד ולהחריף את המסר, לתת את האגרוף לפנים, אבל לתת אותו בגובה העיניים, לדבר לקהל באמת, מלב אל לב".
"אנחנו עולים לבמה כמו חיילים שיוצאים לקרב" מתאר זולטא, "אנחנו עולים להלחם על המסר שלנו, על האמת שלנו, המוסיקה היא כלי הנשק, אני מרגיש כך עד הסוף, בכל הופעה כמו סכין בנשמה, הצעקה נשארת תמיד אמיתית".
ונאנק מוסיף "זו לא הצגה, אנחנו לא מציגים כאן משהו שאינו אמיתי, מה שאנחנו מביאים עם האלבום הזה ועם האנרגיה המטורפת בהופעות שלנו זה אנחנו, זה אחד לאחד המחשבות העניין הכאב והאמירה שלנו".

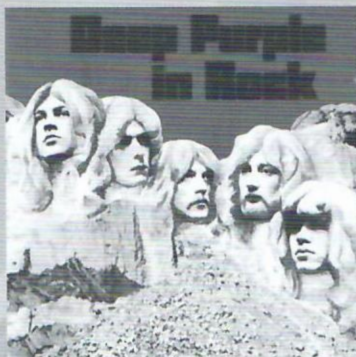
רק שהשמש לא תשקע
אם נותר חוש צדק בתעשיית המוסיקה הישראלית אז האלבום "פאנטום פיין" צריך למכור 50 אלף עותקים ולקרוע את הפלייליסט, היות וצדק וישראל של 2010 הם שני דברים שונים סביר להניח שזה לא מה שיקרה, מה שכן ואני מרשה לעצמי כעורך מגזין לתת פה את המילה שלי בנושא הזה של אלמנה שחורה והאלבום הזה: כל אדם שאוהב רוק ואהב את האלבום יעשה מצווה וישמיע את האלבום לפחות לבנאדם אחד שהוא יודע שהחומרים פה יגעו לו בלב, אותו אחד שימשיך את המסורת הלאה וישמיע אף הוא את "פאנטום פיין" לחבר הכי טעון רגשית שלו, המהפכה יכולה להתחיל מהרחוב, מלמטה, משם זה צריך לעלות, החברה עסוקה מדי בתוך החרא (סליחה אבל הייתי חייב י.ש) שהיא מייצרת מדי יום, הנוער ינהג אחרת, הנוער שאכפת לו שיעביר מאחד לאחד את האלבום החשוב הזה.
יש מצב כבד ש"פאנטום פיין" הוא האלבום הכי חשוב שיצא בעברית מאז האלבום הראשון של החברים של נטשה ב 1989, אבל בעוד הנטאשות עיגלו פינות מהר מאד עם הזרם המרכזי, הצעקה של אלמנה מהדהדת כאן כבר הרבה זמן ותמשיך להדהד, הם יגידו "אלוקינו" כי הם כן מאמינים למרות שהם שרים לקהל שאולי יחשוב שזה לא קול, הם ישירו נגד סמים לקהל שרובו לא הכי אנטי סמים, הם לא יהיו פוליטיקלי קורקט וזה היופי, זה כבר דרגה אחת מעל מוסיקה, זו כבר אמירה אומנותית, יש הבדל גדול, מה ההבדל? ההבדל הזה משאיר אתכם עם Master Of Puppets ועם The Wall גם עוד 20 שנה אבל מה תזכרו מ Children Of Bodom או מ Nightwish בעוד 10 שנים? מי שישמע את "פאנטום פיין" ימקם אותו בכייף ליד "אפר ואבק" ליד הראשון של הנטאשות, ליד "מנועים קדימה" וליד "סיפורים מהקופסא" במדף הארטילריה של הרוק הישראלי, מי שלא ישמע את "פאנטום פיין" יפסיד אלבום ענק.

מאת: אהרון מייקל

חלק ראשון

Deep Purple In Rock (1970)

קיץ -1969 אופוריה בחלל עם הנחיתה ההיסטורית הראשונה של אדם על אדמת הירח, שיא האופוריה ההיפית עם פסטיבל וודסטוק ואופוריה בארצנו שלאחר מלחמת ששת הימים. זו לא הייתה אופוריה עבור שלושה נגנים מולטי-מוכשרים מהאי-הבריטי- דברים היו חייבים להשתנות ובאופן דרסטי...

התאריך 31 למאי 1969 היווה את סיום מסע ההופעות של האלבום השלישי במספר של Deep Purple, עד אז שם של הרכב שמשלב בין מוזיקת רוק סיקסטיזית כולל גרסאות כיסוי לביטלס ושות' למוזיקה קלאסית (בניצוחו של ג'ון לורד ,האורגניסט בעל ההכשרה הקלאסית). להרכב הייתה הצלחה מסוימת בארצות הברית ובכמה מדינות באירופה, עם התעלמות כמעט מוחלטת מהרדיו הביתי-בריטי.
כל זה היה יפה לעבר, כשהגרעין הקשה של הלהקה- הגיטריסט ריצ'י בלאקמור, ג'ון לורד והמתופף איאן פייס, החליט שהעת להעיף מהלהקה את הסולן רוד אוונס
(שנשמע להם מיושן ורומנטיקן מדי) ואת הבאסיסט ניק סימפר (שהיה רוק אנד רולי מדי בסגנון הנגינה שלו) לטובת 'בשר טרי ומרענן' בדמותם של הסולן איאן גילאן והבאסיסט רוג'ר גלובר.
הרענון הגיע בעבודה קשה ותובענית באולפן לונדוני. הפעם, בניצוחו של בלאקמור המורכב והפרפקציוניסט, ההרכב החדש פשוט לא ירד בנגינה מהסף האדום במוניטורים האנלוגיים שבאולפן!
בלי שמאלץ ובלדות דביקות, עם המון דיסטורשן חרוך בגיטרות ואורגן ההמונד- יצרו Deep Purple את האלבום האגרסיבי ביותר שלהם.
כבר עם ההתחלה שלו, בשיר 'Speed King', נשמעים הדי הדיסטורשן של בלאקמור כמו סוס שפורץ לעבר שדה קרב. מילות השיר עושות מחווה מחוייכת לקלאסיקות הרוק אנד רול של שנות ה-50' עליהם גדלו חברי הלהקה(בעיקר ל- Little Richard) לשיר שמביא מוזיקה מתקדמת לעבר שנות ה-70' בדהרה.
השיר הבא, 'Bloodsucker' מציג את הצרחות האגדתיות של איאן גילאן שכל כך השפיע על סולני מטאל בכל הזמנים. השיר עצמו הינו מחאתי, נגד חברת התקליטים שעושה את החיים קשים ללהקה שרוצה לשנות דברים (וגם כמה מוסכמות בדרך)...
הרצועה השלישית באלבום הינה ככל הנראה הדבר הטוב ביותר שכתבה Deep Purple מעודה- כמעט עשר וחצי דקות של שכרון חושים מוזיקלי ווקאלי- 'Child in time'.
כאן התפרסם גילאן בשירת פלאצטו גבוהה מהרגיל, משהו שלא היה קיים עדיין בעולם הרוק עד אז. אי אפשר להישאר אדישים לשירה האגרסיבית הזו, בהמשך תבינו מדוע...
כאן נכנס בלאקמור לפנתיאון של נגני-העלית ברוק, כשסולו הגיטרה שלו נותן לך את ההרגשה שאתה כבר בשיא הלחימה העיקשת בשדה הקרב, כגלדיאטור המוקף בעשרות אויבים ובכוח האדרנלין והחיות שלו הוא פשוט מצליח להתגבר על כולם ולהישאר עומד בגאון.
לא סתם מושמע הסולו במהלך סצנת רדיפה אחרי טורנדו בסרט שובר הקופות 'Twister' מ-1996- האדרנלין שבו סוחף אותך הלאה, אין סיכוי להישאר אדיש מולו!

השיר עצמו מתקשר לדור של הבייבי-בום, כל אותם שנולדו בשנים שלאחר מלחמת העולם השנייה, שצריכים להתכונן ולהיזהר מהריקושטים של המלחמה הבאה- מלחמת וייטנאם שהייתה בשיאה באותה תקופה כשהשאלה למלחמה הקרה. כבר היו שירי מחאה נגד אותם גורמים עד אז, אבל במוזיקה ומסרים עם כזה רצון עז לזעזע ולטלטל מאפטיות- כזה דבר עוד לא היה, אי אפשר להישאר אדישים לה- זה גאוני!!!

'Flight of the rat' נותן הצגת תכלית של וירטואוזיות בין בלאקמור ללורד, כאשר הם עורכים ביניהם מעין מאבק כוחות של סולואים לסירוגין- פעם לורד ופעם בלאקמור.
להקות הפרוגרסיב מטאל השתמשו במוטיב הזה כמעט בלי סוף, בעיקר בשנות ה-90'.

הרצועה הבאה, 'Into the fire', מוכיחה שוב עד כמה יש לאיאן גילאן תרומה מוחצת לגישה הכבדה של האלבום- השירה שלו כאן אגרסיבית וגבוהה מאוד. ריף הגיטרה הראשי בשיר לא היה מבייש בשום אופן את הלהקה האחות של דיפ פרפל לבריאת המטאל- בלאק סבאת' הגדולה והדגולה.

'Living Wreck' מביא את כניסת אורגן המטאל לעולם המוזיקה של ראשית שנות הה70-'. למה מתכוון הכותב? ג'ון לורד הוסיף לאורגן ההאמונד רמקול לסלי, מה שהוסיף למוזיקה הכבדה גם ככה נופך יותר עמוק ועצבני.

'Hard lovin' man' מוקדש למפיק המוכר ביותר בתחום המטאל של שנות ה-70' וה-80', מרטין בירץ'. בירץ' הפיק בשנות ה-70' את מיטב האלבומים של מושא הכתבה,של להקות הבת שלה- ריינבו ווייטסנייק ושל בלו אויסטר קאלט. בשנות ה-80' הוא מוכר במיוחד כמפיק האגדי של בלאק סאבת' בעידן רוני ג'יימס דיו ואיירון מיידן, איתה עבד עד "Fear of the dark" שלאחריו פרש מרוצה ובעל קורות חיים עשירים ומולטי-מוערכים.
מבחינה מוזיקלית, בלאקמור נותן את הטון המנצח בסולואים פרועים ווירטואוזיים, לא בכדי להציג ש-"אני בעל הבית ובאתי בכדי להשאר ולא ארפה עד שתקלטו את זה על בשרכם(ואוזניכם)"!
עם סיום כזה של אלבום, אפשר רק לקבל טעם של עוד...

חברת התקליטים של הלהקה, Harvest (לייבל של מוזיקה ניסיונית יותר תחת EMI), דרשה מהלהקה שתוציא סינגל שיופץ לרדיו בכדי לפרסם את האלבום. לשם כך, כתבה הלהקה את Black night- מה שהפך ללהיט הכי מצליח שלה מבחינה מסחרית- הגיע למקום השני במצעד הבריטי.

השפעה על להקות מטאל: In Rock מהווה עד היום כאחד מהאלבומים החשובים והמכריעים בהתפתחות מוזיקת המטאל (יחד עם Paranoid של בלאק סאבת'), אלבום שהשפיע על כל התת-ז'אנרים במוזיקה, מאז ועד היום. השפעה מיוחדת קיימת על Iron Maiden, כשכל חברי הלהקה חרשו עליו שתי וערב בדיוק כמו שאדם דתי מתפלל באדיקות מול כתבי הקודש... כן, יש לאלבום הזה מעמד של קדושה בקרב דיקינסון וחבורתו.

In Rock- כשמו כן הוא, מטען כבד ומרוכז של מוזיקה פורצת גבולות, מתוך גישה של "הכל או לא כלום". האלבום הזה הינו אלבום חובה בכל בית של מי שמעריך יצירתיות כנה ואמיתית, בלי קשר להעדפות סגנוניות כאלו ואחרות.
לא לשכוח בשום אופן, כשחוצבים בסלע הסגול כהה- Wait for the Richochet...

WHEN MUSIC AND ALCOHOL BANG HEADS TOGETHER

THE MOST ROCKIN' BAR IN TOWN

METAL MONDAY

בכל יום שני

Black/Thrash/Speed/Doom/Power/Death/Grind/Heavy

THE RED NIGHT

בכל יום רביעי

מנגנים מטאל ורוק כבד בכל ימי השבוע

ערבים מחשמלים עם הקרנת
קליפים והופעות על מסך ענק

1+1 על מגוון משקאות בבר
עד 23:00 בימי א', ד', ש'

עדכונים שוטפים בקבוצה בפייסבוק
Seach Group: The Rock Bar
לבירורים: 054-2747777

המקום מארח את מיטב להקות המטאל
הבינלאומיות המגיעות לישראל!!!

ערבי גלאם מטאל ייחודיים פעם בחודש!

אלנבי 29 תל אביב - פתוח כל יום מ-21:30

THE FADING

IN SIN THEY FOUND SALVATION

שאלות לחברי ההרכב

למה נמצא מרגוע בחטא? ואיך זה מתקשר לשם הלהקה אם בכלל?
שם האלבום בא לתמצת את מהות החיים המודרניים בימינו, את אובדן התמימות והטוהר - כאשר לפי ראות עינינו, בחטא תימצא הישועה, או המרגוע כדבריך. הכותרת לא עלתה בהקשר כלשהו לשם הלהקה.

האם ראית את הסרט "בדרך למטה" עם מייקל דאגלס? עטיפת האלבום שלכם משקפת באופן מדוייק את עלילת הסרט, איש הייטק שמאס בשגרה, מקיא אותה מתוכו וקורס תחת החיים כמו שידע אותם,
האמת היא שאני די בור ועם הארץ בכל הנוגע לקולנוע. יש לי חסכים תרבותיים קשים, למשל סרטים אלמותיים כגון "ספרות זולה" או "הניצוץ" שטרם צפיתי בהם. עטיפת האלבום אכן באה לייצג את איש עובד נורמטיבי, אשר קורס תחת העומס הנפשי של החיים ומגיע לכדי ייאוש.

אלבום הבכורה הגיע לאחר שנים של עבודה ולאחר נצחון בתחרות המטאל הבינלאומית של פסטיבל וואקן, מה אתה יכול לספר על התגובות לאלבום בעולם עד כה? והאם אתה מרוצה ועד כמה מהתוצאה הסופית?
בימינו, להקה ישראלית שמוציאה אלבום בכורה בלייבל אירופאי הוא לא דבר של מה בכך, לכן עם כל שלב של התקדמות בלהקה כולנו מרגישים שהשגנו מעין "ניצחון" קטן, כנגד כל קטני האמונה. בחצי השנה הראשונה לצאת האלבום, לא הפסיקו לזרום הביקורות, הן באתרים ברשת והן במגזינים מודפסים. קיבלנו ביקורות מחמיאות ביותר, בין השאר גם במגזין Kerrang הבריטי ובמהדורה האיטלקית של Metal Hammer. אנחנו מרוצים מאוד מהאלבום, עבדנו עליו קשה מאוד ושומעים את זה. כמובן שתמיד בדיעבד אנחנו יכולים למצוא דברים שהיינו עושים אחרת באלבום, אבל אנחנו מאוד גאים ביצירה הזו.

לאחרונה סיימתם סיבוב הופעות אירופאי עם להקות הטראש מטאל Warbringer ו Evile, מה אתה יכול לספר מהדרכים? מהחוויה?
סיבוב ההופעות באירופה היה פשוט מדהים. זו הייתה חוויה ראשונה מסוגה עבורינו, כזו שחיכינו לה במשך שנים. לעלות על הבמה ולהופיע יום אחרי יום ממש מרגיש כמו משהו שנועדנו לעשות. אם בהתחלה חששנו מהקשיים שבעומס ההופעות, בהמשך מצאנו את עצמנו בימים החופשיים, שהיו בערך אחת לשבוע, מחפשים דרכים להוציא את האנרגיות והאדרנלין שהצטברו בנו. Evile ו- Warbringer הן שתי להקות מעולות, והכי חשוב - אנשים חברותיים ביותר שדאגו לנו לנחיתה רכה בעולם הטורים. נהנינו מאוד מהמפגשים עם המעריצים החדשים שלנו באירופה, שחלקם לא ידעו על קיומינו עד לערב ההופעה אך תוך חצי שעה הם כבר גילו את הלהקה החדשה האהובה עליהם, מהנסיעות בדרכים עם החברים החדשים שלנו ומהביקור בכל הערים והמקומות שזכינו לראות לראשונה בחיינו.

The Fading מושכת יותר לכיוון הטראש מטאל? יש מעין פרידה מההשפעה השבדית ותזוזה לכיוון הטראש בחומר החדש? אתה חושב שהלהקות הנ"ל היוו חבילה מתאימה עבורכם או שהיית מעדיף נניח לצאת לסיבוב עם Dimension Zero ו Defleshed?
בתור להקה שמושפעת ממגוון די רחב של ז'אנרים, היתרון שלנו הוא היכולת להשתלב בסיבובי הופעות כמעט מכל רחבי הסקאלה. The Fading זו להקה שתתאים לטורים של ת'ראש מטאל, דת' מטאל, בלאק מטאל, מטאלקור וכו'. הסגנון השולט במוזיקה שלנו הוא כמובן דת' מלודי, והיינו שמחים לשתף פעולה עם להקות בולטות בסגנון שהשפיעו עלינו, אבל בשביל להגיע לקהל רב ומגוון כמה שיותר, לא נפסול אף הזדמנות להופיע עם להקות שלא משתייכות לז'אנר דומה לשלנו.

נסיון הבמה שצברתם בא לידי ביטוי מהר מאד וההופעה האחרונה שעשיתם בת"א לרגל השקת האלבום היתה מאד מרשימה הן מבחינת הנגינה והן מבחינת התזוזה וההעמדה על הבמה, הרגשתם הבדל? או קשה לראות כשאתה בתוך התהליך?
תודה רבה על המחמאה. לפני שיצאנו לטור התייעצנו עם חברים מנוסים בתחום, וכולם דאגו לציין בפנינו שכשנחזור מהטור יהיה הבדל ענק בהופעה שלנו בפן המקצועי. כפי שאתה אומר, כשאתה חלק מהתהליך וחווה אותו צעד אחר צעד יחד עם חברי הלהקה, באופן אישי קשה להרגיש בשיפור לאורך זמן. אך אין ספק שהטור גרם לנו להרגיש עוד יותר בנוח על הבמה, ולעשות מה שאנחנו עושים באופן טבעי, כמו כל פעילות יומיומית. לאחר הופעת ההשקה, שלפניה לא הופענו בארץ כ-3 חודשים, ניגשו אליי המון אנשים ואמרו עד כמה הטור שינה אותנו כלהקה שמופיעה על הבמה.

בניגוד להרכבים ישראלים רבים המחליפים נגנים בהרכב מדי חודשיים אתם מאד מגובשים בלהקה ונראה מן הצד שיש חברות טובה בלהקה ועברתם הרבה יחד, דעתך?
השינוי האחרון בהרכב הלהקה היה כשפבל הגיטריסט הצטרף אלינו לפני 3 שנים, שאר חברי הלהקה מנגנים יחד כבר כמעט 7 שנים. הכימיה בין חברי הלהקה פשוט נהדרת, אנחנו חברים טובים בתוך ומחוץ לחדר החזרות. עברנו בשנתיים האחרונות מספר חוויות שתרמו מאוד לחיזוק הגיבוש בינינו - הזכייה בתחרות בוואקן שדחפה אותנו בצורה בלתי רגילה, הקלטות האלבום בשבדיה שלימדו אותנו איך זה מרגיש להיתקע אחד עם השני במקום סגור במשך יותר משבועיים, וכמובן הטור באירופה שהיה מבחן רציני עבורינו - תמיד רצינו לדעת כיצד נתפקד בסיטואציה כזו, ואין לי ספק שעברנו את המבחן בהצלחה.

מה קורה עם ההרכב מבחינת חומר לאלבום הבא והקלטתו?
בימים אלה אנחנו בשלבים הראשונים של כתיבת חומר לאלבום השני שלנו. כרגע עוד לא ידוע לנו היכן הוא יוקלט, אבל אנחנו בודקים את האופציות העומדות בפנינו, והתכנון הוא להקליט את האלבום בתחילת השנה האזרחית הבאה.

בגדול לדעתך להגיע מישראל זה יתרון או חסרון? פרט
אפשר להסתכל על הנושא הזה מכל מיני בחינות, אך כשמציבים יתרונות מול חסרונות - אני חייב לומר שהמיקום הגאוגרפי שלנו הוא בעוכרינו. במצב הלהקה כיום, מדובר בראש ובראשונה בגורם הכלכלי המעורב ביציאה לסיבוב הופעות. כאשר להקה מגרמניה עולה על אוטובוס או על ואן היישר מחדר החזרות ויוצאת לחרוש את אירופה, אנחנו חייבים להוציא אלפי שקלים על טיסות. מבחינה לוגיסטית אנחנו לא יכולים להביא את התופים והמגברים שלנו לסיבוב הופעות ביבשת אחרת, לכן עלינו להוציא סכום נוסף על השכרה או לקוות שלהקה אחרת שתחלוק איתנו במה תוכל להשאיל לנו ציוד. בגלל שאנחנו לא אזרחי האיחוד האירופי, עלינו להוציא ויזות עבודה לאנגליה, הכרוכות בהוצאה כספית שנוספת. ויזה לארה"ב היא בכלל פרוצדורה מסובכת, שבחודשים האחרונים השאירה הרבה להקות אירופאיות בבית וגרמה לביטול סיבובי הופעות. אחד היתרונות היחידים בלהיות להקה ישראלית היא להיחשב לאטרקציה ולהפתעה בחלק מהמקומות בהם הופענו, שם אנשים לא מכירים את ישראל וחושבים שאנחנו מגיעים ממדינת עולם שלישי. אבל בערך פה זה נגמר.

המטאל המקומי מאד התפתח מאז ימיכם הראשונים תחת השם "אקססום", הסטנדרט עלה, המטרות של הלהקות הפכו גבוהות יותר אך נגישות יותר, כשאתה מביט בתהליך, מה עולה לך בראש?
אין ספק שהמצב בסצינה היום שונה בהרבה ממה שהיה לפני 7-6 שנים. אירועי מטאל מתקיימים בתדירות גבוהה, יותר יותר להקות מטאל מגיעות מחו"ל, במיוחד הקיץ, ובאופן כללי ההרגשה היא שהסצינה גדלה מאוד בשנים האחרונות. אני מאוד מסכים איתך לגבי עליית הסטנדרטים, לדעתי חלק גדול מזה נובע מכך שהרבה ילדים בימינו משקיעים משאבים באולפני הקלטות ביתיים, ומסוגלים לספק הקלטה ברמה סבירה באמצעים דלים יחסית. מצב זה מביא לכך שלהקות צעירות יכולות לפרסם את החומרים שלהם בפורמט שמיע, מה שתורם מאוד להתרשמות הקהל מהן ולהזדמנויות רבות יותר לעלות על הבמה. איני יכול שלא להודות לתחרות ה"וואקן מטאל באטל" בכל הנוגע ליצירת ההזדמנויות, התחרות הזו היא דבר מבורך מבחינתי, ואני מקווה שהמסורת הזו תמשיך בשנים הבאות.

במישור האישי, עברת טרגדיות רבות בשנים האחרונות, הלהקה עמדה לצדך והצלחת לעשות את הבלתי יאומן ולחזור לבמה ולהמשיך את החיים בהרכב מתוך המון עוצמה ואמונה, יש לרגשות האלו ביטוי בשירים שעתידים להופיע באלבום הבא? איך אוגרים כח להמשיך וליצור במצבים בלתי אפשריים שכאלו?
לאור המשברים הקשים שעברתי בחיי, בכל שלב אני יכול לזקוף את הסיבה להתאוששות שלי לזכות המשפחה שלי, החברה שלי, הלהקה, והמוזיקה בכלל. המוזיקה מהווה גורם משמעותי בחיי מגיל צעיר, ומלווה אותי בכל מקום ובכל רגע. הציפייה להגשים את חלומות הילדות שלי, משהו שכבר החל לקרות בחיי, נותן לי את הכוח להמשיך ולעסוק במה שמבחינתי מעניק משמעות לחיים האלה ולעולם הזה.

The Fading בעוד 10 שנים, איך אתה רואה את ההרכב? האם יש סיכוי שיעבור עליכם התהליך שעבר על להקות כגון Soilwork או In Flames ותלכו לכיוון קומוניקטיבי יותר? או שדווקא ההפך הוא שיקרה? האם התהליך שעבר על הלהקות ההן מוצא חן בעיניך כמאזין וכיוצר או שלמעשה אכזב?
מבחינה מוזיקלית, אני לא צופה ל-The Fading שינוי כיוון קיצוני בשנים הבאות, למרות שאין לדעת. אנחנו לא פוסלים שום ז'אנר כשהשפעה ישירה או עקיפה על המוזיקה שלנו. באופן טבעי, כל סשן של כתיבת חומר לאלבום חדש מתבצע בתקופה שונה בחיים של כולנו, וזה מתבטא בהשפעות המוזיקליות והסביבתיות הרלוונטיות לאותה התקופה. במידה ונחליט שכיוון מוזיקלי מסוים יכול להשתלב במה שאנחנו עושים באותו הרגע - אז הכל יכול לקרות. הלהקות In Flames ו- Soilwork שהזכרת הן שתיים מהלהקות המשפיעות עלינו ביותר, בהתייחס לתקופות היותר מוקדמות שלהן, לכן אני בהחלט מבין מדוע אתה שואל את השאלה הזו. כמעריץ מושבע של דת' מטאל שבדי משנות התשעים, יחד עם רוב חברי הלהקה, הייתי מאוד רוצה לשמוע חומר חדש "בטעם של פעם" מהלהקות הנ"ל. אך גם לאחר השינוי שהתרחש בשתי הלהקות האלה, הן ממשיכות לעשות מוזיקה איכותית שאני אישית מאוד אוהב. כמובן שיש מן האכזבה בכך שהן זנחו סגנון שהוא גם ככה הולך ונעלם, אבל כשאני מאזין ל- In Flames אני משתדל להתייחס לכל אלבום כיצירה בפני עצמה.

אתם רואים את החיים שלכם מחוץ לישראל? או שכאן זה הבסיס מבחינתכם?
כבר עברה בנו המחשבה להעתיק את פעילותינו למדינה אחרת, אבל כרגע אין לנו תוכניות ליישם זאת בזמן הקרוב. החיים של כולנו מבוססים כאן בארץ, אך אם יום אחד נעמוד בפני הזדמנות לעבור לחו"ל ולהתקיים שם, בהחלט נשקול זאת בחיוב.

DAGOR DAGORATH

יצר הרע

הלהקה קיימת למעשה עוד משנות התשעים המאוחרות, דומה שרק בשנים האחרונות לקחתם את העסק קדימה עם הדמו מ 2005 וכמובן האלבום, לקח לכם הרבה זמן לבשל דברים, מה הסיבות?

אנדריי: זה לא לגמרי מדויק. הלהקה קיימת מ 2003; שנה מאוחר יותר אני והבסיסט התגייסנו לצה"ל, אך למרות זאת הצלחנו להקליט דמו אלבום ב 2005. הסיבה העיקרית לכך שהתחלנו להקליט את Yetzer Ha'Ra רק ב 2008 היא הצבא. התקופה הזאת הייתה לא פשוטה ללהקה, אך למרות הקשיים שרדנו וממשיכים לתת בראש.

יצר הרע, מה מסמל שם האלבום מבחינתך? ומה בעצם מושך אותך להתעסק דווקא עם יצר הרע של האדם ולא עם הבאלאנס הכולל של הרגשות, הרי לקרוא לאלבום בשם כזה זו מעין הצהרה על קונספט מאד מסוים.

אנדריי: להפך, אני רואה את יצר הרע לא כמשהו ספציפי; זהו לא דבר שדוחף אותך לעשות מעשים רעים, כפי שאולי חלקכם מבינים את המושג, אלא שלל רצונות אנושיים של האדם, אלו אותם הרצונות שהאדם מחביא בתוכו ולא נותן להם להתפרץ החוצה. במילים אחרות זהו האני האמיתי של בנאדם אילו לא היו מגבלות שהמדינה והחברה הציבו.

יש אלמנטים חזקים נגד הדת ובחרת להצטלם לעטיפת האלבום בלבוש המטאלי המסורתי אך עם תפילין, מה עומד מאחורי זה?

אנדריי: אני לא יודע עד כמה אותם האלמנטים שאתה מדבר עליהם הם נגד הדת במובן המסורתי שלה. אנחנו לדוגמה לא השתמשנו בתפילין כדי לבזות את היהדות (חבר'ה אתם יכולים להיות רגועים), אלא כדי לסמל את אותן המגבלות של החברה בגללן האדם לא יכול להיות מה שהוא רוצה להיות באמת.

מה מבחינתך מקשר את הלהקה מוזיקלית וקונספטואלית לישראל אם בכלל? או שאין משמעות למקום ממנו נוצרים השירים במקרה שלכם?

אנדריי: כמובן שכולנו מושפעים בצורה כללית מהמקום בו אנו חיים, אי אפשר להתעלם מזה; בין אם אנחנו רוצים בזה או לא, וכל זה משפיע גם על קונספט של אלבום או שיר. כך לדוגמה, השם של האלבום שלנו הוא בעברית, אנחנו משתמשים בתפילין בתמונות ויש לנו שיר אחד על מלחמת לבנון השנייה וליריקה בעברית בשיר אחר... כך שאתה רואה שיש השפעה כללית מאוד גדולה של ישראל עלינו. אך לעומת זאת, קשה לי לאמוד את ההשפעה של ישראל עלינו מבחינה מוזיקלית כי אנחנו לא מושפעים מהמטאל בישראל.

חלק מחברי הלהקה הגיעו מרוסיה במוצאם, האם הדבר משפיע על החומר עצמו מבחינת נגיעות פולק או צבע מסויים בטקסטים או בהפקה?

ולאד: כן. באלבום הדמו שלנו, Times of Distress, ניתן לשמוע את השפעות הפולק על המוזיקה....אך בYetzer Ha'Raעברנו לסגנונות אחרים הכוללים מעט השפעות פולקיות. עכשיו אנחנו מכוונים את המוזיקה שלנו לכיוון אחר בכלל.

בחרתם לעבוד עם חבר להקת Septic Flesh היוונית על עטיפת האלבום, מה הנחה אתכם לבחור דוקא בו? והאם הוא הביא את הרעיונות או שהיתה לכם שליטה והכוונה?

איגור: בחרנו לעבוד עם seth כי הכרנו את העבודות שלו עוד לפני, וכל הלהקה מאוד אוהבת מה שהוא עושה ללהקות אחרות אז חשבנו שהסגנון שלו יתאים מאוד לאלבום.

לגבי הרעיונות, הם היו שלנו וכל עמוד בספר כמו גם העטיפה עוצבו על פי רעיונות והנחיות שלנו. ברור שseth הוסיף גם מעצמו, אך בכלליות ההכוונה הייתה שלנו ותמיד הינו בקשר איתו ואמרנו מה בדיוק אנחנו רוצים ואיך אנחנו רואים את העיצוב של הדיסק...

האלבום הוחתם ויצא בחברת Twilight הגרמנית, איך הגעתם אליהם ומה אתה יכול לספר על העבודה עמם עד כה?

ולאד: אנחנו יצרנו קשר עם מס' לייבלים מכל העולם, והם היו הכי מקצועיים בעינינו ומשם התפתח שיתוף הפעולה. אנחנו מרוצים מאוד מהעבודה איתם, הכל נעשה בצורה מקצועית ורצינית וזה אספקט מאוד חשוב עבורנו.

Dagor Dagorath היא להקה מאד ויזואלית, חשבתם על קליפ או הופעת במה יותר ויזואלית מהמקובל בתחום?

ולאד: יש לנו רעיונות לגבי וידאו, אבל בינתיים זה לא בראש סדר העדיפויות שלנו. וזה תלוי מה אתה מגדיר כ"מקובל בתחום"; בוא ניקח לדוגמא אתWatain ששופכים על עצמם דם, זה קלאסיקה של בלאק מטאל. אנחנו לא הלכנו לכיוון הזה, מה גם שהליריקה שלנו היא לא כ"מקובל" בז'אנר, אין לנו שירי הלל לשטן וכו'...אנחנו פשוט עולים על הבמה ונותנים בראש.

האם יש תוכניות או תאריכים להופעות בחו"ל והיכן?

איגור: תוכניות להופעות בחו"ל יש תמיד. זה מאוד חשוב עבורנו כלהקה להופיע ולעשות טור, אפשר אפילו לומר שזה חלום שלנו. לגבי תאריכים ומיקום עוד מוקדם לדבר, אבל אנו מקווים שזה ייצא לפועל בקרוב.

מה קורה עם ההרכב מבחינת החומרים לאלבום הבא?.

איגור: אנחנו עובדים על זה קשה. כמעט כל השירים בגרסה הראשונית שלהם נכתבו אבל התהליך עוד ארוך ויש עוד זמן. כשנסיים את כל ההכנות פה בארץ ניסע להקליט בחו"ל.

דעתך לגבי מצב הבלאק מטאל כיום והאם אתה רואה את הלהקה כלהקת בלאק מטאל או כמשהו רחב יותר מבחינת התפיסה?

אנדריי: קשה לי להגדיר את דגור דגורת' כלהקת בלאק טהורה, כי היא לא. אנחנו לא משתדלים להתאים את המוזיקה שלנו למסגרת מסוימת כלשהיא, אלא פשוט יוצרים מוזיקה שאנחנו אוהבים. אם לדבר על בלאק מטאל באופן כללי, היום להקות מרחיבות ומגדירות מחדש את המושג הזה. הרבה אלבומים חדשים שיצאו לאחרונה מלהקות שמוגדרות כלהקות בלאק מכניסות אלמנטים חדשים שמעוררים שאלות האם זה עדיין בלאק מטאל. שאלות מסוג כזה לא מטרידות אותי, העיקר שיש מוזיקה טובה ושהקהל בבית יקטלג אותה לאן שבא לו.

ובהזדמנות חגיגית זו, אני רוצה להודות לך על הרעיון ולכל המטאליסטים שבאים לתמוך בנו בהופעות, תודה חבר'ה! בקרוב נשוב עם חדשות!

על השאלות ענו:
אנדריי (Vorog) גיטרה, שירה
ולאד (Getman Azach) קלידים, שירה
איגור (Mizgir) באס

ISRAELI GLAM MADNESS

SENSATION DRIVE

צילום: ירון נחום

חברי הלהקה: אלירן (גיטרות) תום רייבן (בס) תומי מינס (שירה וגיטרה) עוזי שמואל (תופים).

שנת הקמה: 2009.

השפעות מוסיקליות: Faster Pussycat, Crashdiet, Pretty Boy Floyd, Guns N Roses (early)

רקע:
תום רייבן: "הגענו מרקעים מאד שונים, אני באתי מהרוק הגותי והפאנק בתור ילד ומאוחר יותר מהגלאם המלוכלך של Faster Pussycat או מוטלי קרו הראשונים, אלירן בא מההארד רוק והגלאם הישן והטוב של האייטיז, עוזי הגיע מרקע של פאנק והארדקור ותומי שהוא הצעיר בחבורה בקטע של הדור החדש של הלהקות גלאם, הרכבים כמו Crashdiet משבדיה או Blackrain מצרפת.
"אני חושב שכל אחד אצלנו הוא דמות שיוצרת יחד את המכלול של Sensation Drive, זה קטע, אנחנו באים לתת את מה שאנחנו מאמינים בו עד הסוף, להעביר את רוח הסליז והרחוב לתוך הגלאם, אני משהו בין ניקי סיקס לסיד וישס מבחינת הלוק, אלירן נראה סלאש, תומי נראה גלאם לחלוטין, עוזי תמיד מזכיר לי את טומי לי, אני רואה בנו סוג של להקת רחוב, כל אחד מאיתנו נותן מאה אחוז גם בהופעה וגם בלהקה".

הופעות?
עד כה במקומות קטנים, בערבי להקות בבארבי, סאבליים, ובעיקר ב"רוק בר" באלנבי שנחשב למעוז ולמקום המפגש של סצינת הגלאם הישראלית, מופיעים באמצע הסליז.
בקרוב מצלמים קליפ ראשון במועדון חשפנות, משהו שיעביר את הAttitude שלנו בצורה הכי חזקה, אנחנו להקה עם אנרגיה מטורפת, חוצפה, והרבה דרייב, מכאן גם השם שלנו, אין לנו בושה ואין לנו בעיות אגו, מבחינתי להופיע בבר של 50 איש ולהפוך את המקום זה כייף ומגניב בדיוק כמו להופיע מול 600 איש, הגישה שלנו היא להופיע להופיע ולהופיע, כמה שיותר, בקרוב נופיע בפסטיבל "האבי מטאל תל אביב" ואני בטוח שזה ייתן להרבה אנשים הזדמנות להכיר אותנו, תגיעו מוקדם כי אנחנו עולים להופיע בצהריים!

סצינת הגלאם בישראל?
מתפתחת לאט לאט אבל בטוח, Crashdiet זה הרבה יותר בועט ומגניב מ Nightwish או מטוקיו הוטל, וכל מטאליסט הכי קשוח אוהב בלב את מוטלי קרו ואליס קופר, אנחנו מכוונים בפירוש גם לקהל של המטאל הכבד, גם לקהל של הפאנק והרוק וכמובן למי שאוהב גלאם וסליז ולהקות עם חוצפה יורקת.
זו מוזיקה שיכולה וצריכה להביא הרבה קהל בארץ, ממש כמו בכל העולם, לדעתי הערבי גלאם ב"רוק בר" נותנים בית ומקום מפגש וזו הופכת לקהילה תומכת וכייפית.

www.myspace.com/sensationdrive

SIREN

חברי הלהקה: רון ויינרייך (שירה, בס) יועד פקטה (גיטרות, סינתיסייזר), יהונתן ויינרייך (תופים), רמי אוסרווסר (גיטרה מובילה)

שנת הקמה: 2009

השפעות מוסיקליות:
Kiss, Paramore, Extreme, Children Of Bodom

רקע:
רון הלהקה הקים רון לאחר שירותו הצבאי, במהלך מלחמת לבנון השנייה קרס מבנה בטון על הטנק בו נסע, טונות של בטון נפלו מפתח הטנק על גופו, דבר שהוביל לפציעה קשה ואשפוז ממושך שהוביל לתהליך שיקום ארוך, בסופו שכר בית ברמת השרון בו בנה אולפן, והחל לחזור למוסיקה וליצור, דבר שהוביל להקמת הלהקה, "את הנגנים הכרתי מהתיכון, מוסיקאים מאד מוכשרים, המתופף הוא אחי הקטן, הוא בן 17, עשינו לו אודישן והוא התאים, אישית התחלתי כנגן בס ואת השירה פיתחתי בלהקה עם הזמן."
"למרות שיש לנו שאיפות גדולות אני הבהרתי לאחי שהערך שהוא יתגייס לצבא הוא מעל הכל, זה חלק מה"חוזה שלו", הלהקה תמשיך הלאה ולאחר שירותו נקווה שיכול לחזור, אנחנו קורצים חזק לשוק האמריקאי, זה היעד העיקרי".

הופעות:
חיממנו את אינפקטד מושרום במאי מול 8000 איש, אנחנו מחפשים להכניס כל כסף שנכנס לתוך המופע, מבחינתי לא להרוויח מההופעה אלא להכניס את הכסף בהפקה, זיקוקים, פירוטכניקה, מה שאנחנו רק יכולים כדי שהמופע ייצא גדול מהחיים וישאיר אנשים מבסוטים ועם טעם של עוד, אנחנו מאמינים שאם בנאדם רוצה לשמוע רוק נ רול הוא יכול לשמוע דיסק בבית, אני חושב שמי שבא להופעת רוק נ רול רוצה מופע, אקשן, פיצוצים, מי שמשלם לי כסף כדי לראות אותי צריך לקבל מופע שלם, מנסים להביא בישראל משהו שלא קיים כאן, קונספט אחר, אמנים בארץ לא משקיעים מספיק לקהל שלהם, אנחנו שווים מיליון דולר ונתן לקהל מיליון דולר מאיתנו כי מגיע לו.
יש זיקה ברורה בין רוק גלאמי ולתדמית, כולנו רוצים לראות אנשים יפים קופצים עם גיטרות ומפוצצים במה, הכל חייב לעבור מסך היום, ואני חושב שמבחינתנו יש בזה מצד אחד קונפליקט, אני בכיסא גלגלים, ואני מופיע על הבמה עם הכסא, אנחנו לא מסתירים את זה, אני עדיין נותן בראש, מנגן ומתפרע על הבמה, אנחנו מכניסים המון גימיקים למופע , אני חושב שאנחנו מצליחים להפוך את זה למשהו שלא מחליש אותנו.

סצינת הגלאם בישראל:
בארץ אנחנו אאוטסיידרים, גם הסגנון הזה לא מקובל בארץ, הישראלי המצוי לא מכיר את הז`אנר, אנחנו מגדירים את עצמינו כהארד רוק, יש נגיעות של גלאם, מזה הגענו, כולנו גדלנו עליו, אבל אנחנו מקווים לעתיד, למה שאנשים רוצים לשמוע היום, גם בלבוש, גם בתדמית וגם בכתיבת השירים, זה סאונד, הכי נוח לנו זה לעשות שירי גלאם כייפיים אבל אנחנו רוצים משהו מעבר, משהו שיכיל את האלמנט וייקח אותו למקום עכשווי, אנחנו שומרים מקום מכובד לסגנון בלב, אבל למרות שאנחנו מקשיבים לזה אנחנו מחפשים להסתכל קדימה ועם הרוח וההשפעה מהם אנחנו מחפשים משהו חדש.

הסיפור האישי שלך:
רון "התחלתי לנגן בגיל 12, בגיל 16 עברתי לגיטרה ומאוחר יותר לבס, Kiss תפסו אותי בגיל 12, נדלקתי עליהם, בשנת 2000 ראיתי אותם בהופעה וזה פשוט היה גדול מהחיים, נהייתי פנאט אחרי ההופעה הזו, התגייסת ב 2004 וכאמור נפצעתי קשה, היה לי בבית החולים פוסטר של Kiss על הקיר, המג"ד שלי רצה להפתיע אותי ולאחר פנייה הוא ארגן וידיאו מצולם מ Gene Simmons עם ברכה וסרטון אישי ממנו, זו היתה הפתעה גמורה, הייתי בהלם, לראות אותו אומר למצלמה כמה שאני גיבור בעיני, היו לי דמעות, הוא האיידול שלי, החלטתי שאני חייב להגיד תודה לאיש הזה על מה שהוא עשה למעני, הכנו לו פרוייקט, וידיאו קליפ שלנו שהוא מופיע בו, מי שמעריך רוק טוב ונמאס לו מהבינוניות שיש בארץ שייכנס לאתר וישמע את המוסיקה ויבוא להופעות שלנו.

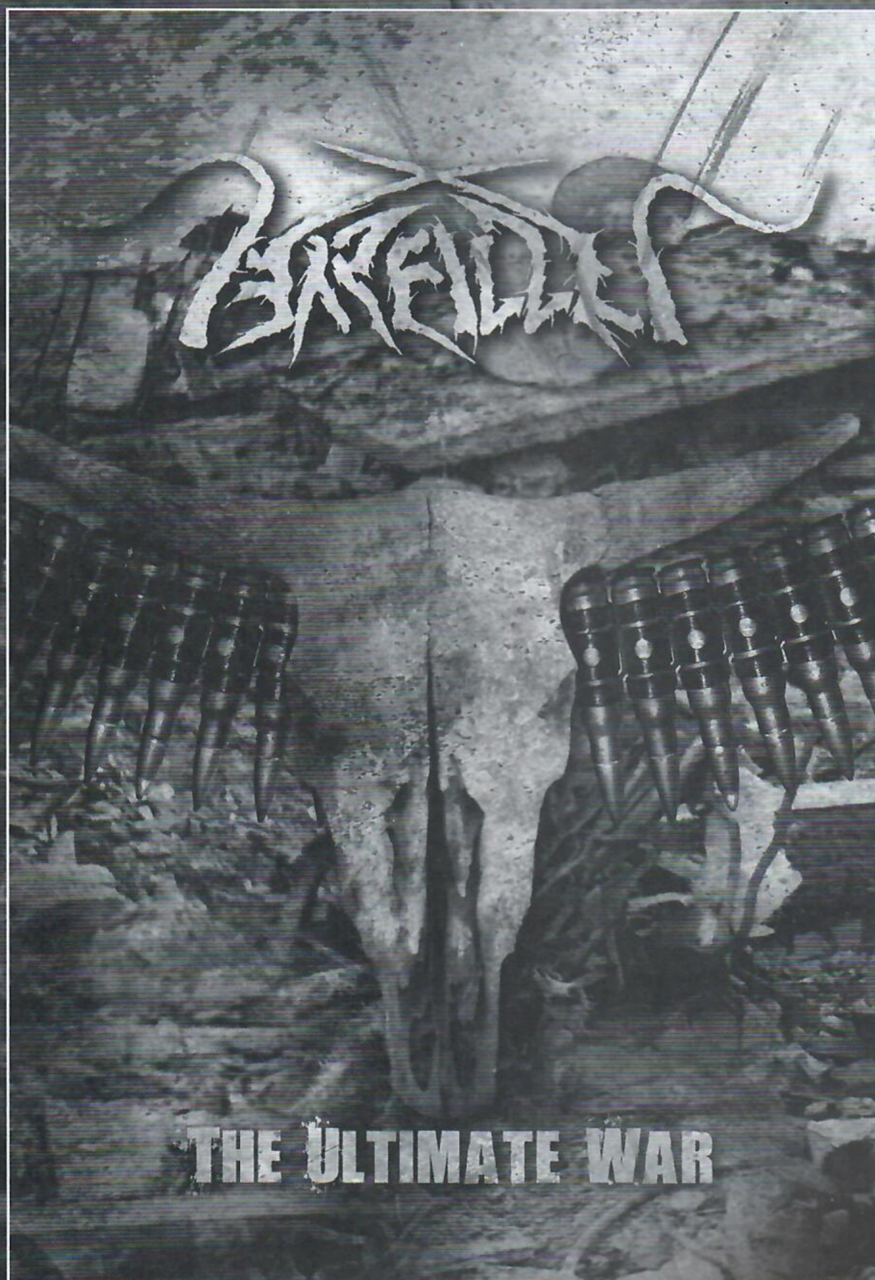
www.iamsiren.com

ARALLU

13 Years Of Mesopotamian Black Metal!

THE ULTIMATE WAR - DVD - OUT NOW!

Watch the demons from jerusalem on stage while supporting Norwegian's Mayhem and Polish Behemoth as well as celebrating the fourth studio album "Desert Battles" in Tel Aviv

ALSO AVAILABLE:

The War On The Wailing Wall - Reissue

Desert Battles

www.myspace.com/arallushell www.ravenmetal.com

AIRBOURNE - No Gut, No Glory / מי שלא מעיז לא מתיז

ממשיכת הדרך של AC/DC חוזרת באלבום שני ובועט, רק בגיליון הקודם כתבנו עליהם כיורשים, והנה מגיע No Guts, No Glory ומביא לנו בראש עם ההתרסה החצופה של הלהקה האדירה הזו

בעולם של Airbourne יש ארבעה מצרכי מזון בסיסיים, אותם הם אוכלים, אותם הם שותים, ואיתם הם כותבים שירים, מדובר ברוק נ` רול, בירה, בחורות, ושמחת חיים, זהו, זה המתכון, זה המרשם לשמחת חיים, עם זה מנצחים, איך אמרו פעם? Less is more? זה נכון במקרה שלהם.

הלהקה הצעירה מאוסטרליה הצליחה להביא אלבום בכורה משכנע בשם Running Wild לפני שלוש שנים, האלבום יצר הרבה עניין אבל הייתה תחושה של פוטנציאל שעומד לפרוץ, זה לקח בדיוק אלבום אחד קדימה והכול פרץ.

מהשיר הראשון ועד לשיר האחרון No Guts No Glory הוא אלבום של חיוך על הפנים, של כייף, לא משנה באיזה מצב רוח יתפסו אתכם, אם אתם אוהבים רוק בועט ומטאל - האלבום הזה יעלה לכם חיוך על השפתיים ויחמם את הלב, עשוי מחומרים גולמיים ואורגנים בלבד, בלי טריגרים מפוצצים ואפקטי אולפן, רק מהאנרגיה החזקה של ארבעת הבחורים שמפציצים כאן בכל הכוח.

Bullet משבדיה היא האחות התאומה, לאמא קוראים AC ולאבא קוראים DC, ממש כך, אבל כדאי לכם, כן, גם לכם ששואלים את עצמכם "למה אני צריך לשמוע עוד AC/DC?" להקשיב לאלבום הזה, Airbourne מביאים אנרגיה סופר חזקה, מהודקת ומרשימה, זה הרוק כמו שהוא נשמע בשיא שלו, אין פלא שהלהקה תפסה גל על האלבום הראשון ועכשיו אני בטוח לחלוטין שעם No Guts No Glory הם הולכים להיות ענקים, לא גדולים - ענקים, כמו הגדולים, נשמע לחלוטין שהם כאן כדי להישאר.

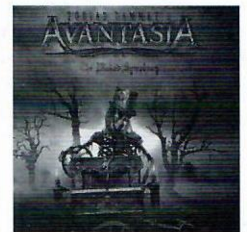
והכול כל כך מקסים ולו מהסיבה ששום דבר לא נעשה כאן על מנת להרשים, על מנת לצאת נגנים גדולים או כותבי שירים מדהימים, לא פורצי דרך, אולי פורצי מכוניות, Airnbourne השכילו להבין את מה שללהקות רבות מאד קשה לקלוט גם אחרי 12 אלבומים: האנרגיה, האמינות, והעשייה מהלב, היא מה שעושה אותך גדול, כשאתה כותב מוסיקה שזורמת לך טבעית, בדם, ובלב, הסיכויים שזה יצליח ואנשים יתחברו לזה גדולים, ובינינו: מי מרגיש בלב תשע שמיניות על שלוש שערה רבעים בקצב הפוך ומנגינה שמשתנה כל עשר שניות? אף אחד.

...אז Airbourne בדרך להיות להקת ענק וכולם יכולים לאכול את הכובע, עם חריף עם אפשר, להקות צריכות לשבת עם האלבום הזה וללמוד איך חבורת האוסטרלים החצופה הזו יורקת להם בפנים וממשיכה הלאה, האלבום הזה הוא התשובה המוחצת לכל החכמולוגים שחושבים שמוזיקה = מתמטיקה, היא לא ! מוזיקה = אנרגיה = נשמה.

למי שאין ביצים לא מצליח, ומי שלא מעיז לא מתיז, זה המסר של האלבום וזה ניכר בכל שיר, אני הולך לעשות לכם דווקא ולא לפרט אילו שירים חזקים ואילו פחות ולו מן הסיבה הפשוטה שכולם חזקים, אין פה שיר אחד שלא מקבל מתחת ל 9 בסולם ישי, הכל פיקס, הכל כל כך נוטף ספיריט של רוק, הרגשה צעירה והגשה צעירה ובעיקר כייף, המון כייף, Airbourne פשוט מחממים לי את הלב, שמע אותם עם בקבוק משקה לצדך ולא ממש משנה אילו צרות יעשו דרכן אליך - אתה מוגן.

No Guts No Glory יהיה החומה שלי השנה, החומה כנגד מצב רוח רע, החומה כנגד דכאון, נגד עצב וחרדה, נגד דאגות, נגד אכזבות, נגד מה שבא ומי שבא, 50 דקות שעושות טוב בלב יותר מרוב ההנאות שהעולם הזה יכול לספק, נכון לעכשיו זה האלבום הכי טוב של 2010, מי שלא מעיז לא מתיז.

Avantasia - The Wicked Symphony

למי מאתנו שלא מכיר את Avantasia, מדובר בפרויקט הצד של טוביאס סאמט איש Edguy. הרעיון שעומד מאחרי הפרויקט הוא אופרת מטאל, כלומר, אלבומי קונספט מרובי משתתפים, כאשר כל ווקאליסט מייצג דמות מסוימת מתוך הסיפור הכללי. "שורת המקהלה" באלבומיו של סאמט ראויים לציון והערכה, הבחור אינו חוסך בכשרונות ודואג להעמיד מדי אלבום ואלבום רשימה מכובדת של ווקאליסטים מעולם המטאל וההארד רוק: יורן לנד, מייקל קישקה, טים "ריפר" אוונס, קלאוס מיינה וראסל אלן הם רק חלק מהרשימה המכובדת שמעטרת את האלבום הנוכחי.

The Wicked Symphony הוא אלבום שלישי מתוך טרילוגיית Scarecrow וכקודמיו מדובר בהפגנה ווקאלית יוצאת דופן ומושקעת, הבעיה באלבום נעוצה בצד המוסיקלי, גם בצד הזה של הפרויקט עומדים נגנים מוכשרים שמבצעים נאמנה את מלאכתם, אולם, הכתיבה המוסיקלית חסרת מעוף ויצירתיות. אוסף קלישאות פאוור מטאל המיושמות לתפארת האיחוד האירופאי, צפויות, מודבקות יחד בצורה מושלמת ומלוקקת, שלא לומר אירוויזיוני.

חובבי פאוור מטאל מושבעים ילקקו את האצבעות ויתמוגגו מנחת מהרגע הראשון עד לסופו של האלבום. אלו בנינו שאוהבים את הפאוור מטאל שלהם במנות קטנות ישתעממו מהר מאד. קשה לתייג את האלבום כלא טוב, אחרי הכל לא ניתן להתעלם מההשקעה והביצוע הווקאלי המצוין, אולם, החבילה כולה אינה יכולה לגרוף את מלוא הנקודות שאלבום טוב זכאי להן.

ציון: 7.5

אבי אריאל
Avirockpoint@gmail.com

Crashdiet - Generation Wild

להקת הגלאם מטאל השבדית למודת הטרגדיה חוזרת באלבום שלישי, יש להם תשע נשמות, הסולן הראשון דייב לפארד התאבד ב 2006, הלהקה התרסקה, חזרה מחדש באלבום שני שנתיים לאחר מכן שלמרות שהיה טוב לא דגדג את אלבום הבכורה, שוב בעיות עם הסולן וכעת אלבום שלישי, סולן שלישי ולא מרצון, Generation Wild, למוטלי קרו היה ב 1997 את Generation Swine, האם קראשדיאט הולכים להיות מוטלי קרו של השנים הבאות, הימרנו על כך כשיצא האלבום הראשון ומאז המציאות הפכה את חיי הלהקה למטוטלת והתוכנית נעצרה כמעט, Generation Wild מראה שמרטין סוויט ופיטר לונדון לא התייאשו וחוזרים כעת עם דיסק הגלאם של השנה, כבד, סליזי, מטורף, סוחף ומצליח לרגש ולהזיז במקומות הנכונים, אין ספק שמהדור החדש של להקות ההארד רוק והגלאם מטאל קראשדיאט הם הלהקה הטובה ביותר, השאלה היא אם עם עומדים בשורה עם סקיד רו, מוטלי קרו, ראט ושאר האייקונים בלי להראות קטנים, באלבום הראשון התשובה היתה כן ובגדול, באלבום השני הספק חלחל עמוק, כאן אין ספק, הם עומדים, זו הלהקה שמביאה את הסגנון לתוך שנות האלפיים ובגדול.

ציון: 9

Unleashed - As Yggdrasil Trembles

להקת ה Death Metal הותיקה משבדיה חוזרת באלבום חדש, Unleashed בשטח מתחילת שנות התשעים, אלבום אחר אלבום הם משרישים את ה Death Metal שלהם עמוק בתודעה, לפעמים יוצאים להם אלבומים מעולים (בעיקר שלושת הראשונים) ולפעמים ככה ככה (בעיקר מה שיצא מאמצע הניינטיז עד אמצע שנות האלפיים) מה שכן, בשנים האחרונות הלהקה זוכה להצלחה מחודשת ולכבוד מחודש, אולי הוותק, אולי האלבומים שחזרו להיות כבדים, כך או כך - הם שוב חזק בתמונה.

האלבום החדש מביא אתו תוספת מבורכת בדמות עבודת הגיטרה המעולה של הגיטריסט החדש פרדריק, האיש מפציץ בסולואים לאורך כל האלבום, ריפים קטלניים, מלאי אווירת מלחמה, רועמים ומותירים רושם חזק.

Unleashed הביאו כאן את האלבום הטוב ביותר שלהם מאז Across The Open Sea הקלאסי, יש כאן מלודיה במינון נכון, מטאליות כבדה כמו שצריך, גיטרות מדהימות, אלבום שכייף לשמוע, מומלץ.

ציון: 8

Dark Tranquillity - We Are The Void

אין צורך להציג את מלכת הדת' - מטאל - המלודי השוודי, הכל כבר נאמר, כולל ההשוואות ל Soilwork, In Flames והקריצה הברורה לשוק האמריקאי. לאחרונה הגיע לשולחני האלבום התשיעי והחדש של החבורה מגוטנברג ולמען האמת עטיפת האלבום כל כך מיושנת, לא מושכת ואפורה (תרתי משמע), שגרמה לי לזנוח את מלאכת ההאזנה בכמה ימים.

אז מה חדש בממלכת Dark Tranquillity?

האלבום הקודם מ- 2007, Fiction, הראה שלמרות קרוב ל20- שנות פעילותה, החבורה עדיין יודעת לתת בראש והציגה אלבום מעניין ואיכותי שהגביר את הציפיה לבאות. שנת 2010 אינה מבשרת טובות למעריצי הלהקה. למרות ההפקה הטובה והמדויקת, נראה שחברי ההרכב ניסו למחזר חומרים שעבדו בעשור האחרון, אך שכחו לתבל את מה שיצא ברעיונות שיפיגו את הרגשת ה"לא כבר שמעתי את זה מהם" שמלווה לאורך האלבום כולו. עדיין מדובר באותו הרכב, עם אותן יכולות וקטע אחד באמת טוב שסוגר את האלבום Iridium, אבל, זה כנראה לא מספיק.

ציון: 7

אבי אריאל
Avirockpoint@gmail.com

AT THE GATES - Suicidal Final Art DVD

הלהקה משבדיה הייתה הדייג ואנחנו היינו הדגים, אחד אחד דגה את כולנו בשנות פעילותה והוסיפה אותנו לעדת המעריצים שלה, ראשוני המטאליסטים נתפסו בחכה השבדית ב 1991 ועד היום ממשיכים להתפס בחכה רבים מדי יום.

איך עשתה זאת הלהקה? גירתה לנו את הדמיון, זה מתחיל בשם: בשערי הגהינום? בשערי מה בדיוק? זה ממשיך בכל דבר שנעשה בשנות פעילותה ולאחר פירוקה ב 1996, פירוק שמובנים רבים אני שמח שקרה.

Drawing in love, by bitterness warped
We sleep in different nights
Ugly and drugged, rotten to the core
But I just can't let this die

אמשיך בוידוי, אני שמח ש At The Gates התפרקו וסגרו את הבאסטה ב 1996, אני שמח שהם ידעו לתת את המכה וללכת הביתה שנייה לפני שיהיה מאוחר מדי, שנייה לפני שיהפכו למיחזור דביק ולעוס של עצמם או ללהקה שבמקום להכתיב קו הולכת על הטרנד, שנייה לפני שהפכו למשהו שלא רציתי שיהפכו לו.

אני שמח שתאוות הכסף היחידה שידעה הלהקה הזו היתה בסיבוב האיחוד ב 2008 בו הכריזה מראש שתנגן רק פסטיבלי ענק בשכר אמן מפוצץ ושמן במיוחד, ובינינו: האנשים האלו לא עשו כסף מהלהקה מעולם והגיוני שבפעם האחרונה שבה נראה אותם על הבמה הם יעשו קופה, קיבלתי.

אני שמח ש At The Gates כשמם כן הם, תמיד היו השער, השער דרכו עברו כל להקות המטאל השבדי בשנות התשעים, אין להקה בתחום הזה שלא חייבת להם בגדול על השפעה, על הקמת הסגנון ועל ריפים ורעיונות שנגנבו מהם באלפים.

הסיפור מתחיל בשבדיה עם טומאס לינדברג סולן להקת Grotesque שהיתה בלאק/טראש נהדר ולמעשה הראשונה בשבדיה שהרימה את הפן השטני והאפל אי שם בסוף שנות השמונים, לוקח את אלף סוונסון שהיה גם הוא בלהקה ויחד הם חוברים למתופף הצעיר אדריאן ארלנדסון ולאחים ג'ונאס ואנדרס בג'ולר ומקימים להקת מטאל המושפעת בעיקר מהרכבים כמו Repulsion, Autopsy, Slayer ואף Bathory, הלהקה מקליטה סקיצות ראשוניות וקובעת את שמה כ At The Gates אי שם ב 1990, השם נלקח מהאלבום של פינק פלויד The Piper At The Gates Of Dawn עם סיד בארט בשלהי הסבנטיז, בנקודה הזו לקחה ATG (כך נקרא לה מעכשיו בכתבה זו) את עצמה הצידה מהשטאנץ המוכר של שמות כמו Carnage, Dismember, Entombed, Grave וכדומה והחליטה לאתגר לקהל שלה את שירי השכל באופן פעיל יותר, הדמו הראשון נקרא Garden Of Grief והכיל 4 שירים, סולן הלהקה טומאס לינדברג עבד בחנות התקליטים Dolores בשבדיה והם הסכימו כניסיון להוציא את הדמו ע"ג תקליט סינגל במהדורה מצומצמת.

השנה היתה 1991, עתונות האנדרגראונד במטאל חיבקה בחום את הלהקה החדשה ופרגנה להרכב, 3000 העותקים הבודדים שיצאו אזלו תוך כמה חודשים וכמה בודדים מהם דלפו אז בדרך לא דרך לישראל ומצאו דרכם לאנשים כמו זאב טננבוים (Salem) קובי פרחי (Orphaned Land) ואנוכי, עלי לציין שלמרות שאהבנו את החומר, אף אחד מאיתנו עדיין לא נפל מהכסא ולא היה מוכן לפצצה האטומית שתנחת על ראשינו שנה לאחר מכן.

1992, השמיים מתכסים אדום, Peaceville Records מבריטניה שאחראית על הפריצה של להקות כגון Paradise Lost, My Dying Bride ו Anathema מזהה את הפוטנציאל ומחתימה את ATG, ביולי אותה שנה משתחרר האלבום The Red In The Sky Is Ours ושבועיים קודם לכן הקליפ ל Kingdome Gone שמשודר בפינת האנדרגראונד של תוכנית המטאל של MTV בשתיים בלילה, כאן כבר הסיפור היה שונה.

בוקר לאחר השידור טסתי לחנות התקליטים הקרובה לחפש את האלבום, אחרי שבוע ההזמנה המיוחדת שלי הגיעה, The Red In The Sky Is Ours שינה את חיי.

העטיפה האדומה אך המסתורית, השם, מה הוא האדום בשמיים? דמם של אלו שאינם עוד? עשן מפצצות? שקיעה כמוטיב לחורבן? השכל כבר התחיל להתגרות מהעסק שעות לפני שהאוזניים הקשיבו. ATG עם הריפים הגאוניים של אלף סוונסון כתבו אלבום שהוא קינה, כאב, אבל כאב אחר, כאב אפל, כאב רוטט, שירתו הבוכייה של לינדברג, הזעקות הנואשות של life don't belong here ב Neverwhere ו put fire in your soul, set ablaze ב Windows קרעו לי את הנשמה, ATG הוכרזו על ידי גאונים, יכולים לכתוב מוסיקה קורעת לב אך מהירה, לא צריכים את התיאטרליות והדכאון של הדום מטאל כדי לרסק למאזין את הנשמה, אני לא זוכר כמה פעמים דמעתי ב Neverwhere ו Windows אבל היו עשרות כאלו, הכינור העתיק שנכנס בדיוק בזמן וטיפה מזייף אך למי אכפת, הקטע המעלף Scars ולמעשה כל שיר שם הפכו את האלבום הזה בעיני לאחד מאלבומי המטאל הטובים ביותר ששמעתי בחיי.

1993 הביאה את With Fear I Kiss The Burning Darkness שלקח את הטכניקה למקומות חדשים ואת הסאונד כהשפעה ישירה מ Dismember של אותן שנים, אלף סוונסון המשיך לכתוב שירי גאונות סוטה אך עזב את ההרכב עם סיום ההקלטות ע"מ להתחיל את פרוייקט היחיד שלו Oxiplegatz ולהתרכז בעבודתו כמקעקע ומעצב עטיפות לאמנים.

Terminal Spirit Disease שהתחיל במקור במיני אלבום ובהמשך צורפו לו 3 שירים בגרסאות הופעה חיה הביא את ATG שוב לשמיים עם שירים כגון The Swarm ו The Beautiful Wound, התמלילים של לינברג המשיכו לחתוך בנשמה, אין ספק שהם היו בשנים ההן הלהקה האהובה עלי.

And let your joy be the reality
Our suffering life - the dream

ב 1995 יצא Slaughter Of The Soul, זה הזמן להגיד ש ATG הוציאו אלבום שעבור המעריצים הותיקים היה טיפה אבל רק טיפה מאכזב, עדיין 9/10 אבל התחושה שלי הייתה שהסאונד שלהם הפך לדומה מדי לזה של Entombed בתחילת הדרך והרבה מהשירים הושפעו באופן ישיר מ Kreator, מבחינת הבנייה והמקצבים, דבר שאינו פסול כשלעצמו אך הוריד מרמת המקוריות של ההרכב שתמיד היה מטווה דרך וכאן עם המעבר ל Earache Records חיפש כיוון קומוניקטיבי יותר.

עדיין Cold קורע לב, Blinded By Fear ושיר הנושא מושלמים, ולשחרר אלבום כזה בגיל 23 (הגיל הממוצע של חברי ההרכב דאז) זה לא פחות ממצוין, אם כי אחרי The Red היה קשה לרגש אותי באותן רמות.

בגדול זה עבד להם, ATG יצאו לטור יחד עם Dissection שהיו גם הם במגמת עלייה והמכירות בסיוע קליפ מרשים לשיר הראשון עלו בהתמדה, הלהקה גדלה ונראה היה שהדברים מתחילים להתנפח לממדים אחרים ממה שהורגלו אליהם החברים.

Sweetfleshed, hellbent creature
Artist of the fevered soul
Heavenly, venomous rapture
Stricken numb by fear I fall

1996, ATG מתפרקת, האחים בג'ולר הולכים ללמוד קולנוע (ומקימים את The Haunted שנתיים לאחר מכן) טומאס לינדברג פונה לפרויקטים בתחום הפאנק וההארדקור, המתופף אדריאן ארלנדסון מצטרף גם הוא ל The Haunted ולאחר אלבום אחד חותך ל Cradle Of Filth ועובר לגור בלונדון.

ATG השאירו חור, השאירו בור עצום שאיש לא מילא מאז, ATG סגרו את הבאסטה בדיוק ברגע הנכון, בדיוק ברגע שחוסר הפוזה שלהם שליווה אותם מתחילת הדרך היה עלול להעלם בים של חמדנות ומסחור, בדיוק דקה לפני שהיו מפסיקים להצטלם עם נעלי אול סטאר, ג'ינסים קרועים וחולצה של Autopsy ושיער שמכסה את כל הפרצוף ומתחילים להצטלם במגפי עור של 500$ המגף, מעיל קורדרוי עד הברכיים, משקפי שמש ושעון יקר, רגע לפני שנהיו בבואה של עצמם, איזה כייף שלא "זכיתי" לראות את ATG לבושים כמו Dark Tranquillity או Soilwork וממסחרים את עצמם לדעת, אני תמיד אזכור אותם חבורת זרוקים, מטאליסטים שלוכים עם חוש אומנותי גאוני ואמת שמבעבעת בכאב כמו דם מפצע פתוח, איך כתבו פעם – The Beautiful Wound.

אני לא אשתפך בכתבה הזו על ההכרות האישית שלי עם האנשים, על ההופעות וההקלטות עם טומאס לינדברג, הכתבה היא עליהם ולא עלי, את הזכרונות וההקלטות יש לי, זה לא המקום להזכירם, מה שכן, זכיתי לסגור מעגל והרווחתי חברים.

ATG התאחדו למופע אחרון באמת ושוב עשו את זה כמו שרק הם יודעים, בלי אלבום חדש וטוב שכך, בלי למסחר את עצמם לדעת, עשרה הופעות בפסטיבלים, נתנו פינאלה מדהימה למה שהיה הדבר הכי יפה אי פעם במטאל השבדי.

ATG משאירים לנו מתנת פרידה חשובה לכל מטאליסט לקנות (לא להוריד, לקנות,, להוציא 20 דולר מהכיס) ולהחזיק בבית, DVD משולש ומדהים הכולל את המופע הגדול והאחרון שהלהקה ערכה בפסטיבל וואקן בגרמניה לפני שנתיים, בסאונד מצוין וצילום לא פחות, כמו כן ישנו סרט דוקומנטרי בן שעתיים על כל שנות הלהקה כולל אלפי קטעים וסיפורים שמעולם לא שמעתם, המון חומר נדיר, עשוי וכתוב באופן מרתק, ממגנט וכזה שתמיד תרצו לראות שוב ושוב, ו DVD שלישי במארז הכולל הופעות מהסיבוב האחרון ב 1996 ומסיבוב הפרידה הרשמי והסופי לפני שנתיים.

Gamma Ray - Into The Metal

קאי האנסן מנהיג להקת Gamma Ray ידע ימים יפים יותר בסוף הניינטיז, הסגנון שלו הפך אז לדבר הכי לוהט באירופה והלהקה שלו זכתה בהצלחה מאוחרת יחסית אבל בהצלחה יפה מאד לכל הדעות, מאלבום לאלבום הם מכרו יותר, הצליחו יותר ונראה שהדרך היא למעלה בלבד.

משהו השתבש שם בתחילת המילניום עם המעבר לחברת תקליטים חדשה, אלבום בינוני שנשמע כמו חיקוי ל Judas Priest, אחריו אלבום הופעה, משהו החל להתמוסס.

גם Majestic שהיה אלבום חזרה למקורות הפאוור מטאל המהיר ו Land Of The Free Part 2 לא הצליחו להעמיד מחדש את הלהקה על הרגליים, למרות שהיו אלבומים טובים מאד.

קאי האנסן, איש לא טיפש, עשה מעשה חכם – לקח שנה חופש ונשם עמוק, לקח הרבה אוויר לראות והגיע מחדש עם Into The Metal.

כאן כבר המשחק הוא אחר לחלוטין, Empathy פותח בסערה ומראה ש Gamma Ray מתבלים קצת ב Iron Maiden אבל פותחים בשיר מאד חזק, הלהקה נשמעת חיה, בועטת מתמיד, פתיח נהדר.

All You Need To Know ממשיך את ההנאה ומביא אורח חדש ישן לקולות רקע ושירה משותפת: סולן המטאל האגדי Michael Kiske (Helloween) וכן השילוב בינו לבין האנסן זורק אותי אחורה לימים ששניהם היו יחד באותה להקה אדירה, שיר כייפי, ממשיך בגדול.

Time To Live כבר מעיף אותי לשמיים, שיר ענק של הגיטריסט הנג'ו ריכטר, האיש יוצר לכל אורך הקריירה של הלהקה שירים מעולים, זה בלי ספק אחד הטובים שבהם ובכלל אחד הטובים של הלהקה מאז ומעולם, אני אוהב את המסר החיובי שלהם, מקסים.

To The Metal הוא המנון, שיר חמוד, משעשע, בכנות, זה נועד להיות סינגל גימיק שכזה ולמעשה זה השיר החלש באלבום וגם הוא רחוק מלהיות חלש, הוא פשוט חמוד ותו לא.

Rise חוזר להעיף אותי, Power Metal אדיר, דאבל בסים רצחניים כל הדרך עם המתופף המצויין דניאל צימרמן ושירה סוחפת של האנסן על מלודיה מקסימה, זה מהיר, זה כבד, זה מלודי, זה Gamma Ray במיטבם, איזה יופי, אדיר.

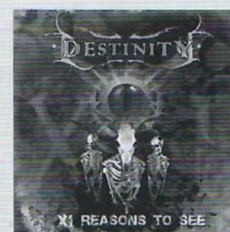
Mother Angel איטי יותר, שיר רוק כבד במובן הקלאסי של המילה, משהו בין הסקורפיונס לאיירון מיידן, מלודיה מאד אייטיז, אבל בהחלט אחלה שיר, עוד נקודה לזכותו הוא הטקסט המרגש.

Shine Forever שיר יחסית כבד למרות השם הקצת פייסני, האנסן דוחף קדימה, הלהקה נשמעת לא פחות ממדהים, ניכר כי הטקסטים שלהם הפכו לכתיבה על חיוביות כנגד מאבקים שהחיים מספקים לך – אני אוהב את זה.

Deadlands זה אולי השיר הכי Dark ו Chasing Shadows הוא אחד הרגעים הכי יפים של ההרכב בעשור האחרון, No Time To Cry שסוגר את האלבום זה שיר של ההתמודדות של בסיסט הלהקה דירק, עם מות אביו, גם אמו של קאי האנסן נפטרה השנה, האיש כבר בן 50, אין ספק שהרבה מהשירים כאן הם מרפא לנפש, בלדה מרגשת, אני גדל עם הלהקה הזו ושמח לראות שהחיים נכנסים אליהם לתוך המוסיקה ולתוך השירים, האלבום מסתיים ואני יוצא לעוד סיבוב אתו, שמעתי אותו 4 פעמים רצוף, פשוט תענוג.

ציון: 10

Destinity - XI Reasons To See

ארץ הבגטים מעולם לא הייתה מעצמה בתחום המטאל, אולם מדי פעם מתגלות פניני מטאל בעלות מבטא צרפתי. Destinity עשו את צעדיהם הראשונים כבר באמצע שנות ה- 90, כשאת הקריירה המוסיקלית שלהם התחילו כבלאק מטאל, לאחר מכן יצרו סוג של סימפוניק בלאק/דת' מטאל ובשנים האחרונות הכיוון הוא ט'ראש דת' מטאל. מה שיפה זה שאת כל העירוב הזה עדיין ניתן לשמוע באלבום החדש, למרות שעדיין מדובר בט'ראש דת' מטאל.

XI Reasons To See הוא אלבום טוב מאד שיתפוס כל חובב מטאל עדכני, גם אם זה לא משהו שאתם רגילים להקשיב לו על בסיס קבוע. הראש נע קדימה ואחורה בתנועה לא רצונית לאורך כל האלבום וכשהוא מסתיים, הדבר הראשון שבא לך לעשות הוא להקשיב לאלבום מהתחלה. נגינה מדויקת והדוקה, מלאת אנרגיות, מהירה ועם זאת לא משעממת ובעלת שינויי מקצבים מעניינים. בחזית, כמתבקש, עומד גראולר אימתני שעושה עבודה טובה - אופיינית ומתקשה בקטעים מסוימים להסתיר את המבטא המקובל בארץ מוצאו. למרות שאין חדש תחת השמש באלבום הזה, סיכויים טובים שעם עבודה נכונה בצד השיווקי, האלבום יהווה פריצת דרך משמעותית ל Destinity ויחשוף אותם לקהל המתאים אחרי הרבה שנים של התפלשות באנדרגראונד.

ציון: 8

אבי אריאל
Avirockpoint@gmail.com

Dismember - Under Blood Red Sky DVD

הקסם של Dismember הוא דמות האנטי גיבור, הם לא אופנתיים, לא פופוליסטים ולא מנסים למצוא חן בכוח בעיני אף אחד, כך מתחילת הקריירה ב 1989 ועד היום.

זה למעשה DVD שני ללהקה והראשון שיוצא בהפצה כלל עולמית דרך חברת Regain Records השבדית, יש כאן הופעה מצוינת מפסטיבל "פארטי סן" שבגרמניה המציגה את מיטב השירים של הלהקה מכל התקופות, וגם סרט דוקומנטרי של שעה וחצי שממחיש תוך כדי ראיונות עם כל חברי הלהקה את האמת שמהווה הלהקה הזו.

קשה שלא לאהוב ולהעריך אותם כשרואים את הסרט, Dismember הם Death Metal במלוא מובן המילה, חברי הלהקה חפים מפוזה, בוגרים, מבינים מצוין את מהות הסגנון אותו הם יוצרים, צפייה בראיונות פשוט מחממת את הלב, Dismember צריכים לקבל הרבה יותר כבוד בעולם, ולא רק כלהקת אולד סקול שהתחילה את הסגנון השבדי, אלא כלהקה, אחת היחידות למעשה, שחיה אותו 24/7 בכל מובן, מאד נהנתי מהצפייה ב DVD, הן בהופעה והן בסרט, מומלץ מאד.

ציון: 9

Dream Evil - In The Night

Dream Evil כנראה באמת מאמינים שהם הבשורה החדשה בכל הנוגע למטאל קלאסי. עם אלבומים כמו: The Book Of Heavy Metal או Gold Medal In Metal, אין דרך אחרת להסביר את זה. החבורה השוודית והמופקת הזאת מייצרת הבי מטאל כשר למהדרין וקלאסי כמו שנעשה לפני שני עשורים ויותר. כמעט כל שיר הוא המנון הבי מטאל מדויק שמהלל את המוסיקה המנוגנת ו/או את הצורכים והיוצרים אותה (מי אמר Manowar ?), או לחלופין רעיונות מלאי פאתוס המשלבים דרקונים, אבירים ושאר ירקות.

האלבום החדש לא מחדש כלום, הוא מציע את מה שלו ציפית ושמעת כבר מהחבורה הזו וממשיך באותה הדרך כאילו שנות ה-80 מעולם לא חלפו. 11 שירי הבי מטאל קלאסי ובלדה אחת בדיוק על פי הנוסחא - כל שיר מלמיליאן. אלבום כיפי שמספק את הסחורה המבוקשת ותו לא.

השאלה היא אם זה מספיק? אם שבירות מקצבים ובלאסט ביטס הם כוס התה שלך, נראה שהאלבום הזה לא בשבילך, אבל, אם מחשבה על אחר צהריים של בירה קרה וטיפול מפנק להרלי דיווידסון מענגת אותך, אז האלבום הזה הוא הפסקול המתאים ביותר עבורך.

ציון: 8

אבי אריאל
Avirockpoint@gmail.com

Orphaned Land - OrwarrioR

כשאתה מכיר להקה מיום היווסדה הלב שלך תמיד יהיה קשור לימים הראשונים, כך בעיני The Beloveds Cry היה הדיסק (דמו למעשה) האהוב עלי של "אורפנד", הזכיר לי תקופה, גיל שרציתי לחזור אליו, נאיביות נפלאה, אהבתי מאד את "סהרה", פחות את "אל נורא עלילה" ושוב מאד את "מבול" אבל אף אחד מהם לא עשה לי בלב עמוק את מה שעשתה לי ההקלטה מ 1992 באלפן הביתי של תמיר מוסקט מפתח תקווה.

עד שבא "לוחם האור" ואת חוסר הנאיביות מילא עושר מוסיקלי וקונספט סיפורי שממשיך את "מבול", אם "מבול" היה ההכרה בעולם של שקר, הכאב על הטעויות והסערה שמביאה למטה ולבסוף מסתיימת בצמיחה ובקול ציוץ הציפורים, כאן לוחם האור מתחיל מהנקודה בה המבול נפסק, הוא לוקח צד באופן ברור (אני הולך עם הטוב שלי, עם האמת שלי ועם זה אנצח, אור ולא חושך, לבן ולא שחור) וזה מאד נוגע ללב של כל מי שיודע ומכיר את טעמם המר של מאבקים פנימיים ומלחמה פנימית.

הכוכב של האלבום: יוסי ססי, עבודת גיטרות מהממת, לחנים של מסע וסולואים כמו שרק הוא יודע לעשות, ושלא לדבר על שאר הכלים שהאיש מנגן בהם באלבום, ומדובר בהרבה.

אז יש כאן רגעים קסומים לצד לא מעט ריפים שמחזירים לי את "אורפנד" של פעם, זו שמושפעת בגיטרות מ At The Gates המוקדמים, וזה הופך את האלבום בסוף היום לאהוב עלי ביותר מרפרטואר הלהקה, הצליחו להתגבר אף על אחרון שוחרי הנוסטלגיה ולהביא אלבום יותר טוב מ" מבול", הכי טוב של היתומים.

(ציון: 9)

Arallu - The War On The Wailing Wall

Arallu זו להקה שאו שאוהבים או שלא, זו לא מהלהקות שניתן לומר עליהן "נחמד" ולו מהסיבה ש Arallu הם הכל חוץ מנחמד, הרכב הבלאק מטאל הירושלמי מוציא כאן מחדש (במהדורה השלישית) את אלבומו הראשון The War On The Wailing Wall שיצא לפני עשר שנים.

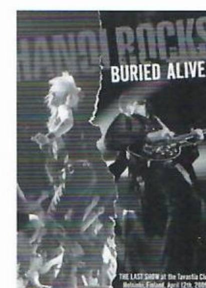
האלבום נפתח עם Sword Of Death, שיר שיותר קרוב לטראש מטאל למעשה, מהסוג הארגסיבי והתוקף, בכלל ניתן לומר שהאלבום הראשון של Arallu משקף מאד השפעות של בלאק/טראש ישן ובשרי כדוגמת Nifelheim, Venom, Sarcofago או Bathory הראשונים, אנרגיה פרועה וחסרת רסן שמשפריצה מטאל הרסני וברברי מכל הכיוונים.

Morbid Shadow ממשיך את הטירוף ואף מעלה את סף הגירוי, כאן כבר שומעים את הנגיעות המזרח תיכוניות שהחלו להתגבר באלבומים המאוחרים יותר, מפלס האנרגיה יורד רק בשיר Mesopotamian Genie ודווקא מראה שהקטעים בהם Arallu מנגנים לאט וכבד לא פחות טובים מהקטעים המהירים, שיר הכי יוצא דופן באלבום ואולי הכי "קליט" עד כמה שניתן לומר את המילה הזאת בהקשר זה.

Barbarian Bloodshed מחזיר את הדרייב לעסק ואת הנגיעה של הטראש מטאל, שומעים כאן את Absu המוקדמים ואת Bathory מאד חזק.

Satanic Birth In Jerusalem זה ה"גילוי" החדש שלי מהמהדורה הזו, שיר שלא שמתי אליו יותר מדי לב בעבר אבל התגלה כאת במלוא יופיו השחור והגהינומי, זה הרבה יותר בלאק מטאל, וכך עושים את זה, אם לא מרגישים את זה חודר לעצמות זה לא שווה, ו Arallu מרסקים כאן את העצמות לרסיסים, אקסטרים מטאל ישראלי עד הסוף.

Hanoi Rocks - Buried Alive DVD

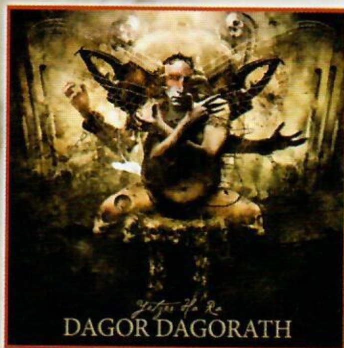
בהיכל התהילה של הרוק שמור להאנוי רוקס הפינים מקום של כבוד, בעיני הם וניו יורק דולס הפכו את קערת הגלאם על פיה, אם הם לא היו קיימים, לא היו גאנס אנד רוזס, אמנם התלמיד עלה על מורהו מבחינת ההצלחה ומכירת התקליטים אבל האנוי רוקס מקבלת בעולם כבוד של מלכים, הלהקה שאף הופיעה בארץ ב 1983 ושנה לאחר מכן איבדה את המתופף בתאונת דרכים בה נהג סולן מוטלי קרו וינס ניל, לא הצליחה להתאושש מאז מבחינת ההצלחה, אמנם אלבומים מעולים יצאו בקצב והיתה פריחה יצירתית, אך החברים, כבר בגיל 50-45 וכנראה שבשנה האחרונה נגמר להם הדלק והחליטו לפרוש.

Buried Alive הוא תיעוד נפלא של המופע האחרון שקיימה הלהקה בעיר היווסדה הלסינקי אשר בפינלנד, מול קהל של עשרת אלפים מעריצים מטורפים ניגנו האנוי רוקס 32 שירים (!!!) מכל התקופות ומכל האלבומים, מבחינת יכולת הופעה הלהקה פורשת בשיא, נשמעת ונראת מצוין, והשירים, השירים הם הבשר ותפוחי האדמה של הרוק אנד רול המלוכלך, עמוד השדרה של העסק, הם כל כך טובים שבא לבכות, להאנוי רוקס יש את אווירת הפאנק של הסקס פיסטולס, את הופעת הגלאם של מוטלי קרו בתחילת דרכם ואת נגיעות הסיקסטיז רוק שהופכות אותם לגרסא גלאמית של הביטלס, בועטת, פרועה וחסרת רסן, מושלם.

ציון: 10

עכשיו בהפצה בישראל

חברת התקליטים הגרמנית
Twilight Vertrieb GbR

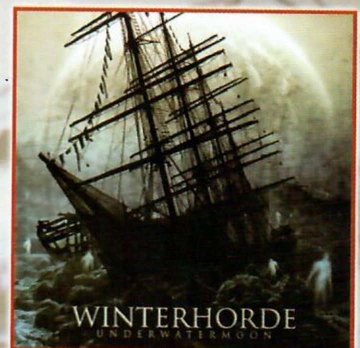
Dagor Dagorath
Yetzer Hara

אלבום הבכורה ללהקת הבלאק מטאל הישראלית המבטיחה, מטאל אפל, מלודי ותיאטרלי במיטבו.

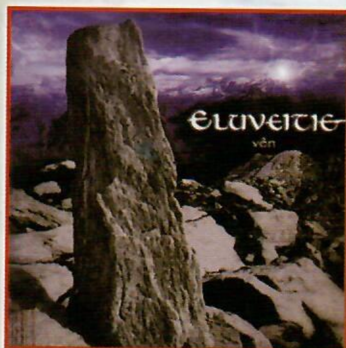
Hatred
Madhouse Symphonies

טראש מטאל מצויין לאוהבי Testament, Anthrax, Forbidden, Defiance וסגנון ה Bay Area.

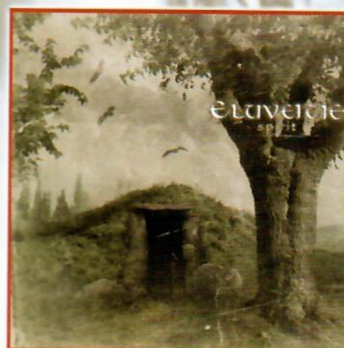
Winterhorde
Underwatermoon

אלבום בינלאומי שני ללהקת הבלאק מטאל הישראלית, מומלץ לאוהבי Emperor ולמי שמתגעגע לבלאק הצפוני והטוב של הניינטיז.

Eluveitie
Van

למעריצי Turisas I Korpiklaani, Finntroll, Ensiferum, פולק מטאל מצויין משוויץ.

Eluveitie
Spirit

למעריצי Turisas I Korpiklaani, Finntroll, Ensiferum, פולק מטאל מצויין משוויץ.

Emergency Gate
The Nemesis Construct

Great Melodeath For Fans Of: Soilwork, Dark Tranquillity And In Flames.

In Slumber
Arcane Divine Subspecies

Great Melodic Dark Metal At It's Best, New Album

Quo Vadis
Infernal Chaos

Aggressive Metal For Fans Of Old Sepultura, Cro Mags And Machine Head

twilight-Vertrieb GbR
Am Neuhof 3
D-23558 Lübeck
Germany

phone ++49 (0) 451 - 480992 13
fax ++49 (0) 451 - 480992 20
web (merchants): www.twilight-distribution.com
web (customers): www.twilight-mailorder.com

www.ravenmetal.com
עכשיו בהפצה בישראל

שוקי וייס מציג:

פסטיבל המטאל המיתולוגי נוחת לראשונה בתל אביב

OZZY OSBOURNE

KoRn

SOULFLY

BETZEFER

חוה"מ סוכות

28.09.10 גני יהושע, ת"א

8965* www.TKTS.co.il כרטיסים>>

www.shuki.co.il ◆ shuki.co.il/ozzfest ◆ ozzfest.com ◆ ozzy.com ◆ korn.com